

PLUM SYKES

Blonde
de
milioane

CHIC

CHIC

„O incursiune expertă, de un umor fără menajamente, într-o lume strălucitoare și extravagantă... E imposibil să nu te distrezi de minune citind această carte.“

Publishers Weekly

„Un amestec perfect echilibrat de ludic, umor, satiră și idilă. De multe ori nu mi-am putut stăpâni râsul citind-o.“

Anna Wintour
redactor-șef al revistei

Vogue

„Inteligentă și amuzantă, **Blonde de milioane** este o creație *haute couture* în domeniul literaturii chic.“

Candace Bushnell
autoarea *Sex and the City*

Plum Sykes, *Bergdorf Blondes*

Copyright © 2004 by Plum Sykes

© 2006 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SYKES, PLUM

Blonde de milioane/Plum Sykes;

trad. de Viorica Boitor. – Iași : Polirom, 2006

ISBN 973-46-0221-7

I. Boitor, Viorica (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

PLUM SYKES

Blonde de milioane

Traducere din limba engleză
de Viorica Boitor

POLIROM
2006

Blondele Bergdorf sunt *ceva*, cum să vă spun, o nebunie newyorkeză. Nu există cineva care să nu-și dorească statutul acesta, dar, de fapt, e o treabă *très* dificilă. Nici nu poate să vă treacă prin cap cât efort trebuie să depui pentru a fi o newyorkeză superbă, blondă, cu un ten perfect, cu o viață mai formidabilă decât v-ați putea imagina. Sincer, toate astea cer o perseverență comparabilă, să spunem, cu învățarea ebraicii sau cu renunțarea la fumat.

În primul rând, nuanța de blond potrivită presupune o osteneală supraomenească. Cea care a lansat moda asta a fost Julie Bergdorf, cea mai bună prietenă a mea. Ea este chintesența unei fete newyorkeze, de vreme ce aici moștenitoarele de magazine universale, strălucitoare, zvelte și blonde, sunt lucrul cel mai șic cu putință. Cineva a auzit că mergea încă din timpul liceului la Ariette, la salonul Bergdorf, pentru nuanța aia, cel puțin așa se pare că îi spusese ea consilierii ei în materie de cumpărături de la Calvin Klein, care, la rândul ei, a pasat informația tuturor

clientelor sale. Oricum, în anumite cercuri se zvonea că Julie își reînnoiește culoarea blondă, cu sfințenie, o dată la treisprezece zile și, brusc, toată suflarea feminină și-a dorit să fie o Blondă de Treisprezece Zile. Părul nu trebuie să fie galben, ci platinat, cum fusese cel al lui Carolyn Bessette Kennedy. Ea este idolul, părul la care trebuie să te-nchini. Și, bine'nțeles, e al dracului de scump. Un vopsit la Ariette poate ajunge la 450 de dolari. Asta în caz că reușești să obții o programare, ceea ce, evident, e imposibil.

Inevitabil, despre Blondele Bergdorf se șușotește și se bârfește la nesfârșit. Nu se poate să deschizi o revistă sau un ziar și să nu găsești un articol despre ultima poveste de dragoste a vreunei BB sau despre ultima ei obsesie (în momentul de față, rochiile franjurate Missoni). Adesea, mai ales în Manhattan, bârfa este cea mai sigură sursă de informații despre propria-ți persoană și despre prietenii tăi. Întotdeauna mă-ntreb de ce să am încredere în judecata mea când bârfele îmi pot spune mult mai bine adevărul gol-goluț despre *moi*?

Oricum, bârfele susțin că sunt o fată efervescentă ca șampania, care bate orașul în lung și în lat – New York-ul fiind singurul oraș căruia îi place să fie bătut în lung și în lat de fete – și duce o viață perfectă de petrecăreață, dacă vă-nchipuiți că asta-i viața perfectă. N-am mărturisit nimănui, dar, câteodată, înainte să plec la o petrecere, mă uit în oglindă și văd o persoană care pare ieșită dintr-un film ca *Fargo*. Am auzit că aproape toate fetele din Manhattan sunt măcinate de boala asta. Dar nici ele nu recunosc. Julie e afectată de sindromul *Fargo* în așa hal

încât niciodată nu poate să plece la timp din apartamentul ei de la The Pierre.

Toată lumea crede că o viață plină de petreceri este cel mai bun stil de viață posibil în acest oraș. Adevărul este că, în combinație cu o slujbă, te seacă de puteri, dar nimeni nu îndrăznește să recunoască asta, de teamă să nu pară ingrat. În New York, toată lumea nu spune decât „Totu-i minunat!”, chiar dacă ia Zoloft contra depresiei. Cu toate acestea, ai și o grămadă de avantaje. De exemplu, niciodată nu trebuie să plătești pentru ceva important cum ar fi manichiura, pedichiura, șuvițele sau petrecerile. Dezavantajul e că lucrurile gratis îți dau viața socială peste cap. Credeți-mă, dacă odrasla dermatologului tău nu poate intra la Școala Episcopală, te sună zi și noapte, până te înnebunește.

Mai exact, marțea trecută am fost la prietena mea Mimi, la casa ei din oraș, de pe Sixty-third colț cu Madison. Fusesem invitată la o „petrecere de milioane, fără fasoane, în cinstea viitorului ei bebeluș”.

— Ne strângem doar noi, fetele, îmi explicase Mimi.

Au fost trei chelneri pe cap de invitată, prăjiturile roz comandate de la Cofetăria Payard de pe Lexington și botoșei din ciocolată de la Casa Fauchon. A fost o petrecere aproape la fel de „modestă” ca și inaugurarea. Conform protocolului din Upper East Side pentru petrecerile în cinstea bebelușilor, nimeni nu s-a atins de mâncare. Tocmai intrasem când mi-a sunat mobilul.

— Alo?

— Trebuie să-ți faci șuvițe! țipă o voce disperată.

Era George, stilistul meu. Mă duc la George când nu pot obține o programare la Ariette, adică mai tot timpul, pentru că este permanent ocupată cu Julie.

— Ești în Arizona? l-am întrebat

(„Arizona“ este eufemismul la modă pentru „centru de dezintoxicare“. Cei mai mulți stilști ajung în Arizona aproape în fiecare lună.)

— Doar ce m-am întors, răspuse el. Dacă nu te faci blondă, vei fi o fată foarte singură, argumentă George gata-gata să-i dea lacrimile.

Deși te-ai aștepta ca, fiind stilist, George să știe deja treaba asta, i-am explicat că o brunetă ca mine nu se poate face blondă.

— Ba în New York se poate, veni răspunsul gătit al lui George.

În final, am ajuns să petrec ceremonia de deschidere a cadourilor în biblioteca lui Mimi, discutând cu George despre tipuri de personalități dependente. Evident, am fost nevoită să ascult și toate maximele pline de înțelepciune pe care le-a cules de la centrul de dezintoxicare, ca de pildă „spune ce crezi, crede ce spui și spune-o fără rea-credință“. De fiecare dată când iese de la dezintoxicare, George aduce tot mai mult cu Dalai Lama. În ceea ce mă privește, cred că stilștii ar trebui să emită doar maxime legate de coafuri. Oricum, purtarea lui George nu i s-a părut nimănui ciudată, pentru că, în New York, toată lumea primește telefoane de la stilști în timpul dineurilor. De fapt, chiar am avut noroc că n-am fost de față când Mimi a deschis cadoul de la mine. Îi adusesem toată seria de cărțuții semnate Beatrix Potter, chestie care a băgat-o în sperieți, pentru că erau mai multe cărți decât

citise ea vreodată. Măcar acum știu de ce, la petrecerile pentru bebeluși, trusourile de la Bonpoint sunt de preferat cărților.

Câteodată, stiliștii și dependențele lor, petrecerile și dineurile îți iau atât de mult timp încât încep să semene a serviciu și nu poți să te concentrezi asupra adevăratei cariere. (Iar eu chiar am o carieră, dar despre asta, mai târziu.) Însă așa stau lucrurile în Manhattan. Toate astea te prind în vârtejul lor și, până să-ți dai seama ce se întâmplă, ieși în fiecare seară, muncești de-ți sar capacele și-ți depilezi părul din nări, doar fiindcă așa e la modă. Mai mult decât atât, ajungi să crezi că, dacă nu ești cu nările depilate, în rând cu toata lumea, totul o să se prăbușească în jurul tău.

Înainte de a vă împărtăși ultimele bârfe de la petrecerea lui Mimi, poate n-ar strica să aflați câte ceva despre mine. Iată :

1. Vorbesc fluent franceza, dar numai câteodată. Mă pricep foarte bine la cuvinte ca *moi* și *très*, ceea ce, de fapt, este cam tot ce trebuie să știe o fată. Câteva persoane invidioase au remarcat că asta nu-i de ajuns pentru a eticheta franceza mea drept fluentă, dar întotdeauna am spus că, de fapt, e și ăsta un avantaj, de vreme ce, dacă aș vorbi franceza *la perfecție*, nu m-ar mai plăcea nimeni. La urma urmei, persoanele perfecte nu sunt agreate, nu-i așa ?
2. Mă preocupă întotdeauna binele celorlalți. Mă înțelegeți, dacă un multimilionar amabil te invită la o cursă New York-Paris în AP-ul său (prescurtarea newyorkezilor pentru „avion personal“), este datoria ta morală să accepți,

deoarece asta înseamnă că persoana lângă care ai fi stat în timpul zborului la clasa a doua are acum două locuri pentru sine, adică huzurește. În plus, dacă obosești, poți trage un pui de somn în dormitor. Într-un 767 al Liniilor Aeriene Americane așa ceva nu găsești. Și, credeți-mă, am căutat. Deviza mea este: dacă confortul unei alte persoane depinde de tine, atunci călătorește cu avionul particular.

3. Sunt tolerantă. Dacă o tipă poartă pantofii cu toc cui Manolo Blahnik din sezonul trecut, nu o exclud instantaneu de pe lista prietenelor mele. La urma urmei, nu poți ști niciodată ce fată super se înalță din acei pantofi demodați. (Unele newyorkeze sunt atât de lipsite de inimă încât ar fi în stare să nu vorbească cu o fată dacă aceasta nu poartă o pereche de pantofi din sezonul următor, ceea ce e foarte pretențios.)
4. Am bun-simț. Și chiar din belșug. Trebuie să ai tăria de caracter să recunoști singură când ai una dintre zilele acelea când degeaba te-ai chinuit să te machiezi.
5. Sunt absolventă de literatură engleză. Poate părea neverosimil ca o fată obsedată de blugii Chloé, ca mine, să fi terminat la Princeton. Când i-am pomenit de școală unei fete de la petrecerea lui Mimi, a exclamat: „Dumnezeule! Vii din Ivy League! Ești un Stephen Hawking feminin“. OK, probabil că cineva cu facultate nu ar cheltui 325\$ pe o pereche de blugi Chloé, dar nu mă pot abține, cum, de altfel, nu s-ar putea abține nici majoritatea newyorkezelor. Motivul pentru care de-abia îmi pot permite o pereche de blugi de 325\$

este acela că scriu articole pentru o revistă de modă care spune că fericirea supremă constă în cumpărarea unei perechi de blugi de 325\$. (Am încercat toate mărcile: Rogan, Seven, Earl, Juicy, Blue Cult, dar întotdeauna m-am întors la blugii clasici de la Chloé. Îți fac un popou de vis.) O altă metodă de a face rost de bani este aceea de a nu plăti chiria apartamentului din Perry Street. Cel mai adesea nu o plătesc, deoarece se pare că proprietarul acceptă și alte forme de plată. De exemplu, dacă îl las să urce la mine pentru un triplu *espresso*, îmi face o reducere de peste 100%. Deviza mea este: nu irosi, nu pofti! Știu că sună ca un înfiorător slogan inventat de britanici în timpul războiului, pentru a-și obliga odraslele să-și mănânce toată porția de pâine din făină integrală, dar pentru mine asta înseamnă: nu cheltui banii pe enervanta aia de chirie, când poți să-i cheltuiești mai bine pe o pereche de blugi Chloé.

6. Sunt punctuală. Mă scol în fiecare dimineață la 10.30, nici un minut mai devreme.
7. Sunt econoamă. Poți face economii chiar și atunci când ai gusturi costisitoare. Vă rog să nu spuneți nimănui, pentru că, știți, fetele sunt atât de invidioase, dar rareori plătesc pentru hainele mele. Vedeți voi, designerii newyorkezi adoră să dăruiască haine. Adesea mă întreb dacă nu cumva designerii, pe care, personal, îi consider geniali, sunt de fapt fraieri, așa cum zic unii oameni rău intenționați. Oare nu e o dovadă de prostie faptul că-și dau creațiile pe gratis, când ar putea să le vândă? Trebuie să fie un clenci undeva, de vreme ce

toți designerii posedă cel puțin patru reședințe decorate luxos (St. Barths, Aspen, Biarritz, Paris). Și asta în timp ce toți oamenii deștepți, care lucrează la program și care vând ceva pe bani, nu au decât, ia, acolo, un amărât de apartament. Acest lucru mă face să-mi mențin părerea că trebuie să fii un geniu ca să faci bani dăruind în stânga și în dreapta.

Una peste alta, pot spune că mi-am păstrat intacte principiile, în ciuda tentațiilor din New York, care, cu părere de rău trebuie s-o spun, le-au transformat pe unele fete în prințese înfumurate.

Apropo de prințese, la petrecerea lui Mimi s-a strâns toată suflarea prințeselor din Park Avenue. Toata lumea era acolo, cu excepția notabilă a lui Julie, regina lor. Toate fetele cu ștaif făceau paradă cu blugii lor Chloé de 325\$. Erau în culmea fericirii. Apoi, mai era un grup de fete care făcea paradă cu inelele de logodnă de la Harry Winston. Aș putea spune că acestea erau mai mult decât în culmea fericirii. Jolene Morgan, Cari Phillips (care avea cel mai mare inel, deși, pe de altă parte, precis a beneficiat de o reducere, doar mama ei este o Winston) și K.K. Adams făceau parte din acest grup. Pe la mijlocul petrecerii, s-au retras în dormitorul lui Mimi, pentru un summit ad-hoc pe tema inelelor de logodnă. Încăperea, atât de mare încât ar putea găzdui un regiment, e toată tapițată cu creton gri-deschis, chiar și interiorul dulapurilor. Când, în cele din

urmă, am reușit să scap de bietul George, m-am alăturat lor. Jolene – cu forme generoase, blondă și palidă, care o adora pe Sophie Dahl fiindcă auzise că n-a făcut plajă în viața ei – mai fusese logodită de două ori. Am întrebat-o cum poate fi sigură că de data asta și-a găsit perechea.

— A, foarte simplu! Am o nouă și irefutabilă metodă de selecție. Dacă te ghidezi după aceleași criterii la alegerea soțului ca la alegerea unei genți, îți garantez că vei găsi unul pe gustul tău, îmi explică ea.

Teoria lui Jolene este aceea că bărbatul ideal are multe în comun cu o poșetă. De exemplu, trebuie să te înscrii pe o listă de așteptare pentru cei mai buni. Pentru unii aștepți două săptămâni (studenții și gențile-sac L.L. Bean), pentru alții trei ani (bărbații amuzanți și gențile din piele de aligator Hermès Birkin). Chiar dacă ești pe listă de trei ani încheiați, o altă femeie, cu recomandări bune, poate să ți-l sufle de sub nas. Jolene spune că pe unul foarte atrăgător trebuie să-l ascunzi de ochii prietenei celei mai bune, pentru că ți-l poate împrumuta fără să-ți ceară voie. În orice caz, fără unul la braț, o fată e ca și dezbrăcată.

— Iată de ce, fără doar și poate, o fată trebuie să încerce mai multe tipuri de logodnici până să se decidă, conchise Jolene.

Probabil am judecat-o greșit pe fata asta. În sinea mea îmi spuneam că e una dintre cele mai superficiale femei din New York. Iată, însă, că în ceea ce privește relațiile, Jolene poate fi foarte profundă. Adesea nu te aștepți de la o petrecere în cinstea unui bebeluș decât la o conversație despre avantajele cezarienei (de exemplu, poți alege zodia nou-născutului) și, când-colo, primești

o lecție de viață. De-ndată ce-am ajuns acasă, i-am trimis un e-mail lui Julie.

Către : JulieBergdorf@attglobal.net

De la : Moi@moi.com

Subiect : Fericire

De-abia m-am întors de la petrecerea lui Mimi. Scumpo, de ce n-ai venit și tu? Jolene, K.K. și Cari s-au logodit. Am ajuns la concluzia că-i o diferență notabilă între fericirea de-a fi posesoarea unei perechi de blugi Chloé și aceea de a fi posesoarea unui inel de logodnă. Nici nu ai idee cât de strălucitor poate fi tenul unei proaspăt-logodite.

Julie Bergdorf a devenit prietena mea cea mai bună din clipa în care am întâlnit-o în apartamentul mamei ei de la The Pierre, la intersecția lui Fifth cu Sixty-first Street. Pe atunci era o fetiță de unsprezece ani, moștenitoarea unui lanț de magazine. Străbunicul ei deschisese primul Bergdorf Goodman, urmat de un lanț de magazine în toată America. Julie spune că are cel puțin 100 000 000\$ în bancă „și nici un sfanț în plus“, după cum precizează ea. Julie și-a petrecut toată adolescența furând din magazinele Bergdorf după ce ieșea de la școala Spence. Încă este incapabilă să deosebească un magazin Bergdorf de propriul șifonier, deși cea mai mare parte a lanțului a fost preluată de Neiman Marcus cu ani în urmă. Cel mai valoros lucru pe care l-a furat a fost un ou Fabergé incrustat cu rubine, ce aparținuse Ecaterinei cea Mare. Singura ei scuză pentru hobby-ul din copilărie era faptul că-i plac „chestiile frumoase“:

— Tre' să fie grețos să fii copil în familia Woolworth, ei nu pot fura decât soluții pentru dezinfectat W.C.-uri. Dar eu pot fura lucruri fine, mănuși din piele de ied lucrute manual, de exemplu.

Julie are două cuvinte favorite : *grețos* și *super*. Julie a spus odată că ar vrea să nu fi fost nici un lucru grețos pe lume. I-am răspuns că, fără lucrurile grețoase, nu ar exista nici lucruri super. Trebuie să ai un termen de comparație. De parcă fără săraci nu ar exista bogați, îmi replică ea, iar eu i-am răspuns : ei bine, dar dacă ai fi fericită tot timpul, cum ai ști că ești fericită? Ea mi-a replicat : pentru că tot timpul aș fi fericită. Nu, i-am spus eu, trebuie să cunoști nefericirea ca să poți aprecia fericirea. La care Julie se încruntă și mă întreabă : Iar ai citit *The New Yorker*? Julie crede că *The New Yorker* și postul național de televiziune sunt cu desăvârșire periculoase și plictisitoare, convingerea ei fermă fiind aceea că toată lumea ar trebui să citească *US Weekly* și să urmărească numai Canalul E!

Mamele noastre făceau parte din elita WASP¹ a Philadelphiei și fuseseră, în anii '70, prietene la cataramă. Eu am copilărit în Anglia, pentru că tatăl meu este englez și, dacă ar fi să mă iau după mama, totul este „mai bun“ în Anglia. Din nefericire, în Anglia nu găsești moștenitoare de magazine universale, iar mama dorea cu ardoare să mă împrietenesc cu una. Pe de altă parte,

1. Protestant anglo-saxon alb, termen dat în anii '80 în Statele Unite clasei sociale dominante, incriminate pentru exploatarea seculară a populației afro-americane și a altor minorități etnice (n. tr.).

mama lui Julie credea că aş putea avea o influență educativă asupra fiicei sale. În concluzie, s-au asigurat că ne vom întâlni în fiecare vară, trimițându-ne în tabără, în Connecticut. Nici nu cred că au visat vreodată cât de ușor ne era să facem stânga-mprejur de unde ne lăsau și să luăm primul tren înapoi spre New York, mai precis spre Complexul familiei Bergdorf din Nantucket.

Odată întoarse în New York, nebunaticile de noi ne cazam la The Pierre și comandam la room-service specialitatea hotelului : prăjituri de portocale flambate, cu glazură de ciocolată și sirop de arțar. În mod clar, era mult mai distractiv să fii o fetiță americană în New York decât o fetiță americană în Anglia. Fetițele newyorkeze, ca Julie, erau foarte răsfățate. Aveau role și patine și abonament la salonul de cosmetică. Aveau părinți minunați pentru că erau plecați mai tot timpul. Până să împlinescă treisprezece ani, Julie știa pe de rost geografia magazinului Barneys și chiar făcuse cumpărături acolo. Era deja o Blondă Bergdorf, deși, pe atunci, noi două nici nu știam încă de existența lor.

Grație lui Julie, în vara aceea m-am întors în Anglia dependentă de revista *Vogue* și de MTV, și posesoarea unui puternic accent american, pe care l-am obținut revăzând de nenumărate ori *High Society*. Mama a fost de-a dreptul șocată, ceea ce însemna că făcusem treabă bună.

Nu-mi doream nimic altceva decât să mă mut la New York și să am șuvițe la fel de uimitoare ca ale lui Julie. În acest scop, i-am implorat pe mama și pe tata să mă trimită la studii în America. Fie vorba-ntre noi, adevărul e că numai gândul la tratamentele faciale cu oxigen de care puteam

beneficia la New York m-a motivat să obțin notele necesare pentru a intra la Princeton cu toată algebra, latina și poezii romantici pe care i-am avut de tocit. Când am reușit, tot ce-a mai putut mama să spună a fost :

— Dar cum poți să renunți la Anglia pentru America? Cum? *Cum?*

Se vede că habar n-avea de tratamentele faciale cu oxigen.

După cum am aflat mai târziu, Julie a ratat petrecerea lui Mimi dintr-un motiv foarte bun. Fusese arestată pentru furt din magazinul Bergdorf Goodman. Seara mi s-a livrat vestea încă fierbinte la telefon. Am încercat s-o sun pe Julie, dar mi-a intrat căsuța vocală. Adevărul e că nu am fost deloc surprinsă. Deși Julie mi-a jurat că se va lăsa de furat când va intra în posesia moștenirii, era exact genul de prostioară pe care l-ar face după cinci minute de plictiseală. Am început să mă îngrijorez doar când, pe la ora 7, m-a sunat Julie în persoană.

— Bună, frumușico! Ghici ce mi s-a întâmplat. Am fost arestată. Poți să vii să mă scoți pe cauțiune? Îl trimit pe șoferul meu să te aducă.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, când am ajuns la Secția 17 de pe East Fifty-first, am găsit-o pe Julie arătând de-a dreptul șic în sala de așteptare sordidă. Era îmbrăcată ca pentru o zi răcoroasă de octombrie, în pantaloni albi de cașmir, o jachetă-sport din blană de vulpe și avea niște ochelari de soare imenși. Arăta ridicol de

pretențios pentru o tânără de douăzeci și ceva de ani, dar, de fapt, toate prințesele din Park Avenue sunt la fel. Un polițist topit de adorație tocmai îi oferea o cafea cu frișcă de la Starbucks, pe care, evident, mersese s-o aducă special pentru ea. M-am așezat pe bancă, lângă ea :

— Julie, ai înnebunit de-a binelea. De ce te-ai apucat din nou să furi?

— Evident, pentru că îmi doream noua Hermès Birkin, știi, aia din piele de struț, roz-pal, cu bordură albă. Gândul că nu o am mă deprima, răspunse ea cu falsă inocență.

— Și, mă rog, de ce nu ai cumpărat-o, pur și simplu? Doar îți poți permite.

— Nu poți să „cumperi, pur și simplu“ o Birkin! Are o listă de așteptare de trei ani. Asta dacă nu ești Renée Zellweger în persoană, și nici măcar atunci nu poți fi sigură că primești una. Deja sunt pe lista de așteptare pentru cea din piele întoarsă bleu și mor de ciudă.

— Dar Julie, asta se cheamă *furt*. Mai mult decât atât, te furi pe tine însăși.

— Nu că-i tare?

— Trebuie să încetezi. Vei ajunge pe prima pagina a ziarelor.

— *Super*, nu-i așa?

A trecut cam o oră până și-a făcut apariția avocatul lui Julie și ne-a spus că a convins poliția să renunțe la acuzații. Le spusese că Julie achită întotdeauna obiectele, doar că nu plătește în magazin, ci i se trimite factura direct acasă. Nu fusese decât o încurcătură nefericită.

Pe Julie chiar o înveselise întâmplarea. Aproape că nici nu voia să plece de la secția de poliție în seara aceea. E limpede, era încântată de atenția

cu care o trataseră polițiștii. Îl vrăjise într-atât pe detectivul Owen – care, evident, se îndrăgostise de ea în momentul în care o arestase –, încât i-a permis să-și cheme coafeza și machiorul pentru fotografia de cazier. Mi se pare normal să se aranjeze ca pentru o fotografie de portofoliu. La urma urmei, se poate ca poza aia să fie reprodusă ani de-a rândul în presa de senzație.

După arestarea lui Julie, presa parcă înnebunise. În dimineața următoare, când a plecat de la The Pierre (unde tata îi cumpărase un apartament) pentru a merge la sala de gimnastică, s-a trezit în fața unei hoarde de fotografi. Julie s-a năpustit înapoi în casă și m-a sunat disperată:

— Dumnezeule! Sunt toți afară – paparazzi, presa! Și m-au fotografiat! Of! Sunt disperată!

Julie era în pragul isteriei, dar asta i se întâmplă frecvent, așa că nimeni n-a schițat gestul dramatic de a suna la urgențe sau ceva asemănător. I-am spus că nimeni n-o să se mai uite la fotografii și nici n-o să-și amintească nimic a doua zi. Serios, faptul că a apărut în fiecare ziar nu are nici o importanță.

— Nu-mi pasă că o să apar în toate ziarele, suspină ea, ci că m-au surprins în trening! N-o să mai pot scoate capul în lume. Te rog, vino la mine.

Uneori, când Julie se comportă în felul ăsta, îmi zic ce noroc că-i cea mai bună prietenă a mea. Fiindcă, dacă nu ar fi, nu mi-ar plăcea *deloc* de ea.

Când am ajuns la apartament, menajera m-a introdus direct în camera ei. Coafeza și machiorul erau deja acolo, încordați ca un arc, gata să se apuce de treabă la un semnal. Dormitorul era

zugrăvit în verde-deschis, culoarea favorită a lui Julie. Doua sipete antice, chinezești, de sidef, erau așezate în colțurile șemineului. Patul tapițat la culoare era o moștenire de la bunica ei. Julie nu se culca în el decât dacă avea cearșafuri proaspete, brodate cu inițialele ei în ață de mătase de culoarea fisticului. Am găsit-o roșie la față, scotocind frenetic în imensul șifonier. Cu aceeași repeziciune cu care arunca ea hainele grămadă pe covorul alb, menajera le așeza la loc, astfel încât mormanul să nu crească în detrimentul hainelor de pe umerase. În cele din urmă, Julie scoase la lumină o rochie Chanel simplă, neagră, de-a maică-sii, pantofi asortați și o pereche de ochelari imenși. Ca de obicei, o imita la perfecție pe CBK. O oră mai târziu, pusă la patru ace de n-o mai recunoștea, afișând un zâmbet încrezător, ieși agale din hotel și explică presei care o aștepta cum stătea treaba cu această „încurcătură“.

Duminica următoare, o fotografie superbă a lui Julie apărură pe coperta suplimentului *Style* al revistei *New York Times*, sub titlul FRUMOASA BERGDORF E NEVINOVATĂ, însoțind un articol semnat de criticul de modă al revistei. Julie era în al nouălea cer. Tatăl ei era mulțumit și el. Mă sună luna următoare să-mi spună că primise de la el o brățară de mare valoare, însoțită de un bilețel pe care scrisese : „Mulțumesc, scumpa mea copilă. T.“

— E mulțumit? am întrebat eu.

— Sunt atât de fericită, răspunse Julie. N-am mai fost niciodată în grațiile tatei ca acum. Toată tevatura cu moștenitoarea hoață a făcut mai mult decât orice reclamă. Vânzările s-au dublat. Ochelarii pe care i-am purtat s-au vândut ca

pâinea caldă. M-a propus comitetului executiv pentru funcția de director de marketing. Sper doar că nu va trebui să mă spetesc prea mult.

După întâmplarea asta, Julie nu mai putea merge nicăieri fără să fie fotografiată de presă. Totul pentru profitul imaginii magazinelor Bergdorf, spunea ea. Și al ei, bine'nțeles. Era convinsă că publicitatea e mană cerească pentru respectul de sine și o ajută să facă față conflictelor interioare – conflict interior fiind termenul la modă pentru problemele psihologice fascinante care îi năpăstuiesc pe locuitorii New York-ului și Los Angeles-ului.

Julie avea conflicte interioare cauzate de recepționera de la Bliss Spa, care refuza s-o programeze pentru injecțiile cu vitamina C la Simonetta, cea mai bună cosmeticiană a complexului. Fusesse încurajată de psihiatri să-și exploreze „conflictele din copilărie” și a descoperit că încă suferă de pe urma faptului că părinții o trimiteau de Crăciun la Gstaad cu clasa business, pe când ceilalți copii zburau la clasa I. Bine'nțeles, avea și o serie de conflicte interioare provocate de alimente. Într-un rând a urmat regimul contra ridurilor recomandat de dr. Perricone, ceea ce a condus la „conflicte interioare provocate de cartofi și grâu”. De asemenea, are un conflict declanșat de faptul că are prea mulți bani și un altul declanșat de faptul că nu are tot atât de mulți bani ca alte prințese din Park Avenue. Înainte de asta, avusese un conflict cauzat de faptul că-i o protestantă anglo-saxonă evreică. Dar ăsta i-a trecut când psihiatrul i-a spus că și Gwyneth Paltrow are aceeași problemă, fiind odrasla unui tată evreu și a unei mame protestante. După ce a scăpat de conflictul ăsta,

Julie s-a căpătuit cu unul nou, generat de faptul că psihologul a taxat-o cu 250\$ pentru o informație pe care o putea obține din *Vanity Fair* pentru numai 3,50\$. De altfel, și psihiatrul tot de acolo aflase despre rădăcinile etnice ale lui Gwyneth Paltrow. Când cineva nu-i de acord cu Julie, înseamnă că acel cineva e măcinat de conflicte, iar când Julie nu-i de acord cu psihiatrul ei, asta se întâmplă numai pentru că, de fapt, el este cel care are nevoie de psihiatru.

Când mi-am exprimat speranța că odată și odată va scăpa de toate conflictele ei interioare, Julie mi-a răspuns:

— Dumnezeule, sper să nu. Aș fi de-a dreptul banală dacă aș fi doar bogată și nefutută la creieri din cauza asta. Fără conflictele mele interioare, aș avea personalitatea unei rațe.

Din fericire, este *très* șic să fii nevropat în New York, ceea ce înseamnă că Julie și cu mine nu facem notă discordantă.

Vă puteți închipui reacția lui Julie la e-mail-ul meu despre diferența notabilă dintre fericirea noastră de posesoare a unor blugi Chloé și fericirea de logodnice a lui Jolene, KK și Cari. Peste câteva zile, luam masa la Joe, restaurantul acela super-nesănătos, de la intersecția dintre Sullivan și Houston. Julie era îmbrăcată pretențios, în scurta din blană de nurcă Mendel după care e înnebunită toată lumea. Pe de altă parte, prințesele din Park Avenue se îmbracă pretențios pentru orice eveniment, chiar dacă comandă mâncarea

acasă. Așa m-aș îmbrăca și eu dacă aș avea o mulțime de haine noi în fiecare săptămână. Julie se împăună cu furtul triumfal din magazin, dar se încruntă când am adus vorba despre petrecerea lui Mimi.

— Vrei să-mi provoci un nou conflict interior? Iăh! Cum ai putut să-mi faci așa ceva? E prea de tot, țipă ea în pragul lacrimilor.

— Să-ți fac ce? am întrebat turnându-mi sirop de arțar pe clătită.

— Să-mi scrii toată povestea aia... Toată lumea are un logodnic, numai eu nu. Nu-i cinstit. Sunt fericită, dar nu până peste poate de fericită ca K.K. și Jolene. Pentru asta trebuie să fii îndrăgostită.

— Nu trebuie neapărat să fii îndrăgostită ca să fii fericită.

— Spui asta pentru că tu nu ai fost îndrăgostită niciodată. Dumnezeuule, mă simt atât de nefericită și atât de ne-șic! Am auzit că toate arată *uimitor* acum că s-au logodit.

Dincolo de conflictele ei interioare, de teatrul pe care-l joacă, de țoale și de injecțiile cu vitamina C, Julie nu-i decât o romantică incurabilă. Pretinde că a fost îndrăgostită de mai mult de cincizeci și patru de ori. A început de mică – primul prieten l-a avut la vârsta de șapte ani – „dar asta înainte de moda molipsitoare a sexului oral“, ține ea să sublinieze mereu. Ea *chiar crede* fiecare cuvânt din cântecele de dragoste. Așa cum crede și că dragostea te înalță în al nouălea cer, și a luat de bună ideea trăsniță a Beatles-ilor că n-ai nevoie de nimic în afară de dragoste. Cele mai multe probleme sentimentale i-au fost provocate de Dolly Parton, care a inspirat-o atât

de mult cu melodia *I Will Always Love You* încât Julie afirmă sus și tare că ea își iubește sincer toți foștii, „chiar și pe cei pe care îi urăsc“. Psihiatrul ei consideră chestia asta un „conflict major“. Julie își închipuie că *Heartbreak Hotel* se referă la hotelul Four Seasons de pe Fifty-seventh Street, unde trage întotdeauna când o rupe cu un prieten. Dacă mi-aș putea permite un apartament în colțul ăla de rai, m-aș despărți și eu de un bărbat la fiecare două săptămâni. Julie era ferm convinsă că nu putea fi fericită decât îndrăgostită și cu un logodnic la braț, în rând cu restul lumii.

— Am toate poșetele Vuitton pe care le-a creat vreodată Marc Jacobs, dar ce folos, dacă la celălalt braț nu am un logodnic? Uite! exclamă panicată, arătând sub masă spre picioarele mele. Porți ciorapi-plasă! Sunt la modă ciorapii-plasă? *Mie de ce nu-mi spune nimeni?*

Cu un gest teatral, Julie își sprijini capul de masă și-și șterse lacrimile cu blana de nurcă, ceea ce mi s-a părut un gest de prințesă răsfățată, dar perfect potrivit cu personalitatea ei, așa că, probabil, n-ar trebui să mă șocheze prea mult. După câteva minute s-a calmat și s-a înșeninat brusc. Julie trece de la o stare la alta cu o repeziciune care mă face să mă întreb dacă nu cumva e schizofrenică.

— Mi-a venit o idee. Hai să căutăm împreună și ciorapi-plasă, și logodnici! exclamă ea încântată.

Fata asta crede că logodnicii se găsesc pe toate drumurile, ca și ciorapii.

— Julie, de ce, Doamne, iartă-mă, vrei să te măriți? am întrebat-o.

— Iâh! Nu vreau să mă mărit. Am spus că vreau un logodnic. Nu trebuie neapărat să ne

căsătorim imediat. Ah, de-abia aștept. Mergem la vânătoare de Potențiali Soți, continuă ea.

— Mergem!?! Nu-i America țara modernă unde fetele cu carieră nu trebuie să aibă neapărat logodnici?

— Toată lumea vrea să se îndrăgostească în cele din urmă. Logodnicii sunt atât de *super*! Spune-mi, cine a fost CBK până să se combine cu JFK Jr.?

— Dar, Julie, nu te poți logodi doar ca să fii considerată *super*. Ar fi un gest egoist.

— Zău? făcu Julie cu fața numai zâmbet. (În fiecare săptămână, terapeutul îi bagă în cap că ar fi mai fericită dacă ar fi și mai egoistă. Judecând după comportamentul celor mai mulți dintre semenii noștri, se pare că toți terapeuții din New York recomandă chestia asta.) Sunt atât de încântată! OK, trebuie să plec acasă și să nu mănânc. Aici mă îngraș doar uitându-mă la șervețele, continuă Julie.

Înainte să plece, mi-a smuls promisiunea să o ajut în „Campania PS” – așa cum denumise ea vânătoreea de Potențiali Soți. Va obține un logodnic cu aceeași ușurință cu care ar găsi o pereche de ciorapi. Eram sigură de asta. Julie reprezintă exemplul cel mai strălucit de etică princiară din Park Avenue. Nu lasă nimic să-i stea în cale.

Julie s-a întors în centru, iar eu m-am grăbit spre o întâlnire de afaceri. Dumnezeuule, mi-am zis în taxi, vânătoreea asta de PS ar putea fi stresantă. Câteodată, viața asta în vârtoarea evenimentelor mondene e la fel de istovitoare ca stagiul dintr-o tabără de instrucție militară. Uneori n-ar strica să fac lucruri mai puțin epuizante, ca, de

pildă, să duc o viață fără mondenități, într-un mediu relaxant, cum ar fi peisajul rural britanic. Ce-i drept e drept, nu aș mai avea pantofi eleganți, dar sunt *alte* avantaje într-o zonă unde nimeni nu a auzit de creații Manolo. Nu-mi vine nici unul în minte acum, dar sunt sigură că aș putea găsi ceva.

Apoi a sunat mama.

Am lăsat căsuța vocală să preia mesajul.

Vocea mamei îmi reamintește întotdeauna că am motive foarte întemeiate să duc viața asta mondenă aici în loc de o viață nemondenă acolo.

Iată patru motive să stau departe de Anglia, în ordinea crescătoare a importanței:

1. *Mama*

Predispusă la migrene. Migrene provocate numai la gândul sinistru că trebuie să între cu mașina într-o parcare supraetajată la aeroportul Heathrow; de perspectiva de a petrece o vacanță în străinătate, pentru că asta ar presupune că trebuie să-și lase mașina într-o parcare supraetajată ca să ia avionul, deoarece avioanele decolează de pe aeroporturi, care, în general, au și parcări supraetajate; de simpla amintire a faptului că e americană; de trimiterea unui fax; de expedierea unei cărți poștale; de contemplarea ideii de a învăța să trimită un e-mail; de gândul de a locui în casa noastră de la țară, din Northamptonshire;

de gândul de a locui la Londra. Cu alte cuvinte, de *orice*.

Concluzia e că mama, care se autodenumește „mami, deoarece sună mai englezește“, este obsedată de ideea de a controla viața unicei sale fiice. Mamă de profesie și snoabă uluitor de tupeistă, are un fix cu aristocrații britanici, decorațiunile lor interioare și cizmele lor de cauciuc (*Le Chameau*, căptușite cu piele). Ambiția ei era să mă mărite cu un bărbat englez și aristocratic. (Cariera nu făcea parte din planul ei, dar făcea parte dintr-al meu.) Candidatul ideal fusese „Băiatul din Vecini“, fiul nobilului local, Contele de Swyre. Julie n-a înțeles niciodată de ce mă îngrozea într-atât ideea mamei. Ea ar fi dat orice să se mărite cu un tip cu castel în Anglia. Totuși, habar n-are cât de umede pot fi acestea iarna.

Casa noastră este la granița celor douăzeci și cinci de mii de acri ale domeniului din jurul castelului Swyre. Pentru protipendada britanică, „în vecinătate“ înseamnă o distanță de douăzeci de minute de mers cu mașina. De când mă știu, de fiecare dată când treceam prin fața porților castelului, mami exclama de parcă chiar în clipa aceea îi trăsese prin minte, „Micuțul conte e de vârsta ta! E cea mai bună partidă din Northamptonshire!“ (Vorbea despre vecinul nostru de șase ani, pe care, de fapt, nu-l întâlnisem niciodată.)

— Mamă, nu am decât cinci ani și jumătate. Nu mă pot căsători înainte de vârsta de șaisprezece ani, îi răspundeam.

— Pregătește-te din timp! Vei fi cea mai frumoasă fată, te vei mărita cu micuțul conte din vecini și vei locui în castelul ăsta arătos, cu

mult mai grandios decât oricare dintre castelele cunoștințelor noastre.

— Mamă...

— Vrei să spui „mami“. Încetează cu „mamă“ și cu accentul ăsta american, care nu te avantajează, sau nimeni n-o să te mai ia de nevastă.

Accentul meu semăna perfect cu al mamei. Nu-l puteam schimba, așa cum nici ea nu putea. Diferența era că eu nu voiam să renunț la el. Mai mult, voiam un accent american și mai pronunțat, chiar și la cinci ani jumate.

— Mami, de ce spui mereu că toate cunoștințele noastre locuiesc în castele, când, de fapt, numai una are castel?

— Pentru că celelalte au murit, draga mea.

— Când?

— De curând, în Războiul Celor Două Roze.

Una dintre cunoștințele noastre chiar avea un castel lângă Aberdeen. De fiecare dată de Crăciun, îl vizitam pe onorabilul William Courtenay, bătrânul străunchi al tatei. Strănepoții lui, Archie și Ralph (pronunțat, nu știu de ce, „Reif“ în Anglia), erau și ei pe lista de potențiali soți a mamei, averile lor considerabile fiind în măsură să compenseze lipsa titlurilor.

Mama îmi spunea că nu există american care să nu-și dorească să petreacă Crăciunul într-un castel scoțian. Nu am crezut-o niciodată. Stau și mă întreb cine ar prefera să stea cinci zile într-o casă mai friguroasă decât Polul Nord, în loc să se distreze la Disney World? După șase Crăciunuri glaciale, m-am ales cu o fobie a caselor de țară de care mă îndoiesc că o să scap vreodată. Ajunsesem să-mi omor timpul imaginându-mi că sunt

evreică și așa nu mai trebuia să sărbătorim Crăciunul deloc.

În mai toate conversațiile din copilărie de care-mi aduc aminte, mama mă pisa cu ambițiile ei matrimoniale tot așa cum alți părinți își tocau la cap odraslele să intre la facultate sau să nu ia droguri. Îmi amintesc că aveam vreo zece ani când am avut o discuție foarte aprinsă la micul dejun.

— Iubito, când ai de gând să mergi în vizită la Swyre, să iei ceaiul împreună cu micul conte? Am auzit că e foarte chipeș. S-ar îndrăgosti de tine dacă te-ar vedea, îmi spuse mama.

— Dar, mamă, știi că nimeni nu i-a mai văzut de când tata i-a vândut contelui scaunele alea, i-am răspuns.

— Șșt!!! Asta-i o poveste veche. Sunt sigură că, între timp, contele și contesa au uitat cu totul de ea.

— Oricum, mamă, toată lumea zice că s-au mutat. Nimeni nu i-a mai văzut de ani de zile, i-am replicat exasperată.

— Ei bine, sunt sigură că mai vin din când în când în vizită! Nimeni n-ar putea să abandoneze o casă atât de frumoasă. Cupola aceea! Grădinile acelea proiectate de Capability Brown! Data viitoare când vin, hai să-i sunăm...

— Hai să nu, te rog, am întrerupt-o eu, deși, în secret, eram un pic curioasă în privința castelului și locuitorilor lui.

Mama refuza cu încăpățănare să accepte două lucruri importante: în primul rând, soții Swyre divorțaseră cu aproximativ patru ani în urmă – misterioasa contesă era vestită pentru aventurile ei extraconjugale – iar pe conte și pe micuțul

lui parcă îi înghițise pământul ; în al doilea rând, cele două familii nu-și mai vorbeau de când tata, care era mare amator de chilipiruri, îi vânduse contelui patru scaune Chippendale care s-au dovedit a fi imitații. Afacerea Scaunelor – cum fusese botezată de ziarul local – era o dispută tipic englezească, sortită să nu fie soluționată niciodată. Deși scaunele fuseseră înapoiate, iar tata returnase banii și-i ceruse în scris scuze contelui furios, spunând că fusese păcălit de furnizori, acesta refuzase să-l creadă. A dat de înțeles că nu are încredere în tata și că nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu el. Contesa, evident, a luat partea soțului ei. Mama, evident, a luat partea tatei. Toți sătenii, evident, au fost de partea conților de Swyre, conform tradiției, sporindu-și astfel șansele de a fi invitați la cină, la castel.

În disperarea ei de a câștiga prietenia conților, mama a încercat să aplaneze situația. Totuși, când i-a invitat la tradiționala ei petrecere estivală, ei au refuzat-o. La rândul lor, când au venit sărbătorile de iarnă, nu ne-au invitat la castel la prânzul de a doua zi de Crăciun. Iar la biserică contesa a umilit-o în public pe mama, mutându-se în altă strană, când mama s-a așezat la capătul celei în care ședea ea.

Mama a considerat toată povestea atât de jenantă, încât, în cele din urmă, a decis s-o ignore cu desăvârșire. A sperat încontinuu că totul va fi dat uitării, dar cei din sat n-ar fi renunțat pentru nimic în lume la un subiect atât de succulent. Pe cuvânt, în Anglia, sătenii ajung la cuțite pe viață din cele mai tâmpite chestii, cum ar fi mărimea verzilor sau specia copacului plantat

de vecin pe hotar (stejarii sunt acceptabili, pentru conifere poți ajunge în instanță). Ține de tradiție. Bănuiesc că asta îi ajută să suporte mai ușor nopțile lungi de iarnă.

După divorț, castelul a fost transformat în centru de conferințe, deși familia păstrase o aripă pentru sine. Se zvonea că, din când în când, contele mai vine singur, apoi dispare din nou.

Cu cât înaintam în vârstă, cu atât mai mult mă enervau opiniile mamei. Când i-am declarat „o să am o carieră și, dacă o să mă mărit vreodată, va fi din dragoste. Și tu te-ai măritat cu tata din dragoste“, mi-a replicat fără să clipească, „Într-adevăr. Tu să nu faci prostia asta“.

Drept să vă spun, mama a încercat să rămână fidelă principiilor ei și să *nu* se căsătorească din dragoste. Înainte de a deveni mamă de profesie, a fost o Vânătoare de Indicatoare Maro.

O Vânătoare de Indicatoare Maro este o femeie care n-are alt gând decât să pună mâna pe un bărbat englez a cărui casă are plantat un indicator maro în fața porții. Să vă explic: aristocrații britanici nu-și pot permite să locuiască în casele lor imense și frumoase decât dacă le țin deschise publicului larg. Un indicator, de obicei maro inscripționat cu alb, este plasat de-a lungul autostrăzii celei mai apropiate în scopul de a orienta turiștii către casă. De regulă, indicatoarele maro au un mic desen simpatic simbolizând o clădire cu statut de monument istoric. Doar casele foarte mari au astfel de indicatoare, deoarece, dacă ai o casă mică, înseamnă că îți poți permite să o reperi și să o întreții și singur. Dar dacă acoperișul tău are câteva mii de metri pătrați, ai nevoie de sprijin financiar de fiecare dată când

se desprinde o țiglă. Ironia face ca un indicator maro să dezvăluie în același timp și lipsa banilor pentru repararea unui acoperiș, și o poziție socială înaltă. Deoarece, dacă nu ai bani suficienți să-ți reperi acoperișul, înseamnă că ai un acoperiș imens și toată lumea știe ce se află sub un acoperiș imens: o casă pe măsură.

Nici nu aveți idee câte fete își doresc un bărbat cu indicator maro. Vânătoarele de Indicatoare Maro sunt viclene, au picioare lungi, sunt frumoși recunoscute pe plan internațional, originare din Manhattan, Paris și Londra, care au meserii dintre cele mai nevinovate ca, de pildă, designeri de poșete, actrițe și artiste plastice. E un camuflaj perfect, fiindcă nimeni nu și-ar închipui vreodată că o femeie superbă ar da o carieră modernă pe ceva retro, cum ar fi un indicator maro. Chiar n-are nici o logică. Adică, ar fi echivalentul moral al renunțării la noii pantofi Prada pentru o pereche din sezonul trecut.

Vânătoarele de Indicatoare Maro își fac temele înainte de a-și da o întâlnire. Își caută omul în *Debrett's Peerage & Baronetage*, ghidul care conține numele britanicilor de viță nobilă, plus adresele lor. Dacă o casă apare precedată de *the*, mai mult ca sigur, are peste douăzeci de camere și indicator maro. Indiferent de înfățișarea, inteligența, culoarea părului, greutatea sau grosimea gâtului unui proprietar de indicator maro, Vânătoarele se și îndrăgostesc de el până să închidă ghidul *Debrett's* și să-și rimeleze genele.

Mama era o Vânătoare americană de Semne Maro, care se dădea drept studentă. Erau anii '70 și de-abia aștepta să evadeze din Upper East

Side. Destinația : Londra – Colegiul de Artă din Chelsea, cel mai potrivit teren de vânătoare.

Mama credea că, măritându-se cu tata, ceea ce s-a petrecut practic a doua zi după ce el a invitat-o la cină la Annabel's în Berkeley Square și a dus-o acasă cu Jaguarul său XJS (o mașină, pare-se, foarte *cool* pe vremea aceea), avea să obțină The Manor-at-Ashby-Under-Little-Sleightholmdale. După nuntă, a aflat că, deși tata avea sânge albastru, era abia al treisprezecelea potențial moștenitor al conacului. Iar Jaguarul fusese împrumutat. Mama a dat vina pe originea ei americană pentru încurcătura asta, pentru că americanii au încredere în ghiduri ca *Debrett's* la fel de mult cum au încredere în *Michelin Blue Guide*.

Atunci au început migrenele. Mama și-a dat seama că, nu numai că s-a măritat cu un bărbat nu foarte bogat, dar, pe deasupra, mai era și îndrăgostită de el. Nu era ceea ce visase.

După părerea mea, n-ar trebui să te plângi când ai reușit să scapi de sentința de a scrie o viață întreagă The Manor-at-Ashby-Under-Little-Sleightholmdale de fiecare dată când trimiți o scrisoare. Dar nu cred că mama e de aceeași părere. A schimbat numele casei noastre din Vicarage Cottage în The Old Rectory at Stibbly-on-the-Wold, o titulatură foarte pompoasă pentru o casă de numai patru camere, care nu este tocmai veche. Iar când o întreb de ce toată lumea numește satul doar „Stibbly“, îmi răspunde că nimeni din sat nu-și știe adresa corectă.

Apropo de dimensiunea numelor, îmi vin în minte :

2. *Filfizonii*

Principalul motiv pentru care aş evita un indicator maro e acela că nu-l poţi avea fără aristocratul care-l deţine, cunoscut în Anglia sub numele de alint „filfizon“. Filfizonii îşi numesc palatele „cocioabe“, poartă pulovere cârpite de doicile octogenare pe care le iubesc mai mult decât pe oricare altă femeie din viaţa lor şi, când se referă la sex, îi spun „tăvăleală“ à la Austin Powers. Surprinzător, o groază de englezoaice acceptă filfizonii în schimbul Casei şi al Titlului Nobiliar. În ceea ce mă priveşte, cred că ar fi istovitor să porţi un titlu ca Marchiza de Dufferin şi Ava, sau Alice, Ducesă de Drumllandrig. Şi aşa e destul de greu să semnezi cecuri cu un nume format din două cuvinte, ca să nu mai vorbim de cinci, şase cuvinte. Dar, pentru unele femei, un nume format din şase cuvinte şi un filfizon merită orice sacrificiu – cum ar fi renunţarea la încălzirea centrală pentru totdeauna.

Pe cuvânt, aristocraţia britanică chiar crede că încălzirea centrală e concepută numai pentru sărăntoci. Întotdeauna am luat asta ca pe un afront adus persoanelor ca mine, care răcesc cu una, cu două. Când eram mică, mama îmi spunea adesea că ar fi mai fericită să mă vadă murind de pneumonie sub un baldachin străvechi, la douăzeci şi nouă de ani, decât să ştie că aş apuca vârsta de optzeci şi cinci de ani într-o casă cu încălzire centrală. Asta-i unul dintre motivele pentru care eram alergică la ideea mamei cu băiatul din vecini. Nu eram sigură că, eu, americanca născută să mă lăfăi într-o căldură plăcută,

creată artificial, aş fi făcut faţă, cu constituţia mea fragilă, temperaturilor scăzute pe care le presupune căsătoria cu un filfizon.

3. *Tata*

Tata îşi spune „întreprinzător în domeniul anti-chităţilor“, dar este atât de întreprinzător, încât e fraierit la fiecare afacere, cum s-a-ntâmplat şi cu scaunele Chippendale false, pe care le-a vândut contelui. Afacerea asta l-a întors pe dos în aşa hal, încât a devenit un subiect tabu. De fapt, nimeni din casă nu pomenea de vreun fel de scaun când tata era prin preajmă.

4. *Brazilienii*

După facultate, când m-am mutat în New York, un individ simpatic, de douăzeci şi şapte de ani, regizor (care, de fapt, nu regizase în viaţa lui vreun film) mi-a spus „aici îţi trebuie un brazilian“. Având în vedere poziţia capului său în momentul acela, pe care bunul-simţ mă împiedică s-o dezvălui, mi s-a părut *très* ciudată propunerea lui, ca un bărbat de origine latină să-şi pună capul în acelaşi loc.

— Chad! am exclamat. De ce-ai vrea să am un brazilian acolo în acelaşi timp cu tine?

(Nu sunt rasistă, dar un străin îmi era de-ajuns.)

— E prea mult păr aici pentru un newyorkez ca mine.

— Crezi că un brazilian ar fi mai potrivit decât tine? l-am întrebat.

— Habar n-ai ce-i aia un brazilian, nu-i aşa?

— Cineva ca Ricky Martin.

— Vezi să nu! Ricky Martin e francez. Brazilianul e un epilant cu ceară. Ai neapărată nevoie de așa ceva.

Chad a insistat să mă programez în dimineața următoare, la salonul J. Sisters de pe West Fifty-seventh Street, numărul 35, unde am aflat adevăratul sens al cuvântului *Brazilian*. Înseamnă un epilant inghinal, care presupune epilarea, practic, a întregii zone unde s-a aflat capul lui Chad. Pe o scară a durerii, se află pe aceeași treaptă cu alte chestii neplăcute, ca biopsiile colului uterin, așa că, *entre nous*, data viitoare o să-mi fac mai întâi o epidurală.

Chad a fost încântat de noul meu *Brazilian*. Am descoperit mai târziu că mai toți bărbații gândesc la fel. Ironic, tocmai asta a fost cauza despărțirii noastre. Voia să-și țină capul acolo în permanență, ceea ce a devenit insuportabil după o vreme. Apoi, a început să facă lucruri ciudate, de exemplu, să mă programeze din senin la J. Sisters și să se supere peste măsură de fiecare dată când refuzam să mă duc. (Nimeni nu poate să-și împingă pragul durerii atât de departe încât să suporte un *Brazilian* în fiecare săptămână. Dar nimeni!) Atunci am început să bănuiesc că am gusturi mai bune în materie de pantofi decât în privința bărbaților. Numai un bărbat cu schimbări de dispoziție declanșate de farmecele efemere ale unui epilant inghinal nu-mi lipsea. A trebuit să-i dau papucii.

— Doar o persoană cu adevărat superficială ar putea să mă dea dracu' pentru un epilant de cincizeci și cinci de dolari, a bombănit Chad când l-am pus pe liber.

— Se spune dracului, l-am corectat.

Chad era total paralel cu engleza literară, un obicei britanic de care n-am reușit să mă dezbar. De fapt, felul cum vorbea era chiar drăgălaș, dar nu mă puteam abține să nu-l corectez.

— Nu e ni'c mai al dracu' de enervant decât mersu' la o întâlnire cu tine.

— În cazul ăsta, nu poți fi decât fericit că te-am dat dracului, i-am replicat încercând să nu mă întristez. Chad, o fată e mai mult decât suma totală a părților sale componente.

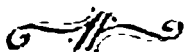
Deși Chad avea să-mi lipsească într-o oarecare măsură (Brazilianul a fost primul dintre numeroasele sfaturi utile de înfrumusețare pe care aveam să le primesc), am răsuflet ușurată când ne-am despărțit. Nu era tocmai o persoană cinstită. Ricky Martin este de fapt din Puerto Rico, nu din Franța, cum continua să creadă Chad. Și, dacă te uiți pe hartă, e imposibil să nu vezi că Puerto Rico e mai aproape de Brazilia decât de Franța. Totuși, Chad mi-a dezvăluit Brazilianul. Acum, n-aș mai putea supraviețui fără el. Se pare că e arma secretă a celor mai strălucitoare femei din lume. Și, deși nu i-aș spune *niciodată* asta lui Chad după toate câte s-au întâmplat, dacă aș fi bărbat, probabil nici eu nu aș ieși cu o femeie care nu și-a tras un Brazilian. În concluzie, deși nu am auzit de Brazilieni înainte de a părăsi Anglia rurală, dacă aș fi știut de ei înainte să decid să plec, în mod sigur aș fi luat primul avion. Iată de ce, privind retrospectiv, pot adăuga Brazilienii pe lista mea de argumente pro Manhattan.

Prescurtări de Manhattan:

Traducere

1. Chip's – Harry Cipriani de la intersecția străzii Fifth cu Fifty-ninth.
2. Ana – pentru prințesele din Park Avenue, ana = anorexie = siluetă = perfecțiune.
3. Până peste... – nu se referă la spațiu. E un superlativ care înlocuiește cuvinte ca *fantastic/inălțător/minunat*. De exemplu: „Pensatul sprâncenelor e până peste poate“.
4. Wollman – un diamant de dimensiunea unui patinoar.
5. A.T.M. – iubit bogat.
6. M.I.D. – Mahăr în Devenire (de dorit în locul unui A.T.M.).
7. M.C.M. – Măritată cu un Mahăr (mai bine decât cele două de mai sus).
8. Lamele de pe Madison – Fete sud-americane superstrălucitoare care galopează pe Madison cu ponchouri și perle.
9. Rumeneală falsă – bronzul obținut la salonul Portofino Sun Soho de pe West Broadway.
10. Iâh! – țipăt scurt, care arată surpriza/oroarea în fraze ca: „Iâh! *Ea* și-a luat noile cizmulițe Bottega înaintea *mea*?“ Folosit exclusiv de fetele din Manhattan care au sub douăzeci și șapte de ani și de starletele din *sitcom*-urile NBC.
11. P-ș – pe șest, adică în cel mai mare secret.
12. Clinică – depresivă, ca în sintagma depresie clinică.
13. The Fritz – abreviere pentru „futare de Ritz“, adică Hotelul Ritz din Paris.

— Singura boală cu transmitere sexuală pe care vreau s-o contractez este febra logodnicilor, spuse Julie.

Știam de ce e Julie în căutarea unui Potențial Soț. Bărbații americani sunt făpturi minunate, cu pasiuni și talente uimitoare. Vreau să spun că, dacă te uiți cu atenție, *toți* arată ca JFK Jr., pe cuvânt. Pentru cineva suferind de sindromul atenției deficitare, boală de care suferă Julie și majoritatea prințeselor din Park Avenue încă din copilărie (deși boala nu se manifestă și când merg la cumpărături), proaspăta ei capacitate de concentrare era de-a dreptul miraculoasă. Îi intrase în cap ideea trăsniță că, alegând petrecerea potrivită, una măreață, echivalentul a șase vernisaje, patru petreceri pentru strângerea de fonduri destinate muzeelor, trei dineuri și două premiere cinematografice grandioase, toate acestea într-o singură noapte, va pleca, garantat, la sfârșitul serii, la braț cu un Potențial Soț. Spunea că nu dorește să piardă prea mult timp cu proiectul ăsta când, susținea ea, „Aș putea

să-mi irosec timpul cu alte activități, de exemplu cu un pensat“.

Atitudinea lui Julie față de logodna iminentă era un pic derutantă. Era convinsă că atunci când va da peste logodnicul ideal, dacă nu va fi avut timp să-și penseze sprâncenele – în opinia ei, cea mai importantă procedură realizată de stilistele de la salonul Bergdorf Goodman – ar fi atât de răvășită, că nici n-ar mai avea rost toată povestea cu logodnicul.

Când lui Julie îi intră ceva în cap, devine eficiența întruchipată. Și-a ales Balul Conservatorului din New York, o petrecere filantropică, drept cel mai promițător teren de vânatoare. După ce și-a cumpărat un bilet, a sunat-o pe doamna E. Henry Steinway Zigler III, președinta de onoare, pentru a „pune la punct strategia“. Julie voia să afle din timp amplasarea invitațiilor la mese. Doamna Zigler ne-a chemat la ceai la reședința ei din marmură care dădea spre Central Park, la intersecția lui Fifth Avenue cu Eighty-second Street. Doamna Zigler adoră să joace rolul lui Cupidon.

— Spuneți-mi Muffy, fetelor, ne întâmpină ea călduros.

Muffy purta un poncho franjurat de la Oscar de la Renta, pantaloni-pană galben-verzui, și îndeajuns de multe bijuterii pentru a goli o mină de diamante. Spunea că s-a îmbrăcat *à la* Elizabeth Taylor în filmul *Fluierarul*. Toată lumea din New York imită pe cineva. Fluturându-și teatral ponchoul, ne conduse rapid prin holul impunător către salon. Mai grandios decât palatul Versailles, salonul era plin de imense oglinzi aurite și pânze în ulei ale maestrilor italieni, și

licsit cu canapele și scaune elegante, de epocă, pe care Muffy le cumpăra angro de fiecare dată când trecea pe lângă Sotheby's. Muffy le spune musafirilor că locuința ei „e decorată exact ca a lui Oscar. Am fost la el, am văzut, n-am rezistat. Trebuia să fie și la mine la fel. I-am clonat apartamentul!”

Muffy afirmă cu fiecare prilej că „bogăția-i o condamnare pe viață, în linii mari, plăcută, și știu ce vorbesc“. Mai toate soțiile din Upper East Side pe care le-am cunoscut se numesc Muffy. Se pare că pe vremuri era un nume foarte popular în Connecticut, unde s-au născut cele mai multe Muffy, pe la mijlocul secolului trecut. Muffy a noastră susține, ca de altfel toate Muffy-le din cartierul ei rezidențial, „Ralph Lauren este viciul meu“. E dependentă de injecțiile cu Botox și zice lumii întregi că are „treizeci și opt de ani“. Este P.L.G. – Prietena lui George – și, când Bill Clinton era la putere, a fost P.L.B. Donează milioane republicanilor, iar democraților și mai multe milioane, deoarece încă are o „relație specială“ cu Bill. Și toate celelalte Muffy au relații speciale cu Bill, dar nu cred că ea e la curent cu asta.

Ne-am așezat în grup pe canapelele Knole asortate, în stil victorian. (În momentul de față, canapelele Knole sunt ultimul răcnet în Upper East Side, mai ales dacă poți să faci rost de una cu tapițerii înflorate din secolul al XVIII-lea, ceea ce, evident, e aproape imposibil.) O servitoare în uniformă ne aduse ceai pe o tavă de argint. Având în vedere că nu mai era mult până la petrecere, Muffy era la fel de hiperactivă ca un turist japonez într-un magazin care vinde

articole Louis Vuitton la preț redus. Își tot făcea de lucru cu ciucurii de la pernțele de pe sofa.

— Dumnezeule mare! Petrecerea-i mâine! M-am asigurat că vin invitați de supermarcă, prinți, milionari, producători de filme, moștenitori, arhitecți, politicieni! S-ar putea să vină și Bill! exclamă ea. Toată lumea bună din New York va fi aici mâine seară.

— În sprijinul cui va fi petrecerea, Muffy? m-am interesat eu.

— Ei, salvăm una, alta. Salvați Veneția, Salvați Metropolitanul, Salvați Baletul! Cine mai știe? Sunt băgată în atâtea comitete – domnul Zigler adoră scutițiile astea de impozite –, încât le numesc pe toate la fel, „Salvați Ce-o Fi“. Nu că-i bună? De-aș putea fi și eu salvată de doamnele din comitete. Dacă nu donezi milionu', e sinucidere curată. Cred că petrecerea de mâine-i pentru salvarea nu ș' cărei specii de flori. Caritatea este o instituție americană *formidabilă*, deoarece, în cele din urmă, cei care au nevoie de așa ceva primesc grămezi de bani, iar noi avem ocazia să ne îmbrăcăm elegant în rochiile de seară *superbe* ale lui Michael Kors. Dar să trecem la subiect, zise ea cu mai multă seriozitate. Mi-a șoptit mie cineva că îți dorești un logodnic, Julie. Încântător! Spune-mi, te rog, cum vrei să fie?

— Cineva deștept și nostim, care să mă facă să râd. Cineva pe umărul căruia să pot plânge și suspina ore-n șir și încă să fie nebun după mine. Numai să nu-mi faci cunoștință cu un tip creativ. Pe ăștia mi i-am scos din schemă încă din liceu. Nu vreau actori, artiști plastici sau muzicieni, nu, mersi! explică Julie.

Nu-mi imaginasem că Julie e atât de matură. Luați aminte, când ai avut cincizeci și patru de iubiți, ar trebui să știi cum vine treaba.

— Dragă, n-avea grijă, că n-o să-ntâlnești așa ceva în Upper East Side, o liniști Muffy. Nu există genul creativ pe aici, nici vorbă! Primarul nu îi lasă să treacă de Union Square.

— A, și încă ceva. Știu că o să vi se pară că sunt răsfățată și superficială, dar îmi place ca prietenul meu să fie adeptul șoferilor. Tata e de vină. M-a nenorocit pe viață obligându-mă să mă duc la școală cu Jaguarul, cu șofer. Asta sunt, n-am ce-i face. Nu pot să mă schimb, nu-i așa? se alintă Julie, roșind un pic.

— Nu, draga mea, gânguri Muffy consolator. Dacă nu-ți place să mergi pe jos, nu-ți place, și asta e. Uită-te la mine, eu am *trei* șoferi! Avem unul la casa din Palm Beach, unul la Aspen și unul aici. Nu-i deloc rău să-ți exprimi dorințele, Julie.

Există excentrici și excentrici. Chiar și în categoria ei, Muffy purta cuvântul pe noi culmi.

— Nu vreau decât să mă îndrăgostesc și eu, ca toate celelalte fete, Muffy. Vreau să am un ten radios fără injecțiile cu vitamina C, spuse Julie cu ochii înlăcrimați. Sunt atât de singură câteodată.

Muffy este o mondenă cu abilități matematice excepționale, ale cărei permutări sunt la fel de complicate ca jocul de șah. Are un sistem al ei la care recurge de fiecare dată când îi sunt solicitate serviciile de „fuzionare“. Păstrează întotdeauna, pentru orice eventualitate, o masă de treisprezece, cu un bărbat în plus. Fiecare invitat are un număr alocat în schemă. Julie avea numărul patru, dar scaunul ei era al doilea din capătul mesei

dreptunghiulare, putând, astfel, să converseze cu patru bărbați. La stânga și dreapta lui Julie urmau să fie un prinț italian și un producător de la o casă de discuri, vizavi un mahăr al afacerilor imobiliare, iar în capul mesei, al treisprezecelea, bărbatul „în plus“, căruia gazda îi va spune că îi pare teribil de rău că a trebuit să-l așeze alături de alți doi bărbați, „dar voi, dragilor, sunteți atât de mulți în seara aceasta!“

Nu știu vreo altă persoană în New York care ar putea să ferească o fată cu patru parteneri dezirabili dintr-un foc. Abilitățile matematice o trădează pe Muffy doar atunci când trebuie să stabilească bugetul destinat aranjamentelor florale.

În seara următoare, Julie afișa un zâmbet radios, cât Africa de lat. La fel îi erau și cerceii cu diamante. Câteodată, chiar și cineva ca mine, care se bucură când prietenilor le merge bine, se înverzește puțin de invidie când dă cu ochii de „prada“ de la Cartier, cum îi spune Julie. Totuși, partea frumoasă la Julie este că-i place să-și împartă lucrurile cu alții, și mi-a împrumutat mie pentru această seară tortițele ei cu diamant. De asemenea, a convocat în apartamentul ei întreaga echipă a stilistelor de la Bergdorf, să ne coafeze și să ne machieze.

Când am ajuns la ea, Julie stătea într-un șezlong în camera de zi. Este un *salon* elegant, zugrăvit în culoarea oului de rață, cu ferestre înalte, stucatură bogată și un nud scandalos semnat Guy Bourdin, atârnat deasupra șemineului

doar ca să te zăpăcească și mai tare. Toată mobila lui Julie, pe care ea o adoră, e formată din piese la modă în anii '30, la Hollywood, retapițate cu catifea deschisă la culoare, să se asorteze cu pereții. Totuși, n-am putut să admir nimic, pentru că fiecare suprafață era încărcată cu diverse instrumente de înfrumusețare. Davide, cosmeticianul, transformase literalmente încăperea în salonul lui personal. El pudra obrazii lui Julie, Raquel îi aranja bucelele, iar Irinia, pedichiurista poloneză, îi pilea unghiile de la picioare. Asta nu-i nimic. Am auzit că unele fete newyorkeze nu pleacă la nici o petrecere fără să-și consulte dermatologul pentru eventualele imperfecțiuni ale tenului.

— Arăt fericită? Am zâmbetul natural? mă întrebă Julie de cum am intrat în cameră.

Davide spuse că zâmbetul ei e la fel de autentic ca și cerceii cu diamante, ceea ce mi s-a părut o metaforă foarte potrivită.

— Ei bine, e *total* fals. Nu e *super*?

— Dumnezeuledoamneeeesuuuuper! confirmă Davide.

— Am fost la dermatolog în după-amiaza asta și... știi mușchii ăia fini din jurul gurii, *platysma*? Probabil nu, pentru că majoritatea oamenilor nu-i bagă în seamă. Ei bine, după douăzeci și trei de ani, încep să se lase, dar există metoda asta genială de a îndrepta răul, care-ți readuce zâmbetul pe buze. Dermatologul îți injectează puțin Botox să-i paralizeze, iar colțurile gurii se îndreaptă instantaneu în sus. De îndată ce dobândești Zâmbetul Botox, poți zâmbi o seară-ntreagă fără să zâmbești, de fapt, ceea ce te obosește

mai puțin decât dacă ai zâmbi de-adevăratelea, îmi explică Julie de parcă toate astea ar fi avut vreo logică.

La petrecerile lui Muffy nu se mergea decât în ținută de gală. De îndată ce Julie a fost coafată și machiată, s-a îmbrăcat cu o rochie mini din mătase neagră, vaporosă. (Chanel. Unicat. Expediată cu FedEx de la Paris.) În timp ce Julie se admira în budoarul ei, m-am așezat și am profitat de Davide și de Raquel. La anumite petreceri din New York, realmente, nu poți intra pe ușă necoafată și nemachiată. Așa era și la petrecerile lui Muffy. Coafura și machiajul îți adaugă un plus de prestanță. După un anumit timp ajungi să crezi că nu poți face față doar cu rimel Maybelline, care probabil va face cocoloașe. Stiliștii din Manhattan piaptănă, pur și simplu, fiecare geană după ce aplică fard de ochi. Aici, cocoloașele de rimel sunt considerate delict federal.

Exact în clipa când Davide îmi aplica *gloss* pe buze, se auzi un țipăt ascuțit din dormitorul lui Julie. În aer plutea o criză de isterie declanșată de toaleta ei. Nu mă mira. Fetele din New York au astfel de crize de fiecare dată când cineva pomenește de îmbrăcăminte. Am intrat în dormitor și m-am uitat peste umărul ei la imaginea din oglindă.

— E complet și absolut nepotrivity. Arăt... *conservator*! miorlăi ea teatral, trăgând de tivul rochiei. Uită-te la mine! Arăt ca ieșită dintr-un spectacol de pe Broadway cu grăsani. *Fixativul*. Viitorul meu Potențial Soț va crede că sunt un *spiriduș*!

Rochia era superbă, sută la sută mortală.

— Julie, arăți trăsnet. Rochia aia e atât de scurtă că e aproape invizibilă. E antonimul lui conservator, am încercat s-o liniștesc.

— Sunt în pragul disperării și tu-mi vorbești de *antonime* ! De ce nu mă lăsați singură ? plânse ea nefericită.

Julie se închise în budoar. S-a schimbat și s-a schimbat și iar s-a schimbat. Zicea prin ușă că nu vrea să plece la petrecere pentru că stresul vestimentar, intelectual și sexual ar fi mai mult decât poate ea să îndure. Deși, sincer, nu-mi prea păsa dacă merg sau nu la un bal super în reședința de marmură a lui Muffy, aveam o rochie de vis, de șifon alb, pe care o împrumutasem din garderoba *haute couture* de la serviciu – o rochie pe care sunt decisă să o returnez într-o bună zi – și ar fi fost o pierdere ireparabilă dacă nu aș fi scos-o în lume.

— Julie, puțin îmi pasă dacă mergem sau nu, i-am spus. Pot să port rochia cu altă ocazie. Dar va fi o petrecere atât de nostimă.

— În New York, petrecerile nu sunt nostime. Sunt curat război, răspunse Julie deschizând ușa și apărând îmbrăcată din nou în Chanelul ei ucigător. Davide, dă-mi un Xanax. Iau întotdeauna un tranchilizant înainte de o primă întâlnire.

Davide se precipită spre geanta cu farduri, plină cu medicamente de tot felul, special pentru ocazii de acest gen, și scoase un pachetel. Julie desfăcu ambalajul și înghiți o pastiluță bleu, o armă foarte modernă pentru războiul ce ne aștepta, mi-am zis eu. Apoi își chemă șoferul să ne ducă la Muffy.

Cu toată sinceritatea, sunt aproape complet sigură că n-am nici cea mai mică idee cum de m-am pricopsit eu cu un Potențial Soț, iar Julie nu. Vreau să spun, pentru mai multă acuratețe, că la sfârșitul nopții PS-ul n-a ajuns cu capul aproape de regiunea Braziliană a lui Julie, ci foarte aproape de una și aceeași regiune geografică a propriei mele persoane.

Vedeți voi, fata asta efervescentă ca șampania a sorbit ea însăși câteva bule de șampanie, ceea ce îngreunează memorarea exactă a evenimentelor din seara aceea. Dar, ca să infirm câteva bârfe calomnioase, tipice prințeselor din Park Avenue, care spun că am furat PS-ul chiar de sub frumosul nas al prietenei mele celei mai bune – bârfe pe care, bine'nțeles, Julie nu le crede din principiu – mă simt datoră să povestesc evenimentele din seara cu pricina în măsura în care, aproape sigur, mi le amintesc.

Când, în cele din urmă, am ajuns la Muffy, petrecerea începuse de-o oră. Ne-a fost aproape imposibil să ne găsim masa, pentru că Muffy umpluse încăperea până la refuz cu buchete de liliac alb și lumânări, de nu vedeai la doi pași. (Apropo de flori, în ciuda dificultăților inerente ale traficului maritim, Liliacul Tropical e foarte la modă acum în Manhattan.)

Trebuie să fi fost vreo 250 de invitați și aproape tot atâția chelneri, îmbrăcați în fracuri albe, cu mănuși. Mulțimea era impresionantă: Muffy atrăgea întotdeauna crema Manhattan-ului la seratele

ei. În ceea ce privește toaletele doamnelor, tema florală era în top, absolut normal pentru o petrecere dată în folosul grădinilor. Multe dintre doamne purtau rochii Emanuel Ungaro, pentru că el creează, fără nici un fel de discuție, cele mai frumoase rochii înflorate din lume. Cât despre bijuterii, tinerele și-au scos la lumină diamantele în formă de margarete de la Asprey, iar doamnele în vârstă erau încărcate cu pietre prețioase scoase din seif. Toată lumea se pupa și se saluta și turuia cât e de încântată să se revadă, chiar dacă lucrurile nu stăteau așa.

Am fost conduse la locurile noastre exact când se servea, ca aperitiv, supa de mentă răcită. Masa noastră era chiar în mijlocul sălii. Toți ceilalți comeseni erau deja așezați. Cei patru PS pe care Muffy îi alesese pentru Julie erau *très* diverși din punct de vedere etnic.

De-abia a apucat Julie să soarbă o lingură de supă că prințisorul italian așezat la stânga ei îi declară :

— Tu mai frumoasa decât Empire State Building!

— Ești fermecător, îi zise Julie.

Zâmbetul îi era atât de orbitor, încât italianul se simți încurajat și continuă :

— *Non-non-non!* Tu mai dragutza decât Rock-a Fell-a Cent-a.

Moștenitorul blond al unei firme de afaceri imobiliare așezat în dreapta ei, figură tipică de alb anglo-saxon protestant, se amestecă și el în vorbă :

— Maurizio, scuză-mă, dar nu sunt de acord. Femeia asta e mai frumoasă decât Pentagonul.

N-am mai auzit vreodată ca un bărbat să compare o fată cu o clădire guvernamentală. Julie trebuie să fi fost flatată, pentru că, drept replică, a aruncat întrebarea cheie:

— Crezi în șoferi? întrebă ea zâmbindu-i frumos.

A reieșit că toată lumea prezentă credea în șoferi ca într-o nouă religie, inclusiv producătorul de la casa de discuri așezat vizavi, care era polonez de origine, și cel de-al Treisprezecelea Bărbat, care era un actor din LA via Minnesota. (Bănuiesc că, în cele din urmă, Muffy a lăsat garda jos și a primit unul.) De asemenea, se pare că aveau și piloți în afară de șoferi, deoarece toți aveau avioane personale, cu excepția actorului, care „împrumuta“ avionul studiourilor Warner Brothers „mai tot timpul. Și ai voie să fumezi Marlboro Reds la bord, de-a dreptul genial, nu-i așa?“

Bărbații începuseră să vorbească despre altitudine, și instrumente de bord, și trabucuri, și piața bursieră Nasdaq, care sunt probabil subiecte mult mai fascinante decât i s-au părut unei ignorante ca *moi*, fiindcă bărbații din New York nu par să aibă și altceva de discutat. Nimeni nu mai vorbea cu Julie, sau cu subsemnata, sau cu oricare altă fată de la masă. Julie își deschise geanta-plic aurie, scoase batonul de ruj și începu să-și rujeze buzele, obicei în care recidivează ori de câte ori este extrem de plictisită, apoi întrebă:

— De ce nu puteți voi, bărbații, să fiți nițel mai serioși?

Asta chiar a fost o frază surprinzătoare din partea lui Julie, care spunea adesea că singurul

lucru pe care-l ia în serios sunt diamantele. Producătorul o bătu ușurel pe mână și-i răspunse:

— Nu așa te îmbogățești, drăguțo.

— Ești *atât* de profund, îi replică Julie cu un sarcasm care lui îi scăpă, pentru că deja se reîntorsese la discuția despre trabucuri cu tipul cu afacerile imobiliare.

Bărbații au continuat să ignore pe toată lumea mai puțin pe ei înșiși și avioanele lor cu reacție, așa că Julie, care are un talent teribil de a redirecționa atenția lumii asupra propriei persoane, spuse:

— Am o sută de milioane de dolari.

PS-i amuțiră. După care ea adăugă:

— Numai ale mele.

Și, dintr-odată, toți deveniră brusc interesați de părerea lui Julie, așa că ea-i anunță cu nonșalanță:

— Scuzați-mă. Mă duc să mă sinucid în toaleta doamnelor.

În timp ce era plecată, le-am explicat că așa e ea când se plictisește de moarte în compania cuiva și când crede că oamenii o plac doar pentru că e bogată și nu pentru spiritul ei strălucitor. Toți bărbații se rușinară vinovați, așa că i-am liniștit:

— Nu fiți stânjeniți. Cu excepția mea, toată lumea o place pe Julie pentru banii ei. E obișnuită cu asta. Până și prietenii ei de la grădiniță se jucau cu ea fiindcă părinții le spuneau că e bogată.

Cred că am reușit să detensioneze atmosfera al naibii de stânjenitoare, deoarece toți au răsuflat ușurați și au început să mă întrebe de unde provine averea lui Julie. Câteodată mi-e tare milă

de bietele Prințese din Park Avenue. E de ajuns să-ntoarcă spatele două secunde și dintr-odată toată lumea se întreabă cât valorează sau vor ajunge să valoreze, de parcă ar fi acțiuni *biotech* sau ceva de genul acesta. Evident, le-am răspuns că nu pot divulga ceva atât de personal ca sursa averii familiei Bergdorf.

— E o *Bergdorf*? De-aia are nuanța asta perfectă de blond, spuse o fată brunetă de vizavi. Crezi că mi-ar putea obține o programare la Ariette?

Fetele newyorkeze au prostul obicei de a cere favoruri de la necunoscuți; iau „țara tuturor posibilităților“ în sens cu totul și cu totul literal.

Dar să lăsăm asta. În timp ce Julie nu se sinucidea în baie, s-a întâmplat ceva uimitor. Am reperat un PS. La o masă din colțul îndepărtat am pus ochii pe un potențial bărbat perfect: înăltuț, zvelt, brunet, cu ochi negri, îmbrăcat la costum, dar nu la frac. (Ador bărbații care dau naibii formalitățile și nu poartă cravată când ar trebui.) Serios, era până peste poate de atrăgător, leit Jude Law. Mi-am pierdut pe loc pofta de mâncare, exact cum mi se întâmplă când ascult faimosul *pas de deux* din *Lacul lebedelor* al lui Ceaikovski. Unele lucruri sunt atât de romantice încât ai impresia că nu o să mai pui nimic în gură vreodată. E de-ajuns ca Humphrey Bogart să clipească în fața lui Ingrid Bergman în *Casablanca* și, dacă nu-s atentă, efectiv, sunt în pericol să mor de inaniție.

Când Julie s-a întors la masă, i l-am arătat, discret, bine'nțeles, pe superbul PS.

— Hmm. Arată drăgălaș, aș zice, făcu ea fără entuziasm. Dar, știi, pare un pic, ei bine, prea

perfect. Înțelegi ce vreau să spun. Prea perfect ca să se logodească cu mine sau să facă vreo chestie tradițională de genul ăsta.

— Dar poate... vreau să spun, nu poți ști niciodată, s-ar putea să... să ardă de nerăbdare să fie logodnicul cuiva, doar... am zis eu gătită de emoție, parcă hipnotizată. Vreau să spun, toți logodnicii sunt burlaci până se logodesc, nu?

Toți cei de la masă se uitau la mine de parcă eram complet sonată. Vorbeam absolut fără noimă. Îmi amintesc că eram total confuză, ca urmare a efectului pe care îl au asupra mea toți bărbații care seamănă cu Jude Law. Ar fi trebuit să mă vedeți după *Talentatul domn Ripley*; nu am fost în stare să scriu și să citesc o săptămână.

— Tu cautzi soț? o întrebă italianul pe Julie. Sunt sigur ca nu e romantic să fii atat de... cum spui?... *sistematico*.

— Maurizio, lipsite de romantism sunt fetele alea care caută un soț, dar pretind că nu caută, fiindcă cred ele că așa e corect politic. Nu cred că există ceva mai romantic decât o fată căreia îi place să fie îndrăgostită și recunoaște acest lucru, îi răspunse Julie. Făcu o mică pauză, apoi se uită la el languros. Logodnicii sunt până peste poate de super în orașul ăsta. Cred că mi-ar sta bine cu unul la braț, nu-i așa?

Maurizio înghiți în sec.

— Cum potzi sa tratezi un barbat ca pe un accesoriu? se indignă el.

— Sunt expertă, oftă Julie. Am învățat asta de la iubiții mei.

Strict în interesul lui Julie, am luat asupra mea sarcina de a explora cealaltă parte a petrecerii.

Cu cât mă apropiam, cu atât mai arătos părea Jude Law, dacă așa ceva-i cu putință. *Dumnezeule, oare ce să-i zic?* mă-ntrebam neliniștită în timp ce mă apropiam de el. În mod normal, nu intru în vorbă cu una-cu două din senin cu necunoscuți.

— Mă scuzați, nu vreau să vă întrerup, am murmurat timid când am ajuns la masa lui. Dar prietena mea de acolo vrea să vă întrebe ceva. Hm, vrea să știe dacă... ei bine... dacă, mă înțelegeți... credeți... în șoferi?

Jude Law râse de parcă tocmai îi spusese cea mai nostimă glumă din lume. Asta-i bine, chiar dacă în sinea ta nu ai nici cea mai mică idee că faci o glumă.

— De fapt, eu merg cu metroul, îmi răspunse.

Dumnezeule, ce drăguț e, mi-am spus. De fapt, aș fi crezut că-i drăguț și dacă îmi spunea că merge la serviciu călare pe un arici. Totul pare drăguț la un bărbat drăguț când ești drăguț ca el.

— Ce original!!! tună o brunetă mortală de vizavi. Bună, eu sunt Adriana A. Supermodelul? Am apărut în noua reclamă Luca Luca? Nu cred că am fost prezentați până acum. Bună! Ești Zach Nicholson, fotograful, nu-i așa?

El încuviință din cap. Adriana era o frumusețe exotică, cu osatura unei pisici siameze. Adoptase privirea aceea încețoșată pe care o iau supermodellele când sunt fotografiate. Mi-am propus în sinea mea să-i imit machiajul, dar nu și personalitatea.

— Mă-ntreb, cum e să călătorești cu metroul? continuă Adriana. Era atât de pisicoasă încât

puteam să jur că îi văd genele curbându-i-se în timp ce vorbea. Pun pariu că e uimitor. Pun **pariu** că subteranul te inspiră în munca ta. Ești un fotograf nemaipomenit!

Dumnezeule, câteodată, Muffy e *atât* de minci-noasă. Omul acesta era 100% artist. Lui Julie nu i-ar plăcea un fotograf ca logodnic.

— Mulțumesc, dar inspirația îmi vine din minte. Doar că îmi place să ajung din punctul A în punctul B în cel mai scurt timp posibil, îi răspunse curtenitor Zach.

Nu cred că-l interesa Adriana. Prea era lipicioasă. Dumnezeule, ce drăguț e, m-am surprins gândind din nou. Și, Dumnezeule, ce *crunt ghinion* pe capul lui Julie, că Monsieur Adorabil din fața mea preferă metroul, și nu șoferii.

— Mă dau în vânt, pur și simplu, după noua ta serie fotografică. Am văzut-o la MoMA. E de-a dreptul genial să expui la MoMA la douăzeci și nouă de ani!!! se entuziasmă Adriana.

Julie chiar că avea ghinion. Vreau să spun că, talentat și fermecător cum era, fotograful ar fi fost un logodnic grozav. Dintr-odată se uită la mine și-mi șopti:

— Scapă-mă de supermodelul Luca Luca. Apoi cu voce tare:

— Hei, stai cu noi, nu te-am mai văzut de un car de ani, și mă trase în poala lui. Nu vrei niște desert? mă invită oferindu-mi o farfurie plină ochi cu profiterol.

— Mulțumesc, dar tocmai am devenit alergică la profiterol, l-am refuzat împingând farfuria. Nici nu-ți poți închipui cum îți taie pofta de mâncare petreckerile astea.

Zach zâmbi și se uită seducător la mine.

— Ești cea mai spirituală fată din New York? Sau doar cea mai frumoasă? mă întrebă.

— Nici una, nici alta, i-am răspuns roșind.

În sinea mea eram flatată până peste poate.

— Eu cred că ești și una, și alta, îmi replică.

Mă fermecase total, în proporție de 150%. Eram fericită să stau pe genunchii lui Zach. Doar nu puteam să refuz pe cineva care avea nevoie de ajutorul meu. Și, Dumnezeule, mă simțeam în al nouălea cer salvând un bărbat frumos ca un înger din ghearele unui manechin. Dintr-o dată, mi-am dat seama că îmi va lua încă cel puțin cinci minute să mă eliberez din misiunea de recunoaștere, așa că i-am făcut lui Julie semn cu mâna, vezi Doamne, ce pierdere de timp, nu e nici un PS cu șofer în partea asta.

Pe la ora unu dimineața, încă îl mai salvam pe Zach de Adriana. Și chiar și după ce aceasta a plecat – nu înainte de a ne anunța că o putem vedea pe un panou deasupra clădirii MTV din Times Square – am rămas cu impresia că Zach încă are nevoie să fie salvat. La câțva timp după asta, într-un fel sau altul (nu-mi cereți amănunte, sunt prea pudică să vi le pot oferi), Zach aproape categoric a ajuns cu capul destul de aproape de zona mea sud-americană menționată anterior. Și afle toate bârfitoarele care au lansat zvonul că i-am suflat lui Julie de sub nas un PS, adevărul e că Julie oricum nu-l voia.

— Mi se pare mult prea creativ. În opinia mea, nu va fi vreodată logodnicul cuiva, mă avertiză ea a doua zi.

Perfect! Vreau să spun că Julie căuta un logodnic, nu eu. Știam că Julie e sinceră când

spune că nu se supără că fotografii mi-a vizitat
mie zonele Latino, și nu pe ale ei, deoarece sin-
gura remarcă pe care a făcut-o în legătură cu
petrecerea lui Muffy a fost: „Ce risipă totală de
haute couture de la Paris!“

În noaptea în care l-am întâlnit pe Zach, mi s-a ntâmplat ceva. Pe cuvânt, nu m-am mai atins de profiterol de atunci încoace. Pur și simplu, nu mai poftesc, ceea ce chiar înseamnă ceva, pentru că e mâncarea mea preferată, după brișele cu cremă de vanilie de la cofetăria Magnolia.

M-am îndrăgostit de Zach din clipa în care l-am văzut. Ceva înlăuntrul meu a făcut *ping!* și, iată-mă, dintr-odată fulgerată, în vârtoarea unei iubiri la prima vedere, ca fratele și sora care se îndrăgostesc unul de altul în *Familia Tenenbaum*. Nu știu dacă de vină era Zach sau Jude Law-ul din el, dar era până peste poate de romantic. Judecați și singuri. După ce ne-am întâlnit, m-a sunat în fiecare zi și m-a invitat să luăm cina împreună în fiecare seară. L-am refuzat din două în două seri, deoarece, atunci când un bărbat arată ca Jude Law și poate avea orice femeie, e foarte important să nu fii prea disponibilă. În plus, e stresul naibii să te pregătești pentru o cină cu Jude Law, așa că aveam nevoie de patruzeci și opt de ore bătute pe muchie între

două întâlniri, pentru ca nervii mei bolnavi de dragoste – care, apropo, erau ferfeniță – să se refacă.

Apoi, bineînțeles, Zach avea și alte calități care, pur și simplu, mă topeau. De exemplu, călătoria în Brazilia cu el era mult mai plăcută decât cu oricare din *foarte puținii* bărbați cu care fusesem acolo. Vreau să spun că el găsea Rio absolut de fiecare dată, în timp ce alți bărbați de-abia ajungeau în suburbii, că și voiau să plece acasă. Părea să adore totul la mine, chiar și chestiile mai puțin plăcute. I-am părut ferme-cătoare când m-am oferit să gătesc pentru el și, în final, am comandat mâncarea acasă (fiind o newyorkeză autentică prin natura mea, singurul lucru pe care sunt capabilă să-l gătesc sunt pâinițele bine rumenite la prăjitor). Mă răsfăța făcând gesturi nebunesc de romantice, ca, de exemplu, atunci când mi-a trimis câte un buchet de bujori (florile mele preferate) cinci zile la rând cu câte un bilețel. Pe primul scria „Pentru“, pe al doilea „unica“, pe următorul „mea“. Apoi am mai primit încă două, pe unul scria „iubită“, iar pe celălalt „dragă“. *Pentru unica mea iubită dragă*. Cele mai scumpe cuvinte. N-am pus nimic în gură toată săptămâna.

Zach avea și talentul extraordinar de a oferi cadouri. Îmi dăruia întotdeauna lucruri pe care mi le doream din toată inima, dar nu eram conștientă până nu le primeam de la el. De ziua mea, m-a surprins cu o frumoasă fotografie alb-negru din seria lui „Înecată“, pe care o executase cu câțiva ani în urmă. (Fotografia reprezintă o rablă de camion pe jumătate scufundată într-un lac. Știu că pare un cadou ciudat pentru o aniversare, dar

m-am simțit copleșită.) Iată câteva dintre cele mai reușite cadouri: ediția princeps îmbrăcată în piele a cărții pe care o consider biblia mea – *Domnii preferă blondele*; o casetă de bijuterii din piele de *galuchat* (pisică de mare veninoasă, în caz că nu știați) de la Asprey, plicuri și hârtie roz-bombon cu inițialele mele de la Mrs. John L. Strong, comandă care durează două săptămâni, asta dacă nu ești cineva ca Zach și nu-i poți vrăji să le execute într-o singură zi; un străvechi șal peruan franjurat, de la talciocul din Lima.

Lui Zach îi plăcea să mă scoată la cină în restaurante cochete, retrase. Dintre ele, favoritul meu era Jo Jo, de pe East Sixty-fourth Street. Este chiar lângă Madison Avenue, are o feres-truică pe care se văd licărind lumânări și candelabre. Aici te poți lăfăi pe banchetele tapițate cu catifea, la mescioarele lăcuite cu negru. Pereții sunt zugrăviți cu un albastru șters, iar mesele de sus sunt separate cu panouri vechi și de demult. Sincer, acolo te poți simți ca și cum ați fi singura pereche de îndrăgostiți de pe fața pământului. În seara când am fost acolo – să sărbătorim aniversarea noastră de două luni – Zach și-a împletit gleznelor de-ale mele toată noaptea, de parcă n-ar mai fi vrut să-mi dea drumul. Tot timpul cât a durat masa nu am făcut altceva decât să chicotim, să râdem și să ne sărutăm încântați de lucrurile cele mai stupide, ca, de pildă, cât de gustoși sunt cartofii prăjiți (secretul constă în uleiul pe care-l folosesc sau ceva de genul ăsta).

Singurul lucru care m-a cam băgat în sperieți în primele câteva luni a fost Adriana A. De câteva ori, în timp ce eram în mansarda lui Zach din

Chinatown, a sunat telefonul, iar Zach n-a răspuns. Am auzit vocea Adrianei A., preluată de robot, invitându-l pe Zach la dejun, cină sau la o băută, pentru discuții profesionale. Oricum, se pare că m-am îngrijorat fără rost. După un timp, telefoanele au încetat.

Singura persoană care n-a fost încântată de povestea mea romantică era mama. Nu că i-aș fi împărtășit toate detaliile vieții mele amoroase din Manhattan, ci a citit despre noi într-un ziar de scandal și m-a sunat să verifice dacă-i adevărat sau nu.

— Iubito, am auzit că micuțul conte ar putea veni acasă de Crăciun – era mijlocul lunii decembrie – și sunt convinsă că voi doi sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Am tras adânc aer în piept.

— Mamă, eu sunt sigură că micuțul conte n-o să mă poată suferi de cum o să dea ochii cu mine. În plus, n-am nici cea mai mică intenție să-mi petrec toată viața într-un castel în care să mă tragă curentul, în timp ce mă uit la oi. Oricum, sunt convinsă că Zach o să vă placă ție și lui tata.

— Ce sunt părinții lui, iubito?

— Habar n-am. E din Ohio și e un fotograf de mare succes.

Ce-i drept e drept, nu știam mare lucru despre Zach, în afară de faptul că-i foarte atrăgător, locuiește într-o mansardă imensă în Chinatown și nu se bagă niciodată în pat fără să bea mai întâi un espresso. Era foarte devotat carierei și, câteodată, dispărea câteva zile fără să mă anunțe. Putea fi foarte misterios și evaziv când voia, lucru pe care, evident, îl adoram.

Julie se laudă că e-n stare să-și facă bagajul pentru un weekend în St. Barths „cât ai bate din palme“. E o minciună sfruntată. Îi ia aproape o săptămână. Ce vreau să spun e că, atunci când ești îndrăgostită nebunește, cum eram eu, totul pare să se petreacă într-o clipită. După ceea ce mie mi s-au părut cincisprezece secunde – dar în timp real trebuie să fi fost șase luni, pe la mijlocul lui martie – Zach m-a cerut de nevastă. Vă dați seama? Ne simțeam atât de bine împreună încât aveam impresia că timpul s-a oprit în loc.

Problema era că cererea în căsătorie însemna că *moi* și nu Julie era cea care s-a ales cu un PS, ceea ce reprezenta într-o câțva un conflict de interese. Dar, deși în sinea mea eram îngrozită că Julie va fi până peste poate de supărată pe mine, nu am putut spune nu. Iubeam, iubeam la nebunie. Zach era PS-ul perfect din toate punctele de vedere. În ciuda faptului că meseria lui îi cerea să dispară într-o gaură neagră o săptămână întreagă, timp în care nu-mi răspundea la telefon, întotdeauna se revanșa cu o invitație la o cină romantică, care mă dădea gata din nou.

Julie a fost surprinzător de relaxată când i-am spus că mă logodisem. Îi plăcea de Zach și recunoștea că-i prea artist pentru gustul ei. Nu părea prea supărată că am pus mâna prima pe un PS și spunea: „Nunta ta va fi repetiția generală a nunții mele. Voi învăța din greșelile tale“.

Vă puteți imagina reacția mamei când i-am spus că mă mărit cu Zach. La început m-a amenințat că va muri de migrenă, iar apoi a insistat

să facem nunta la castelul Swyre, care poate fi închiriat pentru astfel de evenimente. Chiar dacă nu era locația mea favorită, eram atât de fericită încât am decis s-o las pe mama să facă ce dorea. La câteva ore după ce am anunțat-o, stabilise deja toate detaliile legate de biserică, aranjamentele florale, antreuri, tort, ba chiar și un fel anume de confetti (petale de trandafiri presate, cumpărate de la piața Covent Garden). Cred că mama-mi plănuia nunta de când am împlinit șaisprezece ani și doar a trebuit să treacă peste faptul că mă măritam cu un fotograf american în locul unui conte englez.

După ce m-am logodit, dintr-odată m-am simțit de parc-aș fi fost cea mai populară fată din liceu, sau ceva de genul ăsta. Toată lumea din New York era la fel de topită după Zach ca și mine. Eram invitați peste tot împreună și toată lumea se interesa de pregătirile de nuntă. Până și fetele de la serviciu erau îndrăgostite de Zach. Și ele erau leșinate după Jude Law. Iar tenul meu nu mai fusese niciodată atât de proaspăt.

Vă puteți imagina cât de încântată am fost când redactorul meu mi-a propus să merg câteva zile la Los Angeles, să intervievez o actriță celebră. Draga de ea a insistat să vin cu superbul meu logodnic și ne-a rezervat un apartament de lux, de patru camere, cu un pian cu coadă, la Chateau Marmont. Lumea e atât de drăguță cu tine când ești logodită. E-o nebunie. Iar patru zile încheiate în compania lui Zach erau o binecuvântare. De fapt, urma să fie cea mai lungă perioadă petrecută împreună de când ne-am cunoscut. De-abia așteptam. Când prietena mea,

Daphne Klingerman, o actriță-transformată-în-soția-perfectă a unui impresar-transformat-în-producător-transformat-în-director-de-casă-de-filme de succes, a auzit că vin în LA, mi-a trimis un e-mail de pe Blackberry¹-ul ei :

Nu pot să-ți scriu mai multe sunt la cursul de yoga pot să-ți organizez o petrecere în beverly hills ?

Mi-e greu să-mi închipui din ce poziție de yoga poți să trimiți un e-mail, dar Daphne practica Ashtanga yoga în fiecare zi, de la ultimul ei rol încoace, deci trebuie să fie expertă, fiindcă ultima dată a jucat în urmă cu mai mult de doi ani.

Primăvara-i cel mai plăcut anotimp în LA, iar eu ador pur și simplu Chateau Marmont-ul, ca de altfel toată lumea din Hollywood. Întotdeauna mă face să mă gândesc la castelul lui Rapunzel, aninat cum e chiar deasupra lui Sunset Boulevard, cu turnulețele lui ițite pline de seninătate deasupra nebulii de la poale. Am ajuns foarte târziu în seara aceea, dar chiar și așa, holul forfotea de obișnuința copii nebunatici ai Hollywoodului îndrăgostiți de Chateau. Nu m-am lăsat impresionată. Tot ce îmi doream era să urc cu Zach în apartament și să-l conduc într-o călătorie sexuală undeva la sud de Ecuator.

1. Serviciu de telefonie mobilă care asigură accesul la poșta electronică (n. tr.).

Apartamentul nostru era total decadent, în sensul bun al cuvântului. Sufrageria era imensă și avea două lungi sofale într-un capăt și pianul cu coadă în celălalt, o oglindă uriașă Art Deco și, în centrul camerei, o ingenioasă măsuță de cafea italienească din anii '50. Și, de parcă toate acestea nu erau de ajuns, în frapieră aveam o sticlă de șampanie de colecție. În dormitor nu era nimic în afară de un pat ademenitor, două veioze de argint, tone de echipament stereo și un perete numai din sticlă, care dădea spre terasă. În timp ce Zach îi dădea bacșiș băiatului care ne cărase bagajele, eu am ieșit pe terasă și, învăluită în aerul vesperal, am privit Los Angeles-ul noaptea. Priveliștea era electrizantă, cu milioanele de luminițe care se întindeau de sus, din Hollywood, până în vale. Deși eram epuizată, apartamentul era atât de sexy, încât eram sigură că Zach nu va ezita să pătrundă adânc în Brazilia și poate să exploreze și jungla amazoniană.

— Zach! Vrei să... dai o tură în pădurea tropicală? I-am interpelat pisicește de pe balcon.

El despacheta în dormitor.

— Sunt ocupat.

— Haide, am chicotit, nu mai fi atât de plictisitor.

— Nu mai fi atât de nesățioasă, mi-a replicat fără să-și scoată nasul din șifonier.

— Dar, iubitele, Sting și Trudy vizitează pădurea tropicală *tot timpul* și nimeni nu-i consideră nesățioși, i-am răspuns.

Zach nu mi-a răspuns. Nici măcar n-a înțeles gluma. Și întotdeauna râdea cu mine la glumele cele mai stupide. În seara aia, însă, era schimbat. Tot ce mi-a spus a fost că nu dorește decât să-l

las să-și verifice corespondența pe Internet, ceea ce, în opinia mea, a fost o irosire de neiertat a prilejului oferit de apartamentul de patru camere de la Chateau.

Pe la unu dimineața, Zach încă nu dădea nici un semn că ar veni la culcare. Stătea în sufragerie și bătea frenetic în tastatura laptopului, cu o expresie ostilă așternută pe față. Părea să nici nu fi remarcat priveliștea din jur. Din câte știu eu, bărbații nu refuză, pur și simplu, o partidă de sex, și cu asta basta. Când, în cele din urmă, i-am spus asta, Zach și-a întors supărat fața de la calculator.

— Pot să am o secundă de liniște să-mi termin treaba? m-a întrebat cu glas șuierat.

Dintr-odată, m-am simțit cumplit de vinovată că-i solicitasem atenția toată noaptea, când el era atât de ocupat.

— Iartă-mă. La ce lucrezi?

— O nouă campanie publicitară. Sunt la mijloc o grămadă de bani și sunt presat din toate părțile.

— E minunat, m-am entuziasmat eu. Despre ce campanie e vorba?

— Luca Luca. Vor o nouă abordare.

— E implicată și Adriana A?

— Mda. E o pacoste. Pot să-mi văd de treabă acum?

Zach s-a întors la computerul lui, iar eu m-am întors în dormitor și m-am prăbușit în pat. Eram dezamăgită. Zăceam acolo și mă uitam pe fereastră. Dintr-odată, priveliștea mi s-a părut al naibii de sumbră. Era deprimantă. Aveam senzația că am aterizat brusc într-un film de Paul Thomas Anderson.

După două seri, când am sunat-o pe Daphne, eram până peste poate de stânjenită. Cum să-i spun că Zach de-abia mi-a vorbit de când am ajuns? Înțelegeam că avea mult de lucru, dar, în ceea ce privește călătoria în Brazilia și toate cele, ei bine, nu am părăsit nici măcar o dată Cercul Polar de când ne-am cazat la Chateau. Nu vreau să spun că Luca L. nu era un contract important, dar Zach se purta de parcă picta Capela Sixtină. Pe cuvânt, de-abia mă mai suporta lângă el. De fiecare dată când făceam vreo referire la sex, îmi răspundea: „Nu mă mai hărțui!“ sau îmi dădea o replică la fel de răutăcioasă. Mă făcea să mă gândesc la cele câteva ocazii din ultimele săptămâni când i-am propus să facem dragoste, iar el s-a plâns că-i prea obosit sau că-l doare spatele, sau inventa ceva la fel de cusut cu ață albă. L-am crezut, dar poate că, în sinea lui, nu voia să facem dragoste. Adevărul e că, în ultimele două săptămâni, nici măcar nu ne apropiasem de Rio. Totuși, nicidecum nu se mai purtase cu mine așa. Nu voia să facem nimic. Când i-am sugerat să mergem cu mașina mai sus de South Topanga Canyon, la magazinul meu preferat, Hidden Treasures (*trebuie* să mergeți acolo, pe cuvânt, pur și simplu *trebuie*), m-a refuzat, s-a întors la ideile lui pentru campania Luca Luca și acolo a înțepenit în ultimele patruzeci și opt de ore.

Unde dispăruse Jude Law? Parcă eram logodită cu o altă persoană. Singurul lucru care m-a făcut să n-o iau razna a fost faptul că trebuia să

fiu în toate mințile ca s-o intervievez pe actriță, ceea ce s-a și-ntâmpat ieri.

— Daphne, m-am tânguit eu când mi-a răspuns la telefon.

— Fugi de-aici! zise ea. Daphne își începe fiecare propoziție cu „fugi de-aici!“ Ce s-a-ntâmpat?

— Zach. E într-o dispoziție îngrozitoare. Nu face altceva decât să se uite la CNN și să trimită e-mail-uri. Aproape că nu mi-a vorbit de când suntem aici, pentru că pregătește noua campanie Luca Luca cu Adriana A. Poate ar trebui să contramandăm.

— Fugi de-aici! Nu poți să contramandezi! Bradley s-a dus cu avionul studioului la Le Cirque să stabilească meniul. Uite ce, nu-ți fă griji că nu stă de vorbă cu tine. Nici Bradley *nu prea* vorbește cu mine. Bărbații sunt atât de sexy când sunt îngândurați și laconici, mă liniști Daphne. Trebuie să fii aici în seara asta. Vor veni o grămadă de oameni care vor dori să te cunoască și pe care vei dori să-i cunoști.

În cele din urmă, Zach a consimțit să vină la petrecere, dar numai după ce Daphne l-a sunat personal și i-a spus că vor veni o grămadă de mahări de la Hollywood care au colecții „impresionante“ de fotografii. P-ș vă spun, cred că Daphne a exagerat puțin. Nu are decât un singur prieten care colecționează fotografii. În același timp, însă, Daphne exagerează totul, mai ales când vine vorba de vârsta ei. Susține că ar avea douăzeci și nouă de ani, dar se apropie mai degrabă de treizeci și nouă. În timp ce mă pregăteam pentru petrecere, am încercat să gândesc pozitiv. Vreau să spun, când logodnicul tău e morocănos, partea

formidabilă a lucrurilor este că ai la dispoziție o mulțime de ore doar ca să te faci frumoasă. În concluzie, m-am îmbrăcat cu o rochie complicată, cu copci, creată de Azzedine Alaia, care îți ia ore în șir s-o pui pe tine. Nici măcar îndoielile mele legate de comportarea ciudată a lui Zach nu mi-au umbrit bucuria de a purta o rochie Alaia ; există rochii mortale, și mai există rochii mortale create de Alaia, care sunt atât de mortale încât sunt, pur și simplu, criminale. În ultimul moment, Zach a aruncat pe el o cămașă albă, blugi și o haină de piele jerpelită, care mi-a tăiat pofta de mâncare în avans. Arăta atât de apetisant, încât știam că simfonia deserturilor de la Le Cirque nu o să mă tenteze deloc.

Daphne locuiește în Beverly Hills, într-o casă în stil spaniol construită într-o dezordine studiată pe un teren care se întinde până aproape de Hotelul Bel-Air. Aleea era luminată cu felinare și, ca de obicei, Daphne s-a întrecut pe sine cu aranjamentele ei florale. Oriunde întorceai ochii, vedeai vase uriașe, pline cu flori și ramuri de iasomie, chiar și la toaletă. Evident, a exagerat și în privința personalului. Îi place să aibă cam cincisprezece majordomi de fiecare invitat, de aceea e cam aglomerat la petrecerile ei. Când am ajuns, sufrageria era atât de plină încât invitații începuseră să se-mprăștie pe terasă, spre piscină. Toată grădina era luminată cu felinare pe care Daphne le achiziționase din Maroc, într-una din călătoriile ei pentru cumpărături, iar pe gazon erau așternute peste tot covorașe brodate și pernițe. Nici n-am apucat bine să asimilez scena, că Zach a și cârmit spre colecționarii de fotografii, lăsându-mă singură în mijlocul petrecerii.

Deodată, Daphne m-a prins de braț și m-a prezentat unei tinere actrițe, Betthina Evans, care tocmai câștigase un Glob de Aur. Betthina părea să poarte măsura zero la haine; știți cum sunt actrițele astea: micuțe, gingașe, perfecte. Avea un păr lung, strălucitor, de culoarea mierii, purta o rochie-furou din satin galben și sandale din curelușe argintii. O imita pe Kate Hudson, obicei foarte la modă în LA în ziua de azi. Pe deget avea un inel de logodnă strălucitor, de mărimea Manhattan-ului.

— Și eu sunt logodită, i-am spus.

— Unde-i inelul? mă întrebă Betthina examinându-mi mâna stângă.

— Logodnicul meu încă nu mi l-a cumpărat.

Era adevărat. Zach îmi tot spunea că-mi va lua un inel, dar cumva, încă, nu se învrednicise s-o facă. Nu vreau să par superficială, dar chestia asta mă rodea rău de tot. Vreau să spun, o logodnă fără inel este ca Elvis fără ștrasuri sau ca un Bellini¹ fără suc de piersici. Nu mă interesa ce fel de inel are să fie, dar îmi doream unul. Zach a scăpat ieftin cu mine. Nu am avut nici o pretenție, în timp ce Jolene i-a spus viitorului ei soț, înainte s-o ceară, că va refuza orice în afară de un diamant incolor, perfect, de cinci carate.

— Iâh! țipă strident Betthina. Pentru nimic în lume n-aș fi acceptat să mă mărit cu Tommy dacă nu mi-ar fi dat un inel mai mare decât California atunci când m-a cerut.

— Nu cred că mi-ar plăcea să primesc un inel imens, i-am replicat.

1. Cocteil din șampanie și suc de piersici, în proporții egale (n. tr.).

De fapt, asta nu prea-i adevărat. În sinea mea, îmi doream un inel mai mare decât Pământul, dar ăsta nu-i genul de lucru pe care să-l spui cu voce tare, așa că-l țin pentru mine.

— Indiferent de cât de mare ți se pare un inel la început, se micșorează vizibil când îl pui pe deget. Și, OK, inelul ăsta a costat în jur de un sfert de milion, dar când te gândești ce primește Tommy în schimb – *pe mine* –, inelul nu mai e chiar atât de scump, fiindcă eu sunt neprețuită, concluzionă Betthina.

— Aha, am făcut.

Starletele trebuie să fie foarte bune la cifre pentru că eu nu aș fi putut inventa așa o ecuație în veci.

— E-adevărat ce am citit în Liz Smith¹? Că ți-a dat *Camionul înecat*? Ce romantic! De fapt, chiar dacă nu primeam nici un inel, aș fi acceptat să mă logodesc cu cel mai tare fotograf din New York. Ce mișcare strălucită pentru carieră! Ce publicitate ți se va face când te vei despărți de el. Numai, vezi, s-o termini înainte să creadă toată lumea c-ai de gând să mergi până la capăt.

Trebuie să fi făcut o mutră până peste poate de supărată, pentru că Betthina mă luă dintr-odată pe după umeri. Mă mângâie de parcă aș fi avut nevoie de consolare.

— Dumnezeule, îmi pare rău! Am talentul de a spune cele mai nepotrivite lucruri. Dar... chiar ai de gând să te măriți cu un... *fotograf*? Vreau să spun, lumea se logodește tot timpul fără să intenționeze să se căsătorească, în special cu persoane creative, ca logodnicul tău, murmură

1. Semnatară rubricii mondene din *New York Post* (n. tr.).

stânjenită. Personal, n-am nici *cea mai mică* intenție să mă mărit cu Tommy. Iâh, *dezgustător!* Mergem să vorbim cu tipul tău? Dumnezeuule, uită-te la el, e-*așa* o scumpete.

Betthina porni spre Zach. Am tras-o înapoi și i-am șoptit:

— Știi, hm... te superi dacă nu mergem? Nu prea suntem pe aceeași lungime de undă în seara asta. De fapt... el nu prea vorbește cu mine. Îl stresează serviciul.

Mă înroșisem toată de rușine.

— Hei, nu-ți face probleme! Nici primii mei soți nu prea vorbeau cu mine, amândoi. E normal. Nu fi tristă. Știi cum se spune. În privința soților, singurul lucru care contează e să ai unul, chicoti ea.

— Ei, dar nu sunt *tristă*, i-am spus izbucnind dintr-odată în plâns. Doar că-l iubesc ca o nebună și știi că iubirea te face să plângi tot timpul, nu-i așa? Mă duc la toaletă. Mi-a părut bine.

Eram total dată peste cap. De îndată ce m-am îndepărtat de hărmălaia petrecerii, am sunat-o pe Julie de pe mobil. Voiam să-mi omor timpul cumva în timp ce mă calmam.

— Bună, Julie, frumușica mea. Mă distrez de minune.

— De-aia plângi ca o poșetă Balenciaga care și-a pierdut catarama? mă întrebă ea. Ce s-a-ntâmplat?

I-am explicat că n-am fost în viața mea mai fericită, că pretutindeni vezi doar martini cu mere și că Simfonia Deserturilor de la Le Cirque e de-a dreptul delicioasă. O sunasem doar să-i spun că-mi pare rău că nu e și ea aici.

— Iubito, când bei martini, iar paharul ți-e plin de lacrimi, trebuie să te întrebi: oare Universul vrea să-mi comunice ceva? filosofă Julie.

Dumnezeule, când Julie pomenește de Univers, sunt îngrijorată, deoarece asta înseamnă că iar a citit un teanc nociv de cărți de astrologie. Totuși, poate că are dreptate, deși vorba ei de duh e luată din *Magia Lunii: cum să întocmești o hartă astrologică*.

— Zach se comportă ciudat, dar nu pot să-ți explic acum. Trebuie să închid, i-am spus.

— OK, îți urez să te simți mai bine. Sună-mă de-ndată ce te-ntorci. Te iubesc, hai, pa.

Câteva minute mai târziu, Daphne dădu peste mine, eram prăbușită pe o banchetă în fața toaletei. Când mi-a zărit fața brăzdată de lacrimi, m-a întrebat:

— Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat? Bradley a fost cumva răutăcios cu tine?“

— Nu, nu. Zach... nu mi-a dat un inel de logodnă și Betthina m-a întrebat unde e și... nu știu... mă simt groaznic, am suspinat eu.

— Fugi de-aici!!! Dacă te mai întreabă cineva de *nenorocitul* ăla de inel, spune-le că ai primit în locul lui *Camionul înecat*, care e mai valoros decât șase inele de logodnă, OK? Când un bărbat îți dăruiește ceva atât de personal, ei bine, asta înseamnă dragoste *adevărată*. Uite ce, Bradley mi-a cumpărat inelul de la Neil Lane, de fapt, toată lumea din Hollywood cumpără de acolo. Asta nu înseamnă nimic. Julia Roberts are vreo cincisprezece inele de acolo și știi ce s-a-ntâmplat cu toți logodnicii ei. Știi cum îmi dau seama că Bradley mă iubește cu adevărat? Îmi aduce ceai la pat când sunt bolnavă de ceva cumplit de

molipsitor, cum ar fi SARS¹-ul. Lucrurile mărunte contează. Ei, ia să vedem cum zâmbește fetița. Ei, da, acum e mai bine, mă încurajă Daphne când i-am aruncat un zâmbet forțat. Trebuie să *arăți* fericită și îndrăgostită la nebunie dacă vrei să te *simți* fericită și îndrăgostită la nebunie. Ține.

— Mersi, i-am spus luând Kleenex-ul și ștergându-mi ochii.

Presupun că, în seara aia, eram total conectată la centrala de schimbare a dispoziției, din moment ce m-am simțit copleșită de un sentiment spontan de fericire turbată când m-am reîntors la petrecere. Daphne avea dreptate. *Camionul înecat* era o dovadă de iubire mai concludentă decât un inel. Păcat, însă, că nu poți să-l porți la deget pentru ca toată lumea să-și dea seama cât e de concludent. Mi-am amintit de toate lucrurile adorabile pe care le-a făcut Zach la începutul iubirii noastre și m-am autosugestionat să afișez un zâmbet strălucitor, care mi-a înțepenit pe chip tot restul serii. Pofta de mâncare mi-a dispărut din nou, semn sigur: încă eram îndrăgostită.

Daphne m-a condus în sufragerie, care acum era plină de rochii pastel. Un milion de fete mișunau îmbrăcate exact ca Betthina. Discutau cu frenezie despre un film care nici măcar nu avusese încă premiera, cu Keira Knightley în rolul principal, pe care o vor imita cu toate când se vor sătura de Kate Hudson. Prietenii și soții erau în preajma frumoaselor lor companioane, de parcă, dacă le-ar fi lăsat singure, nu le-ar mai fi văzut vreodată. Probabil *très* înțelept din partea lor. Nu mă simțeam deloc *à la* Kate Hudson,

1. Sindromul Respirator Acut Sever (n. tr.).

cea ce era în mod clar un handicap în condițiile date. Rochia mea criminală era total nepotrivită – mult prea newyorkeză – pentru petrecerea din seara asta. Ce mi-o fi venit să port negru în Los Angeles? Nu-mi doream decât să plec acasă.

— Hei, mmm! Uite-l pe Charlie Dunlain, mă anunță Daphne trăgându-mă spre un tinerel care stătea singurel pe una dintre canapelele ei albe uriașe. Apoi adăugă în șoaptă: E un drăguț și un tânăr regizor de film *genial*. Cel puțin așa susține Bradley. Eu n-am văzut nici un film de-al lui, dar *nu-i spune asta*, pentru că Bradley încearcă să-l coopteze în echipa lui. Poți să-l ții de vorbă până când discut eu cu bucătarul?

Daphne îmi făcu cunoștință cu el, apoi dispăru să-l bată la cap pe bucătar cu tartinele sau așa ceva. Chiar dacă Charlie era pe cât de simpatic îl credea Daphne, mie mi-a scăpat acest amănunt. Nimeni nu era mai simpatic decât Jude Law al meu, pe care, apropo, nu-l vedeam nicăieri. Speram ca Zach să se simtă bine cu vreun invitat important, pe undeva, deși, în sinea mea, eram îngrozită, fiindcă mă evitase toată seara.

— Te simți bine? fu prima întrebare a lui Charlie când m-am așezat.

Părea îngrijorat. Oare eram chiar atât de transparentă? Evident, zâmbetul meu chinuit era *très* neconvingător.

— Da, eu... am îngăimat neștiind ce să zic.

— Ce s-a-ntâmplat?

Oamenii sunt atât de nepoliticoși câteodată, nu-i așa? N-au trecut nici trei secunde de când îl cunoșteam pe tipul ăsta și deja îmi puneă întrebări indiscrete. E dezgustător, absolut dezgustător.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, i-am răspuns adunându-mă. Mă distrez *de minune*. Sunt atât de fericită, că mi-a pierit pofta de mâncare!

— Nu vrei să guști nici deserturile incredibile ale lui Daphne? Ești *sigură* că te simți bine? Nu pari prea fericită.

— Mă simt *bine*. 150% bine, super, am stăruit, sperând să lămuresc subiectul odată pentru totdeauna.

— Și, cum e la New York? întrebă Charlie, prinzând din zbor ideea.

— De unde știi că-s din New York?

— Rochia. E prea sobră.

— De fapt, eu îi spun Rochia Criminală, pentru că e atât de *periculoasă*, l-am tachinat, înveselindu-mă puțin. Mulțumesc cerului pentru Azzedine Alaia!

— Ca în *Clueless*? mă întrebă Charlie chicotind.

— Chiar așa! am râs. (Una dintre scenele mele preferate din *Clueless* este cea în care Alicia Silverstone se isterizează pentru că și-a murdărit rochia Alaia.) De unde știi? l-am întrebat.

— Sunt mare consumator de filme. Toată lumea din cinematografie venerază *Clueless*. Ca să lucrezi aici, trebuie să studiezi filmul ăsta. Nu glumesc.

Poate că Charlie era oarecum drăgălaș. Vreau să spun, auzise de Azzedine Alaia, ceea ce-i o mare bilă albă. Să nu mă-nțelegeți greșit, nu era din categoria Jude Law, dar nu i se putea tăgădui faptul că avea un zâmbet grozav. Părul negru îi era cam ciufulit, avea ochi de un albastru neobișnuit și se îmbrăcase oarecum neglijent, în blugi, un tricou rock'n'roll și niște adidași vechi. Dar arăta *cool*, ca majoritatea băieților din LA. Apoi,

mai purta ochelarii ăia ca de profesor, pe care, uneori, și-i împingea spre șaua nasului. Era un pic bronzat, de-ai fi zis că făcuse surfing sau așa ceva pe plaja din Malibu. Părea dezarmant de deschis și sincer. Dar, bineînțeles, mie-mi plac persoanele ceva mai complicate, ca Zach, mi-am reamintit mie însămi.

— Vrei să vezi ceva cu adevărat stupid și lipsit de sens? mă întrebă Charlie, zâmbind larg.

— Bineînțeles, am acceptat bucuroasă că-mi revin încetul cu încetul.

— OK, iată ce s-a-ntâmplat ultima oară când am cunoscut o fată la fel de frumoasă, fericită și subnutrită ca tine. Am sorbit din pahar așa – sorbi din Coca-Cola cu paiul – și s-a întâmplat asta.

Nu știu cum, dar paiul a sărit din pahar, a făcut o tumbă în aer stropind cu Coca-Cola superba canapea albă, și a aterizat, ca prin minune, rămânând agățată în unghi drept de rama ochelarilor lui Charlie. Am izbucnit în râs, iar el a adăugat:

— Iată de ce sunt Ratatul Secolului în materie de femei.

Coca-Cola picura strop cu strop din pai pe obrazul lui. Charlie făcu o mutră de parcă ar fi vrut să zică: „Înțelegi ce vreau să spun?”

— Dar ești nostim, i-am spus chicotind. Nostim e nostim și cu asta basta.

Vreau să spun, deși în sinea mea credeam că-i *incredibil* de nepoliticos din partea lui să sugereze că se poate ca eu să nu fi fost extrem de fericită când ne-am întâlnit, în mod clar, tipul era amuzant.

— Fetele se dau în vânt după simțul umorului. În plus, ești regizor. Fac pariu că-ți dau târcoale câteva actrițe frumoase, i-am spus.

— Nu, n-am nici o iubită momentan.

— Ei bine, vrei să ai una?

— Nu mi-am pus niciodată așa problema, răspunse Charlie. Cu cât îți dorești mai mult o iubită, cu atât ai mai puține șanse să găsești una. Dar, deh, ar fi plăcut să am o prietenă. La urma urmei, toată lumea vrea să se îndrăgostească, nu?

Dintr-odată, mi-a venit o idee: *Julie*. Ea dorește cu disperare să se îndrăgostească. Dacă el s-ar abține să mai facă jongleria cu paiul în fața ei, ar putea fi PS-ul ideal, mai ales că e la curent cu creatori de modă ca Azzedine Alaïa. Știu c-a zis că nu-și dorește un tip creator, dar, probabil, ar trebui să-și lărgescă orizonturile.

— Ce-ai zice dacă ți-aș face cunoștință cu una dintre prietenele mele? Ce gen de fată preferi?

— Cele fericite, fără poftă de mâncare, îmi răspunse cu un aer cuceritor.

— A, eu nu sunt liberă. Sunt logodită cu el, l-am anunțat sfioasă, arătându-i-l pe Zach.

Revenise în cameră, iar acum stătea cu spatele la noi într-un colț îndepărtat. Se întoarse un moment, dar nu ne observă.

— E un tip bine.

— Uite ce e, îți pot face lipeala cu o prietenă de-a mea. Dar trebuie să-mi dai niște amănunte; *exact* cu ce fel de fată ai vrea să te întâlnești?

Charlie făcu o pauză destul de lungă înainte să-mi răspundă. Apoi se uită fix în ochii mei și zise: „Cineva *exact* ca tine“, un răspuns cam incomod pentru o persoană atât de fericită cu logodnicul ei ca *moi*.

În timp că mă gândeam la o replică potrivită, am amestecat gheața din pahar.

— În perioada asta, vin destul de des cu treburi la New York, spuse Charlie rupând tăcerea.

— Minunat, am să ți-o prezint la logodna mea.

— Am crezut că *asta* e logodna ta.

— Asta-i petrecerea de logodnă din Los Angeles. Prietena mea Muffy organizează una și la New York. Toată lumea e amabilă cu tine când te logodești. E de-a dreptul copleșitor! Am văzut vreun film de-al tău?

— Mă îndoiesc. Trebuie să le vezi de mai multe ori ca să-ți placă.

— Sunt din alea cu pretenții de film de artă? l-am întrebat.

— Nu, comedii! exclamă el. Problema e că mie mi se par amuzante, dar nimeni altcineva nu consideră la fel. Cei mai mulți oameni spun că filmele mele sunt deprimante, dar eu cred că nu există comedie fără tragedie. Din nefericire, șefii marilor studiouri nu-s de acord cu mine. Ei, vrei să-ți mai arăt o dată figura cu paiul?

Eram chiar fericită pe drumul spre casă, după petrecere. Pe cuvânt, după ce Daphne m-a salvat din ghearele disperării, am răs toată seara. În curând totul va fi bine cu Zach, eram sigură de asta. Am încercat să leg o conversație în timp ce ne întorceam cu mașina pe Sunset Boulevard spre Chateau. Nu era decât unsprezece și voiam să netezesc drumul spre niscai activități latino-americane când ajungeam la hotel.

— Iubitule, chiar dacă sunt extrem de fericită, sunt... *très, très* deprimată, i-am spus încetșor.

Dumnezeule, ce mi-a ieșit pe gură. Nu asta doream să spun.

— Ai de gând să mă bați la cap cu sexul *din nou*? îmi aruncă Zach fără să-și ia ochii de la șosea. Ești obsedată. E-al dracu' de ciudat.

În sfârșit, vorbea și Zach cu mine. Era o mică victorie, după ultimele zile. Totuși, era oare nevoie să fie atât de antipatic? Câteodată, newyorkezii sunt puțin cam prea direcți pentru o fată cuminte ca mine, chiar și pentru una care știe că-i, probabil, mai degrabă curvuliță decât cumincioară.

— Iepurașule, aș vrea să nu-mi vorbești așa. Nu-i prea romantic, i-am spus, jumătate în glumă, jumătate încercând să nu izbucnesc în plâns, deși simțeam că-mi dau lacrimile.

— Ești al dracu' de superficială. Îți închipui că o relație înseamnă numai sex. Și nu e așa, fir-ar să fie! E cu-al dracu' de mult mai mult de-atâta!

Acum chiar eram tristă. Totuși, am încercat să-mi păstrez cumpătul și să fiu drăguță. Nu doream să fac caz de spusele lui.

— Dar, iubitele, noi nu suntem doar doi buni prieteni. Vreau să spun, majoritatea oamenilor fac dragoste cu logodnicii lor...

— Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor. De-asta ești cu mine. Eu sunt *fotograf*. Nu trăiesc după regulile altora. Sunt ceea ce sunt. Iar tu ești egoistă. Trebuie să-ți revizuiesti sistemul de valori.

Zach apăsă pe frână și își aținti privirea în întunericul din Stone Canyon. Părea furios. Ce-i făcusem?

— Nu te preocupă decât persoana ta, a ta, și numai a ta și nu te interesează decât dacă ți-o tragi sau nu. Termină, dracu', cu-aceleași eterne probleme.

Zach mă îngrozea mai tare decât Patrick Bateman în *American Psycho*, iar cartea aia mi s-a părut atât de înspăimântătoare încât n-am putut să citesc mai mult de douăsprezece pagini, deci nu știu nici măcar juma' din ea. Cred că m-au șocat atât de tare acuzațiile lui, încât n-am fost în stare să mai scot o vorbă. În cele din urmă, a pornit mașina și ne-am întors la Chateau în tăcere. Speram că totul va reveni la normal când ne vom întoarce la New York, peste câteva săptămâni, de îndată ce campania Luca Luca nu ne va mai sta în cale. Și, m-am încurajat singură, nimeni nu-i perfect tot timpul, mai ales eu, așa că n-aveam de ce să mă plâng. Chiar dacă Zach fusese rece cu mine toată seara, încă eram nebună după el. Apoi am început să mă gândesc cum ar fi, *teoretic*, să fii logodită cu cineva mai sufletist, dar mai puțin atrăgător, ca regizorul ăla nostim. Bineînțeles, imediat mi-am alungat din minte gândul ăsta, așa că rămâne un simplu gând care chiar nu contează.

— Iâh! Un regizor? Ți bați joc de mine? E mult, mult prea creativ pentru mine.

Reacția lui Julie, când i-am povestit că vreau să-i fac lipeala cu Charlie, a fost exact una previzibilă. Eram la salonul Bergdorf, o săptămână și ceva mai târziu, pentru un șuvițat manual, ultimul răcnet în materie de șuvițe, acum, că vopsitul cu folie s-a demodat. Cel puțin așa susține Ariette, în care poți să ai deplină încredere când vine vorba de îngrijirea părului. Motivul pentru

care toată lumea e obsedată de salonul Bergdorf, care ocupă întregul etaj nouă al supermagazinului, e acela că salonul e atât de relaxant încât poți uita cu desăvârșire toate lucrurile grețose, ca de exemplu faptul că de-abia ai schimbat o vorbă cu logodnicul tău în ultima săptămână. Ce mai, locul ăsta e raiul pe pământ. Etajul e împărțit în trei saloane aerisite – o sală de primire imensă, pe teigheaua căreia se află întotdeauna o vază cu cele mai frumoase flori de cireș din lume, o sală de tuns și o sală de vopsit, locul unde ne făceam veacul eu și Julie. Oriunde te uiți, vezi doar oglinzi, măsuțe de fardat și separeuri pentru manichiură și pedichiură. Cosmeticiene îmbrăcate în bluze lila assortate se precipită de colo-colo servindu-te cu café frappé și înghețată de mere. Au până și o persoană – Cherylee – specializată în pensatul sprâncenelor, care, de fapt, a devenit o meserie de sine stătătoare. Întregul interior e zugrăvit în lila și de la ferestrele dispuse pe tot etajul, se vede, pe-o parte, tot Fifth Avenue, iar pe cealaltă parte, Central Park. Cine n-ar uita, la salonul Bergdorf, că n-a mai făcut sex de trei săptămâni? Locul ăsta e sex.

— Julie, e doar o sugestie, dar poate ar trebui să te gândești și la alte posibilități. Vreau să spun, ar putea să-ți scape oameni cu adevărat interesanți, am sfătuit-o. Iar tipul ăsta pe care vreau să-l cunoști e nostim și dulce. Vreau să spun, dacă nu aveam un PS, cred că l-aș fi vrut pe el drept PS.

Evident, asta era o minciună sfruntată – în ciuda celor întâmplare, eram înnebunită după Zach. Nu încercam decât să-i lărgesc lui Julie orizonturile înguste.

— Dacă-ți place Charlie ăsta, trebuie s-o rupi mai întâi cu Zach.

— Nu-mi place chiar așa, Julie, doar mi-e simpatic. Vreau să spun că, dacă n-aș fi fost logodită – iar eu *sunt* logodită –, Charlie e genul de bărbat care mi-ar plăcea. E-atât de nostim și adorabil. O să te așez lângă el la petrecerea de logodnă.

— E drăguț?

— Daphne spune că-i incredibil de drăguț.

— Ei bine, dar *tu* ce zici?

— Nu știu, i-am răspuns.

Sincer, nu aveam nici cea mai mică idee dacă Charlie e drăguț sau nu. Singurul om la care mă puteam gândi limpede era Zach. Restul erau în ceață.

— Haide, povestește-mi totul, îmi ceru Julie în timp ce Ariette îi vopsea șuvițele. Când m-ai sunat de la Daphne, aveai o voce groaznică. Ce s-a-ntâmplat după petrecere?

— A, nimic, i-am răspuns nepăsătoare, răsfoind noul număr din *Vogue*. (În salon există întotdeauna *Vogue*-ul din luna următoare, cu mult înainte de apariția lui oficială.)

— Da, sigur, îmi aruncă Julie sarcastică.

Julie mă cunoaște mult prea bine ca să mai pot să-i ascund ceva. I-am povestit despre conversația oribilă din mașină, omițând totuși unele detalii.

— Iâh! Cum a putut să-ți spună așa ceva? Ar merita un *Adio și n-am cuvinte*. Nu poți să te măriți cu individul ăsta, scumpa mea. Un mariaj fără sex ar fi foarte deprimant. Asta se cheamă negare totală, zise Julie.

Nu aveam nici cea mai mică idee la ce se referea.

— Asta-i problema cu cei care sunt în faza de negare, continuă Julie. Habar n-au că se află în ea.

Câteodată spusele lui Julie n-au nici o noimă.

— Dar îl iubesc, i-am spus. Numai gândul la Zach mă face să pierd trei chile pe loc.

— Singura persoană de care ești îndrăgostită e Jude Law. Ești îndrăgostită de ideea de-a fi îndrăgostită, îmi explică Julie. Ești o romantică incurabilă.

Mi-am zis că asta-i cam prea mult din partea lui Julie, ea însăși o romantică incurabilă. Vreau să spun că recunoaște că-i și ea îndrăgostită de Jude Law, așa că mă așteptam să mă înțeleagă. Iar Julie oricum habar n-avea ce-s alea relațiile de cuplu. Avusese o grămadă, dar nici una nu rezistase în timp.

— Dar poate că Zach are dreptate, poate chiar sunt superficială, i-am spus.

— Nu ești superficială, doar pari din cauza obsesiei tale pentru blugii de la Chloé. El este cel superficial, punându-ți ție în cărcă toate problemele lui. Ce crezi, e mai șic să îți faci șuvițe parțiale sau șuvițe complete? schimbă Julie subiectul aplecându-și capul în chiuvetă ca să i se clătească părul de vopsea.

— Parțiale. Crezi c-o să facă dragoste cu mine dacă renunț la blugii de la Chloé?

— Am un sfat pentru tine: amână treaba asta.

Julie delira de-a binelea. Nu-mi puteam amâna logodna! Nici prin gând nu-mi trecea să nu mă mărit cu Zach. Era ca și cum aș fi băut cianură de potasiu: nu mai aveam cale de întoarcere

acum. Și, oricum, nu mai erau decât douăzeci și patru de ore până la petrecerea divină pe care o dădea Muffy în cinstea logodnei mele. S-a dat peste cap și mai mult decât Daphne și l-a angajat pe Lexington Kinnicut să facă aranjamentele florale. Fără nici urmă de îndoială, el este regele neîncoronat al aranjamentelor florale cu trandafiri exotici (cel mai la modă aranjament floral după crinii tropicali). Lista de așteptare pentru Lexington Kinnicut este comparabilă doar cu lista de așteptare pentru accesoriile de piele YSL. Dacă aș renunța la logodnă și ar trebui să-l contramandez pe Lexington, Muffy, fără doar și poate, ar muri pe loc. Dar asta nu-i tot. Plănuisem să i-o prezint pe Julie lui Charlie la petrecere. Dacă aș amâna logodna, n-ar mai fi nici o petrecere și, în concluzie, nici o prezentare.

Chiar dacă nici prin cap nu-mi trecea să-mi amân logodna, în secunda în care m-am întors acasă de la salonul Bergdorf, am sunat-o pe mama să-i cer o consultație în privința amânării. Știu că sună oximoronic, pentru că așa și e, dar eram confuză până peste poate. Cred că începusem să-mi dau seama că graba de-a mă mărita cu Patrick Bateman nu era nici pe departe la fel de atrăgătoare ca zorul de-a mă mărita cu Jude Law. I-am spus mamei, în cel mai mare secret, că Zach și cu mine avem concepții diferite asupra Departamentului Brazilian și că se întrezărește o oarecare întârziere, deși nici nu mă gândesc să amân logodna. Am pus-o să jure că nu o să scape

nimănui o vorbă, de vreme ce petrecerea de logodnă din New York va fi în seara următoare. Zach nu trebuie să știe că am unele îndoieli. La urma urmei, de ce să stric frumusețe de petrecere dinainte (mai ales că Lexington comandase și 200 de orhidee roz din Republica Dominicană, ca să adauge un plus de exotism trandafirilor exotici), când puteam să mă bucur mai întâi de petrecerea fastuoasă și pe urmă să stric totul?

Am ieșit să rezolv niște comisioane și, când m-am întors peste câteva ore, robotul telefonic clipea în neștire. Știam eu că toate prietenele or să sune să întrebe cu ce să se îmbrace mâine seară. Mi-am ascultat mesajele:

„Sunt directorul Centrului de Conferințe de la Castelul Swyre. Ne pare nespus de rău că ați contramandat. Avansul de trei mii de lire nu se returnează“.

„Bună, aici tata. Ce groaznic c-ai rupt logodna. Mi-a spus mama azi. E-adevărat că n-ai făcut sex de trei luni?“

Dumnezeule, oare de ce trebuie ca familia mea să exagereze în așa hal? Îi spuseseam mamei de trei săptămâni.

„Sunt Debbie Stoddard, de la *Daily Mail*, Londra. Pentru ediția de mâine, scriem un articol legat de ruperea logodnei. Puteți să mă sunați să-mi confirmați?“

— Mamă, cum ai putut să-mi faci una ca asta? i-am strigat la telefon.

Eram furioasă.

— Dragă, ar fi fost atât de incomod pentru familia Swyre și jenant pentru mine în fața celor din sat dacă ai fi contramandat în ultimul moment, așa le-am spus din timp.

— Familia Swyre nici măcar nu mai locuiește acolo. E un centru de conferințe, mamă! Și ce poate fi jenant în a contramanda un centru de conferințe? N-o să-ți mai spun niciodată un secret. Nu am contramandat. Doar mă gândeam că n-ar strica o mică amânare.

Am trântit telefonul supărată foc. Ce mama mă-sii mă făceam acum? Trebuia să mă asigur că Zach n-o să afle niciodată de încurcătură. Chiar atunci a sunat Julie. Era foarte încântată să-l cunoască pe Charlie.

— L-am căutat pe Google. E un regizor grozav, o partidă super...

— L-ai căutat pe Google? Julie! am apostrofat-o eu.

— Toată lumea face asta în New York. Altfel nu poți ieși la o întâlnire, îmi explică ea.

Câteodată, Julie îmi spune niște lucruri de mă face să cred că întâlnirile din New York sunt mai îngrozitoare decât cele din *Totul despre sex*. Iar eu am fost întotdeauna de părere că mai rău decât în *Totul despre sex* nu se poate.

— Oricum, Charlie regizează filme foarte bune, adăugă Julie.

— I-ai văzut filmele? am întrebat-o nemaîștiind ce să cred.

— Iâh, nuuuuu! Par extrem de deprimante. Dar cronicile din *The New Yorker* sunt beton. Pot să-ți spun ceva? Sunt deja moartă după el. Se pare că e un *auteur* în devenire.

— Julie, ești atât de cinică!

— Vorbești de parcă asta ar fi ceva rău. Ia zi, crezi că m-ar prefera blondă sau în șuvițe? N-ar fi o problemă să dau o fugă la salonul Bergdorf.

Mi-am petrecut a doua zi – ziua petrecerii de la Muffy – reconfirmând tot ceea ce contramandase mama. Asta a fost până peste poate de traumatizant, fiindcă n-am avut timp de-o rumenire artificială sau machiaj sau altceva, iar îngrijorarea pentru toate cele mi s-a strecurat adânc în creier și m-a făcut să arăt mai palidă decât un aranjament cu crini exotici. Nu conta decât ca Zach să nu afle de ceea ce făcuse mama pe ascuns.

Singura parte bună a zilei cu pricina a fost faptul că a trebuit s-o petrec acasă, în apartamentul meu pe care, apropo, îl adoram. Nu mi-a venit să cred c-am pus mâna pe el, era un chilipir. E în mijlocul lui West Village, la intersecția dintre Perry Street și Washington Street, și ocupă ultimul etaj al unei clădiri înalte, din cărămidă roșie, de dinainte de război. Am ferestre frumusele pe două laturi ale clădirii, pe care în zare se văd undele scânteietoare ale râului. Am zugrăvit toți pereții într-un azuriu-deschis, să se asorteze cu apa. Nu-i foarte mare – are doar un dormitor, sufragerie cu șemineu și un birouaș – dar e drăguț foc așa cum l-am aranjat eu, cu lucruri vechi, dar de calitate, nu aglomerat cu boarfe, cum sunt apartamentele unor fete din New York. Chiar sunt alergică la pantofii aruncați te miri unde. Și nu pot fi prietenă cu o fată care se omoară după umerășele agățate pe bare în loc de mobilă. Eu pun mare preț pe calitate, înțelegeți? Am în sufragerie un candelabru superb, pe care l-am găsit la Paris, iar pe pereți fotografii și lucruri vechi, și o canapea albastru-deschis, moale, pe

care mă întind și citesc sau ascult muzică ore întregi. Apoi, în dormitor am lenjerie albă, brodată, pe care mama mi-o trimite de la Londra atunci când nu-i ocupată cu lucruri enervante cum ar fi contramandarea nunții mele fără consultarea mea prealabilă. Dumnezeuule! Mama! Ce coșmar.

Nu degeaba e numit Lexington Kinnicut regele trandafirilor exotici din Manhattan. Transformase sufrageria lui Muffy într-o boltă de trandafiri și orhidee roz care miroseau atât de delicios, de te-ai fi crezut într-o sticlură de parfum Fracas. Fețele de masă din bumbac aveau exact aceeași nuanță de roz ca și florile, de-ai fi zis că provin din aceeași seră. Lexington reușise cumva să procure chiar și veselă din sedef roz, umplută ochi cu căpșuni proaspete. Nu-i de mirare că-i considerat un geniu. Vreau să spun că, din câte știam eu, nici nu există sedef roz.

Ceva trebuie să se fi întâmplat de când ne-am întors din LA, pentru că în seara aceea, la petrecere, Zach a fost până peste poate de adorabil. Îmi zâmbea, mă săruta drăgăstos, de parcă tocmai ne-am fi întors din Brazilia sau ceva de genul ăsta, m-a ținut de mână toată noaptea – ce mai, era cu totul altul. Slavă Domnului! Era exact așa cum mă gândeam: Zach era adorabil, doar că avea și el toane ca toți newyorkezii pe care-i cunoșteam. În timp ce soseau invitații, m-a tras de-o parte într-un dormitor și mi-a dăruit un superb colier de ametiste roz pe care îl comandase

special știind că rozul e culoarea mea preferată. Ce bine că nu i-am pomenit nimic de amânare.

Julie era cea mai strălucitoare moștenitoare din salonul lui Muffy. A flirtat cu Charlie toată seara, iar el a invitat-o la cină imediat ce s-au cunoscut. Au plecat de la petrecere împreună. Eu și logodnicul meu am plecat separat. Zach urma să se deplaseze cu treburi la Philadelphia a doua zi devreme și mi-a spus că nu voia să-l țin treaz până târziu. Cred că eram cam supărată, dar n-am putut să mă plâng. La urma urmei, fusese drăguț toată seara și-mi dăruise și colierul acela. Dar, în mod clar, m-a derutat faptul că s-a topit tocmai în noaptea logodnei. Totuși, cred că asta-i Zach. Nu știi niciodată la ce să te aștepți.

Câteva zile mai târziu, a fost aniversarea lui Zach, care a coincis cu momentul când a început să se poarte din nou ciudat. Întotdeauna spunea cât de mult urăște aniversările, deoarece, atunci când era mic, mama lui nu-și amintea niciodată de ziua lui. (Partea bună e că asta reprezenta o binecuvântare pentru meseria lui, fiindcă îl deprima. Toate secretarele superbe de la agenția care-l impresaria pe Zach îi spuneau ce important e să fie cât mai deprimat dacă vrea să obțină fotografii bune.) I-am zis că-i fac cinste cu un prânz la Harry's Bar. Chiar am comandat de la Cipriani un tort ornat cu bomboanele lui preferate. În dimineața aia l-am sunat să aflu la ce oră să vin să-l iau de la studioul din East Village.

— Nu vin. Ți-am spus că detest dracu' zilele de naștere. Nu mă mai hărțui!

— Dar am pregătit ceva special, ca să nu le mai urăști. Să nu mai fii nefericit niciodată, am bâiguit șocată.

— Nu pricepi? Îmi place să fiu dracu' nefericit. Nu funcționez altfel. Cum vrei să-mi fac bine treaba dacă sunt al dracu' de fericit tot timpul?

Mi-a trântit telefonul în nas. Am încercat să-l sun de vreo câteva ori, dar linia era mereu ocupată. Trebuia să ies la aer. Dorind cu disperare să mă gândesc la altceva, am luat un taxi și m-am dus în suburbii, să mă întâlnesc cu Julie la salonul Bergdorf. Era instalată într-un fotoliu uriaș de piele din camera privată și își făcea o manichiură franceză. Durează ore întregi – în manichiură e echivalentul pictării *Mona Lisei*.

— Hei! Sunt atât de superultrafantastic de încântată! îmi strigă ea când am intrat. Charlie e *atât de scump*. Îmi trimite în fiecare zi e-mail-uri super cerebral-intelectuale din care nu înțeleg nimic. Nu că-i dulce? Mă ia cu el în vacanță în Italia. Spune c-o să-mi trimită flori în fiecare zi când o să se-ntoarcă în LA, unde cunoaște, practic, pe toată lumea. Vreau să zic, s-ar putea să-l cunoască pe Brad Pitt și știi cât de mult îmi doresc s-o conving pe Jennifer să-și facă cumpărăturile la Bergdorf. Legătura asta e foarte bună pentru cariera mea... OK, sărutul nu a fost chiar ca în *9 săptămâni și jumătate*, dar nu poți să le ai pe toate, nu-i așa? turui Julie.

Apoi mă întrebă de ce nu sunt la aniversarea lui Zach, dar când să-i explic, până să articulez vreun cuvânt, m-am trezit cu fața scaldată în lacrimi.

Într-o încercare disperată de-a mă binedispune, Julie mă invită să ies în oraș cu ea și cu Charlie în seara aceea. S-a plâns că Charlie e atât de bine informat încât ea nu știe niciodată despre ce vorbește și, probabil, aș putea să mai încălzesc atmosfera. I-am răspuns că nici nu mă gândeam să fiu a cincea roată la căruță și să le stric cina romantică. Speram, totuși, să-l văd pe Zach mai târziu. Nu-l mai văzusem de la petrecerea lui Muffy. Eram sigură că, până atunci, își va fi revenit la sentimente mai bune.

Zach nu m-a mai sunat în seara aceea. De fiecare dată când am încercat să dau de el, mi-a intrat căsuța vocală. După ce i-am lăsat pentru a treia oară mesajul „La mulți ani, te rog, sună-mă“, m-am prăbușit deprimată și înlăcrimată în fața televizorului. Nici măcar *Access Hollywood* n-a putut să-mi ridice moralul. Machiajul sofisticat „ochi încețoșați“ pe care mi-l făcusem special pentru ziua lui Zach a început să mi se scurgă pe obraji odată cu șiroaiele de lacrimi. Ajunsesem în punctul în care puțin îmi păsa de cât de mult *eyeliner* Bobbi Brown (este cel mai potrivit pentru ochii încețoșați, îl recomand din toată inima) am irosit, când m-a sunat Charlie. N-aș vrea să iau cina cu el și cu Julie?

— Am probleme cu machiajul, i-am răspuns ștergându-mi ochii. Dacă ies din casă, s-ar putea să se înrăutățească.

M-am uitat în oglindă. *Kohl*-ul ajunsese acum în colțurile gurii. Formase două pâraie adumbrite

curgând din ochi, pe lângă nas, în jos, spre buze. Fața mea aducea cu o crevasă. O înfățișare nu tocmai plăcută, nici măcar pentru o fată drăguță ca mine.

— Ai o voce groaznică. Vin să te iau. Julie încă nu e gata. Ne întâlnim cu ea la restaurant.

De cum am pășit în restaurantul Da Silvano de pe Sixth Avenue, m-am înveselit. Locul ăsta are ceva anume care te face să te simți confortabil, indiferent de lucrurile neplăcute care ți s-au întâmplat în ziua respectivă. Ai impresia că te afli într-un mic restaurant italianesc, de la mama lui de-acasă, doar că aici, dacă te uiți în jur, e imposibil să nu vezi figuri superinteresante, ca Patti Smith sau Joan Didion sau Calvin Klein, simțindu-se în largul lor, ca în bucătăria lor. Când am ajuns, Julie era deja așezată la masa cea mai bună din colț. Era „foarte traumatizată” și aștepta un telefon foarte important de la Mooki, consilierul ei în materie de cumpărături de la Bergdorf. Ne supărăm dacă vorbește de la masă? Zău așa, Julie e cea mai puțin manierată dintre toate persoanele pe care le cunosc. Noroc că Charlie consideră asta o trăsătură de caracter hazlie. S-ar supăra, oare, Charlie dacă mi-aș reface machiajul înainte de langustă? Nu de alta, dar arătam ca un cadavru din *Sub Pământ SRL*.

— Fetelor, aș fi onorat, râse el.

— Ah, iubiiiiituleeee, te ador. Ești așa de maleabil, îl răsplăți Julie cu un sărut. Mă înțeleg de minune cu el tot timpul.

— Am de ales? replică el cu un zâmbet.

— Ce drăguț! Dumnezeule, ești un domn! E până peste poate. Știi, și Charlie e, în secret, pe juma' britanic. De-aia e așa de manierat...

Telefonul lui Julie sună. Sări ca arsă, îl înșfăcă și țipă în receptor: DUMNEZEULE, DOAMNE! Mooki, există vreun complot bolnav prin care se urmărește înlăturarea mea de pe scena socială newyorkeză? Sau oi fi eu paranoică? Nici n-ai idee cât de umilită am fost săptămâna trecută când m-am dus la petrecerea Larei îmbrăcată cu pantalonii Alice & Olivia pe care *tu* m-ai sfătuit să-i cumpăr... și să aflu c-au ieșit din modă... acum toată lumea poartă tunicile-caftan Allegra Hicks...

Julie a tăcut în timp ce Mooki o consola. Între timp, m-am conversat cu Charlie.

Era la fel de britanic ca și Casa Albă. Mi-a explicat că, deși se născuse în Anglia, iar al doilea nume – Dunlain – avea rezonanță scoțiană, nu se consideră britanic. Tatăl lui englez, sătul de-atâta snobism, bârfă și vreme rea, se mutase pe coasta de vest când Charlie avea vreo șase ani.

— Mi-am petrecut toată viața aici, spuse Charlie. De-abia îmi mai amintesc Anglia. Nici măcar tata nu prea pomenește de ea – e cam excentric și secretos. În fine, tu de ce-ai plecat din Anglia?

— Ei bine, mama e americană, iar eu am vrut dintotdeauna să stau aici. În plus mama devenise total obsedată de ideea de-a mă mărita cu un englez cu sânge albastru. Brrr! Detest filfizonii!

— Sunt enervanți, nu-i așa?

— Groaznici. Eu, una, trăiesc cu spaima să nu sfârșesc într-un castel friguros, măritată cu un conte.

— Nu sună chiar așa de chinuitor. Dar înțeleg de ce preferi New York-ul.

Între timp, obrajii lui Julie căpătau culoarea rujului ei roșiatic NARS.

— A fost total grețos! Am crezut c-o să vărs! M-am simțit atât de umilită... țipă ea. Mi s-a făcut încă și mai rău când am văzut noua coafură cu bucle a gemenelor Vandonbilt. *Nimeni* din orașul ăsta nu-și face coafură nouă înaintea mea, Mooki, nimeni!

— Pare grav, remarcă Charlie. Voi, fetelor, aveți o viață foarte grea.

— Nici nu-ți dai seama ce povară e să fii atât de strălucitoare ca Julie, i-am confirmat.

— Ba da, mă contrazise Charlie zâmbind. Știi, în seara asta am avut plăcerea de-a fi martorul unei crize provocate de alegerea perechii potrivite de blugi pentru restaurantul ăsta. Julie m-a asigurat că-i o decizie la fel de importantă ca, de exemplu, escaladarea vârfului Kilimanjaro. Evident, i-am dat dreptate, pentru că, dacă aș fi contrazis-o, i-ar fi luat *două* ore să se pregătească de plecare, în loc de una.

— Înțelegi atât de bine natura feminină, i-am spus.

Serios, bărbatul ăsta era o partidă grozavă. Ce noroc pe Julie.

— Aș vrea eu. Singurul lucru pe care l-am înțeles în ceea ce le privește pe doamne este acela că, dacă ești de acord cu ele, indiferent de situație, înseamnă că le „înțelegi“. Îmi amintesc de vremurile când n-am înțeles-o pe o fostă de-a mea care credea că iubiții-s făcuți să servească drept carduri de credit umane pe Rodeo Drive; mi-a dat papucii.

Am fost șocată. Ideea că încă există femei de acest gen, care circulă în libertate pe străzile din LA, nu-i era dragă inimii mele. Credeam că s-au terminat odată cu *Dinastia*.

Aveam din nou probleme cu machiajul. De data asta din motive întemeiate: râdeam cu lacrimi. Era o binecuvântare după ultimele zile. Între timp, Julie se învârtea în jurul mesei ca o leoaică furioasă.

— Apoi mi-am scos mobilul și toată lumea a început să se uite la mine de parcă eram *un extra-terestru*! Gemenele Vandy comunică cu pagere prin satelit, sunt de părere că telefoanele mobile sunt complet *depășite*.

Charlie se uită la Julie drăgăstos și murmură:

— Farmecele irezistibile ale întâlnirilor romantice cu o dependentă de cumpărături!

O privea pe Julie cu un amestec de venerație și amuzament. Puteai spune că era oarecum fermecat de personalitatea ei unică, deși, în trecut, avusese probleme cu fetele dependente de cumpărături. Apoi am făcut ceva puțin cam mișelesc. Am decis să-mi bag nasul în misterioasa lui viață de familie – numai de dragul lui Julie, bineînțeles – și l-am întrebat despre mama lui. El a oftat.

— Ei... ea e oarecum nestatornică. I se spune Trădătoarea. A fugit cu un prieten de-al tatei, iar acum locuiește în Elveția.

— Îmi pare rău, i-am zis.

Vedeți, n-ar trebui să ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala. Riscăm să adulmecăm ceva prea dureros ca să fie spus în cuvinte și apoi nu mai putem să dăm înapoi.

— Oricum, nu țin legătura cu ea. O sun doar din când în când s-o salut, dar acum tata s-a recăsătorit și e fericit.

— Și te-ntâlnești cu el în LA? Locuiește acolo, nu?

— Are o casă în Santa Monica. Îl văd când și când. E un pic excentric, dispăre când nu te aștepți. Suntem cam dezrădăcinați... spuse tulburat, cu vocea pierită.

De ce pun întrebări indiscrete? De ce? Mi-am promis ca altă dată să-mi bag mai puțin nasul în viața străinilor. Iar Charlie părea atât de drăguț. Speram ca Julie să-l prețuiască cum se cuvine.

Julie termină, în sfârșit, de vorbit la telefonul ei Nokia cu carcasă de camuflaj – care, după părerea mea, e încă la modă, chiar dacă fetele Vandonbilt susțin contrariul – înșfăcă geanta și jacheta și ne anunță:

— Trebuie să iau ceva. Continuați voi fără mine? și o zbughi pe ușă.

Nu m-am mirat deloc. După cum am mai spus, Julie are maniere care lasă de dorit până peste poate, iar eu trebuie să-i plătesc oalele sparte. I-am explicat lui Charlie că nu-i prima oară când își lasă baltă prietenii în timpul cinei pentru expediții de cumpărături nocturne și că n-ar trebui să se simtă ofensat. Charlie dădu din umeri și se întoarse la farfuria cu paste și trufe. Din fericire, n-a luat în serios plecarea lui Julie. Mă privi blând, fratern. Odată cu plecarea lui Julie, atmosfera se schimbă și m-am simțit relaxată pentru prima oară de săptămâni.

— Ți-am povestit despre părinții mei, îmi zise, acum hai să vorbim despre altceva. Spune-mi cum v-ați cunoscut voi două.

În dimineța următoare m-am întâlnit cu Julie la salonul Portofino de pe West Broadway pentru o rumeneală falsă. Crede că bronzul o vindecă de depresie, așa că merge acolo aproape în fiecare săptămână. În ziua aceea trebuie să fi fost îmbătată de dragoste, pentru că am observat că s-a dat cu FPS 8 înainte să se întindă. (Salonul e dotat cu niște camere private, unde te poți bronză cu o prietenă.) Julie avea o mască de ochi din satin roșu pe care era brodat cu mătase roz DRAMA QUEEN.

— Charlie e *tare* drăguț, îmi spuse Julie de sub mască. Prietenul meu zice că-i foarte potrivit pentru mine.

— Prietenul tău? El este prietenul tău, Julie, i-am spus dându-mă cu FPS 30 pe picioare.

— El e doar *unul* dintre prietenii mei. Regret că trebuie să te luminez, iubito, dar o mulțime de femei au un soț și mai mulți prieteni. Nu poți să-ți pui toate diamantele într-un singur seif.

Mă întrebam cum s-ar simți Charlie dacă ar afla că nu-i decât unul dintre diamantele din seiful lui Julie. O mulțime de fete din New York ies cu doi-trei bărbați deodată, să aibă de unde alege dacă nu merge treaba cu unul din ei. Julie îi spusese lui Charlie că nu poate fi „exclusivă” cu el, dar nu-i spusese și de ceilalți doi prieteni, ceea ce era de un cinism incurabil pentru o romantică incurabilă ca Julie. Cred că mi-a fost milă de Charlie, aproape că-mi venea să-l iau sub aripa mea ocrotitoare. Am fost la un pas să ne certăm pe tema asta.

— Spune-mi, nici el nu-i exclusiv cu tine? am întrebat-o.

— Dumnezeu, nu! I-am spus că nu se poate întâlni cu mine decât dacă o face în termeni exclusivi, îmi răspunse Julie siderată.

— Julie, nu poți să te culci cu trei bărbați în același timp. Nu e igienic.

— De ce-ar trebui să-mi refuz sexul când el e-n LA? Uite cine vorbește, domnișoara Nu-m-am-culcat-decât-cu-trei-bărbați-dar-evident-mint-ca-să-crezi-tu-că-sunt-mai-neprihănită-decât-sunt-în-realitate.

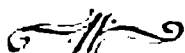
— Dar, Julie, chiar nu m-am culcat decât cu trei bărbați!

Asta nu era tocmai adevărat, dar, de vreme ce am susținut întotdeauna că așa stau lucrurile, nu vedeam de ce aș spune altceva acum.

În realitate, n-am nimic împotriva preacurviei, dar nu în public, mă gândeam eu în timp ce mă bronzam în nuanța perfectă – cafea cu lapte. (Nimic nu-i mai de prost-gust decât o față prea bronzată în mijlocul orașului.) Când vine vorba de politica sexului, părerea mea e că o fată emancipată ar trebui să se comporte ca o virgină, astfel încât să aibă o reputație nepătată, indiferent de chestiile pornografice pe care le face, de fapt. Astfel, nu contează absolut deloc dacă niște persoane răuvoitoare lansează zvonuri fără perdea, porcoase despre ea, căci oricum nu le va crede nimeni. Ideea e să pozezi într-o neprihănită, dar să faci ce vrei și, astfel, ieși întotdeauna în câștig.

Nu că asta ar avea *defel* vreo legătură cu *moi*, dar dacă aș dori să am parte de-o mulțime de randevuuri care să necesite folosirea mijloacelor

contraceptive, în locuri strălucitoare precum hotelul Ritz din Paris, exact așa aș proceda. Apropo de randevuuri, dintr-odată mi-am dat seama că e mai bine de-o săptămână de când n-am mai avut nici unul cu Zach, nici măcar unul *fără* mijloace contraceptive.

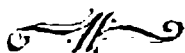

Depresie nervoasă à la New York

Recurg la :

1. acupuncturist – 90 min.=99\$
2. profesor de Ashtanga yoga – 60 min.=70\$
3. maseur osteopat – 50 min.=150\$
4. chiroterapeut – 15 min.=100\$
5. un vraci din Gujarat, India, pe gratis
6. un consult obstetrico-ginecologic=350\$ pentru fraza „s-ar putea să nu se producă ovulația, dar nu sunt sigur“
7. hipnoterapeut – 60 min.=150\$
8. terapeut specialist în comportamentul cognitiv – 55 min.=200\$
9. psihoterapeut – 90 min.=40\$ (prea ieftin ca să dea rezultate)
10. clarvăzător – 60 min.=250\$
11. maseuză – 40 min.=125\$

Nu sunt la Bliss Spa. Sunt în plină depresie nervoasă à la New York. E costisitoare.

Nici în cele mai fantastice coșmaruri n-am visat că o zi poate să-nceapă cu o invitație la vânzarea de mostre Chanel și să se încheie cu o depresie nervoasă *à la* New York.

— Să nu-i spui c-am zis asta, o să creadă că-s un taler cu două fețe, îmi șopti Julie conspirativ într-o frumoasă dimineață de mai, în timp ce beam o cafea cu lapte la Tartine, dar concertul caritabil al Operei din New York organizat de K.K., care e considerat concertul concertelor, nu-i nici măcar cât cinci la sută de palpitant pe cât e vânzarea de mostre Chanel. Arată-mi tu o fată din Manhattan care-ar prefera să asculte Don Giovanni în loc să cumpere articole Chanel la preț de producător, și-atunci îmi reînnoiesc abonamentul la sala de fitness Equinox Gym de pe Sixty-third Street și chiar o să mă duc din când în când.

După părerea lui Julie, vânzarea de mostre Chanel este evenimentul evenimentelor în New York: nu-i invitat absolut nimeni cu excepția

„unui număr foarte restrâns de fete din lumea bună. Dar tu te numeri printre ele“, mă anunță Julie, înmânându-mi un plic alb. „Ți-am făcut rost de o invitație.“

În plic era un cartonaș alb de la Chanel. Am fost până peste poate de încântată, un sentiment alarmant, de fapt. O ador pe Julie, dar obiceiurile ei ce țin de cumpărături nu sunt tocmai sănătoase. Nu voiam să mă transform într-o fată ca ea, al cărei sistem hormonal să fie dominat de chilipirurile comerțului cu amănuntul. Totuși, se pare că nu există persoană al cărei estrogen să n-atingă cote alarmante când primește pentru prima oară o astfel de invitație, așa că nu trebuie să intru în panică. Pe invitație scria :

Vânzare de mostre Chanel

Marți, 7 mai, ora 7.15 a.m.

Hotelul Park Lane

58th Street, între 6th și 7th

Aduceți un act de identitate cu fotografie

Accesul interzis fără invitație.

Acesta este permisul dumneavoastră de acces.

La Chanel măsurile de securitate sunt mai severe decât la Pentagon. Președintele ar trebui să primească sfaturi de la fetele de acolo, care se ocupă de relațiile publice, fiindcă bodyguardii de la Chanel sunt mai vigilenți decât cei de la Departamentul Securității Interne.

Partea proastă este că nu puteam da curs invitației din cauza serviciului. Slujbele sunt nesigure, așa că, dacă nu ești atentă, riști să rămâi

pe drumuri. Fetele din NY care participă la prea multe petreceri și vânzări de mostre au tendința să se rateze în timp, iar eu nu voiam să mă număr printre acestea. Aveam bilet de avion pentru Palm Beach, să interviuez o tipă din lumea bună. Tocmai moștenise o locuință Art Deco pe malul mării. Locuia acolo singură, ca o Doris Duke a începutului de mileniu. Era, sincer, o poveste tristă, dar foarte fermecătoare.

— Ce *prostie!* mă apostrofă Julie când i-am spus că nu pot veni. Doar n-o să ratezi așa o ocazie.

Știam că trebuie să iau interviul, dar nu puteam rezista ideii de a face cumpărături la Chanel ca și cum aș cumpăra de la Gap. Din când în când, sistemul meu de valori mă părăsește în chip inexplicabil și mă trezesc făcând lucruri pe care, în mod normal, nu le fac nicicând. Copleșită de vinovăție, am sunat la birou și am anunțat că moștenitoarea din Palm Beach a contramandat interviul pe motiv de „epuizare”. Redactorul m-a crezut: fetele din lumea bună adesea îți contramandază întâlnirile în ultimul moment, pentru că sunt „prea obosite după noaptea trecută”. Când am luat legătura cu moștenitoarea, oricum mi s-a părut obosită, săraca fată bogată, așa că, de fapt, n-am mințit câtuși de puțin, ci doar am obținut o amânare binevenită pentru amândouă.

Lunea aceea de-abia m-am putut aduna să fac ceva. Invitația de la Chanel era atât de captivantă, îmi oferea posibilitatea de a cumpăra poșete matlasate la numai 150\$ în loc de 2 000 (nici nu-i de mirare că estrogenul o ia razna), așa că am

uitat, practic, faptul că avusesem zero randevuuri cu Zach pe o perioadă de timp însemnată. Mă obișnuisem cu lipsa întâlnirilor intime, braziliene, dar acum nu părea să fie pregătit nici măcar să bea un cocteil cu mine. În ultimele zile, de fiecare dată când îl sunam, secretara lui îmi răspundea invariabil: „Vă sună el“ și-mi închidea telefonul. Asta era o premieră: înainte, Zach accepta să vorbească cu mine de fiecare dată.

În New York, cele mai tari vânzări de mostre sunt atât de pline de primejdii încât, pe lângă ele, Fâșia Gaza pare un loc liniștit. Pe cuvânt, am văzut cum o dată K.K. aproape și-a *omorât* verișoara la o vânzare de mostre TSE, fiindcă amândouă doreau aceeași minunată jachetă de cașmir și nu era decât o singură bucată la vânzare. Nici nu-i de mirare că, în astfel de ocazii, Jolene Morgan își pune la punct din timp toate „loviturile pe frontul cumpărăturilor“. A organizat o „întâlnire strategică“ pre-Chanel cu Lara Lowell, Julie și cu mine, la prânz, la restaurantul Four Seasons de pe East Fifty-second Street. Câteodată mă întreb dacă Jolene e-n toate mințile, pe cuvânt. Four Seasons este genul de restaurant unde iau prânzul primarul și mahării din mass media. Nu era tocmai locul potrivit pentru un summit pe teme de modă. Îmi închipui că Jolene dorea să fie în preajma altor strategi străluciți.

Când am ajuns, Lara și Jolene studiau deja meniul în căutarea felurilor cu mai puțini carbohidrați. Primiseră una dintre cele mai bune mese, chiar lângă fântână, cu banchete din piele. În oceanul de persoane importante care luau prânzul

acolo, arătau ca două păsări colorate: Jolene era îmbrăcată într-o rochie sexy, albastru-deschis, strânsă în talie pentru a-i sublinia formele, iar Lara, posesoarea a două dintre cele mai lungi picioare din Manhattan, purta o fustă albă mini și o bluză stacojie. Părul ei lung, blond era strâns într-o coadă de cal. Are un stil băiețesc care o prinde de minune, fapt care o bagă în draci pe Jolene, deși sunt prietene la cataramă de când lumea. Câteodată mă gândesc că Lara este cea mai bună prietenă a lui Jolene pentru că nu-i iese niciodată din cuvânt.

M-am așezat și am comandat un Pellegrino și o salată. Jolene se comporta ca o persoană sărită de pe fix, cum, de altfel, se-ntâmplă mai totdeauna. Era obsedată de ideea de a-și lua poșeta roz, matlasată, cu lăncișor aurit, din colecția estivală Chanel. Am prevenit-o că, de vreme ce Reese Witherspoon purtase una la fel la ceremonia de decernare a Oscarurilor, toată lumea va încerca să pună mâna pe aceea înainte de orice. Nu voiam ca Jolene să fie dezamăgită; vreau să spun, urmarea ar fi fost groaznică pentru noi toate.

— Nu-i nici o problemă, declară Jolene. Am făcut rost de planul parterului și știu exact locația poșetelor matlasate pastel: în capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal, în spatele seturilor de cașmir mărimea 38.

Toate mondenele din New York cumpără ilicit, înainte de o vânzare de mostre, planurile clădirii de la gazetarii care scriu despre modă. Numai așa poți să obții cele mai bune articole.

Jolene și Lara erau amândouă epuizate. Seara trecută fuseseră invitate la o cină *supermarfă* la

una dintre odraslele unui membru al formației Pink Floyd, la mansarda lui din centru. Un chelner ne aduse băuturile, dar cele două își ignorară paharele: erau mult prea stresate de noaptea trecută.

— Toți erau copii de-alde celor de la Rolling Stones sau Mamas and Papas, explică Jolene. Puștii rock'n'roll mă fac să mă simt groaznic. Am avut un Atac de Umilință cumplit.

— Și eu, fu de acord Lara. Pe de altă parte, am un Atac de Umilință după mai toate petrecerile.

Lara e atât de plină de îndoieli, încât câteodată te ucide, pur și simplu. Presupun, totuși, că ăsta e unul dintre motivele pentru care se integrează atât de bine în Upper East Side.

Un Atac de Umilință seamănă cu sindromul Fargo, numai că este intelectual, nu legat de frumusețe. Doar fetele din NY și Paris suferă de așa ceva. E de temut, deoarece se pare că-ți pătrunde în creier și te ține trează noapte de noapte. Jolene ia întotdeauna 10 mg. de Ambien (somniferul la modă) când o lovește un Atac, adică, de obicei, pe la 5 dimineața, chiar când e pe cale să adoarmă, în sfârșit, grație primului Ambien de la ora 1 dimineața. S-a pricopsit cu ultimul AU fiindcă a luat un Rolex din aur de colecție de la băiatul care a stat noaptea trecută la cină în dreapta ei și i-a spus că i-l dă înapoi a doua zi seara, la un cocteil de la hotelul Mercer. Totul era atât de sexy și senzual. Uitase cu desăvârșire că-i logodită când a intrat în joc. Cât despre Lara, ei i s-a-ntâmpnat pentru că nu mai citise *New York Times* de la evenimentele din 11 septembrie și habar n-avea că cea mai pericu-

loasă celulă teroristă din Orientul Mijlociu fusese capturată săptămâna trecută. Fusese în pragul nebuniei toată noaptea, de teamă că oamenii vor crede acum că-i o prințesă egoistă din Park Avenue, căreia puțin îi pasă de Israel sau de orice altceva s-ar afla la sud de Seventy-second Street. (Ceea ce-i destul de aproape de adevăr, dar n-o să fiu niciodată atât de rea încât să-i și spun lui Lara de ce vederi înguste o bănuim noi, toate, fiindcă fata asta are o inimă de aur, pe cuvânt.)

— Eu n-am avut niciodată un Atac de Umilință, le-am spus. Am ajuns în pragul lui, desigur, dar nu cred că am avut vreodată o criză de umilință în adevăratul sens al cuvântului.

— Niciodată? întrebă Lara albindu-se mai rău decât fustița ei minusculă.

— Uită-te la ea, o invită Jolene. Bine'nțeleș că n-a avut niciodată așa ceva. Ba chiar se vede pe ea că n-a avut.

— Vreau să-i iau mamei lui Zach ceva frumos de la Chanel, am spus schimbând subiectul.

Vânzarea de mostre Chanel le face pe cele mai multe newyorkeze să înșface cât mai multe poșete aurii pentru ele însele și să uite cu desăvârșire de ceilalți. (Apoi le apucă un atac de VPA: Vinovăție datorată Poșetelor Aurite.) Am hotărât să nu mă comport așa, ci să profit de ocazie și să fac un gest dezinteresat. Voi cumpăra cea mai frumoasă poșetă pentru viitoarea mea soacră.

— Ah, ce idee drăguță, spuse Lara

— Arunci banii pe fereastră, interveni Jolene. N-o să aprecieze gestul. E din Ohio.

Am ignorat protestele lui Jolene și am sunat, de la masă, la biroul lui Zach. Voiam să aflu ce culoare i-ar plăcea mamei lui.

— Bună, la telefon secretariatul, veni răspunsul.

Era secretara lui Zach, Mary Alice. Tipa vorbește în lătrături eliptice, la modă în cercul secretarelor *cool* de pe ambele coaste ale Americii. (Deși i-a apărut fotografia în revista *Paper* de peste trei ori, Mary Alice este vădit nefericită. Se îmbracă întotdeauna în rochii diforme, în haine belgiene avangardiste care ar întrista pe oricine. Când am încercat s-o ajut, explicându-i că-i mai bine să fie o fată efervescentă decât una depresivă, mi-a replicat: „Mda. Bineînțeles“, și n-a făcut *nimic* ca să-și îmbunătățească imaginea.

Voit veselă, i-am spus :

— Bună, sunt eu...

— Nu fac decât să preiau mesajele. O să vă sune el, mă întrerupse M.A.

Toate secretarele din Manhattan apelau la formula „vă sunăm noi“ după ce-au aflat că-i formula obligatorie la cartierul general al lui Spielberg de pe coasta de vest.

— Trebuie să-i pun lui Zach o întrebare urgentă legată de cumpărături...

— Cine sunteți ?

Mai nou, M.A. începuse să simuleze că nu știe cu cine vorbește. Se pare că asta-i protocolul la biroul din New York al lui Calvin Klein.

— Sunt *eu* !

— Eu ?

— *Logodnica* lui.

— O să vă sune el.

Legătura se întrerupse. Ce s-a întâmplat cu Zach? Situația devenea bizară. Am ridicat ochii și am întâlnit privirea lui Jolene și a lui Lara, care se uitau la mine de parcă mi se întâmplase ceva cu adevărat trist, ca, de pildă, de parcă îmi lăsasem rădăcinile nevopsite sau ceva la fel de deprimant.

— Te simți bine? mă întrebă Jolene examinându-și precaută friptura, care tocmai îi fusese servită.

— Minunat! i-am răspuns.

Le-am oferit cel mai radios zâmbet de îndrăgostită, vrând parcă să le spun: *Sunt mai fericită decât vă puteți închipui*. Dacă Nicole Kidman a putut fi atât de strălucitoare în timpul divorțului de Tom Cruise, cu siguranță că și eu puteam trece zâmbind peste câteva telefoane la care nu mi se răspundea. Totuși, e-al naibii de greu. În ziua aceea am ajuns la concluzia că actrițele ca Nicole chiar meritau toate rochiile alea gratuite, deoarece e-o treabă *extrem* de ingenioasă să arăți în culmea fericirii când sângele din vine ți se transformă în lacrimi. În opinia mea, Nicole merita nu un Oscar, ci Premiul Nobel.

— De ce nu vrea să vorbească cu tine? întrebă și Lara.

Mi s-a făcut rău. Oare M.A. îmi cenzura apelurile sau Zach era cel care se purta tot mai rece? Am încercat să-l exonerez pe Zach de orice vină. Ce-o fi fost în capul meu! Zach mă adoră? Altfel, de ce mi-ar fi dăruit acel superb colier? Nu există decât o singură explicație: M.A. nu-i spune de telefoanele mele.

— Nu cu *el* e problema, le-am răspuns zâmbind și mai strălucitor. Asistenta lui e de vină.

E foarte protectoare. Din punct de vedere profesional, vreau să spun.

Înainte să-i dau înainte cu explicațiile, mă întrerupse salutul lui Julie din partea cealaltă a restaurantului :

— Bună, fetelor! V-a fost dor de mine?

În timp ce înainta spre noi, făcea cu mâna spre fiecare masă. Julie cunoaște pe toată lumea din New York, dar absolut pe toată lumea.

În ziua aceea, Julie aducea cu un seif ambulant. Flutura fără jenă mai multe pungi de cadouri de la Van Cleef & Arpels. Pe degetul arătător purta un inel în formă de trandafir cu montura de granate, avea cercei noi în formă de inel în urechi, iar pe braț, o brățară de platină cu smaralde.

— Cadouri! ne anunță ea și se prăbuși pe banchetă, lepădându-și prada.

Ne-a înmănat fiecareia câte o punguță. Înăuntru era o inimioară cu montură de diamante, identică cu aceea de la gâtul ei.

— Julie, nu se poate! am murmurat.

Am spus-o din toată inima, dar în același timp mă rugam ca Julie să-mi ignore protestele. Ador diamantele, au proprietatea de-a face o fată să se simtă bine în pielea ei, mai ales când e puțin deprimată.

— A, nu-ți face probleme, iubito. Le-am cumpărat aproape pe *gratis*, mă liniști Julie. Am vrut să sărbătoresc dragostea, de-aceea am cumpărat câte-o inimă pentru fiecare.

Avea un aer victorios, care însemna un singur lucru: o recentă cumpărătură reușită, din gama celor ilegale.

— Julie, iar ai furat, nu-i așa? o întrebă Lara.

— Aproape! exclamă ea și înghiți în sec. Se uită pe furiș în jurul ei și șopti: Vin de la Expoziția Van Cleef cu vânzare *über-über*-privată-numai-pentru-clienții-favoriți unde, practic, nimeni nu-i invitat. Am luat atât de multe chestii ieftine, nici nu vă vine să credeți. Practic mi-au făcut cadou inimioarele astea.

Lara împietrise. Făcuse o mutră acră de tot. Asta i se întâmplă zilnic. Vorbi cu o voce joasă, pătimașă:

— Dar *eu* sunt clienta lor privată favorită! *Gata, plec!* spuse aruncând șervetul.

Își înșfăcă mobilul și se precipită furioasă spre ușa restaurantului.

Trebuie să fi fost *très* traumatizată, pentru că a uitat să-și ia poșeta Kelly cu monogramă, o poșetă pentru care a fost, mai bine de patru ani și jumătate, pe lista de așteptare la Hermès. Biata Lara. Unele fete nu pot face față ierarhiei necruțătoare a vânzărilor de mostre. Vreau să spun, toată tărășenia e atât de politică, încât câteodată îmi doresc să vină Condoleezza Rice să pună lucrurile la punct.

— La naiba! E în pragul unui Atac de Umilință. Mă duc după ea, spuse Jolene adunându-și lucrurile. În timp ce se ridica de la masă, îmi zise: Șoferul meu vine să te ia mâine dimineată la 6.45. Nu întârzia și vezi să nu uiți să afli ce fel de geantă vrea mama lui Zach.

— Ei bine, unora dintre noi le e scris să meargă la vânzările Chanel, iar altora la vânzările de diamante. Asta-i roata norocului, spuse Julie cu un oftat. Era în culmea fericirii. *Biata Lara.*

Trebuie să-și revizuiască sistemul de valori. Vreau să spun, cineva bun la suflet chiar că *trebuie* s-o avertizeze că, dacă nu-i atentă, o să devină una dintre cele mai superficiale fete de douăzeci și patru de ani din Park Avenue. Sincer, îmi sfâșie inima.

Sinceritatea ei în legătură cu cele mai bune prietene e încurajatoare, dar noroc că nu sunt bârfitoare, altfel, cele mai multe dintre prietenele ei nu i-ar mai fi mult timp prietene bune. Brusc, Julie deveni neobișnuit de solemnă. Mă anunță că are să-mi spună ceva serios.

— Charlie se-ntoarce la LA. Sunt răvășită, bineînțeles, dar am insistat să-mi trimită flori o dată pe săptămână și a acceptat *imediat*...

— Ce drăguț!

E clar că Julie îl are pe Charlie la degetul mic, deși nu se cunoșteau decât de câteva săptămâni. Urmă o pauză grăitoare, iar Julie îmi aruncă o privire scrutătoare.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

— Nu s-a întâmplat nimic. Așa *trebuie* să se comporte un bărbat. Apoi îmi șopti: Iar logodnicul tău nu se poartă cum trebuie. Te face nefericită.

Habar n-am cum Dumnezeu nu vedea Julie că-s în culmea fericirii.

— Uită-te la tine. Ești *total* ana, se repezi ea la mine. În mod normal, ăsta e cel mai frumos compliment pe care i-l pot face unei fete, dar, în momentul ăsta, ești *mult* prea ana.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. În Manhattan, se știe că o fată nu poate fi nici prea bogată, nici prea ana. Dar mai exista o explicație a faptului că slăbisem, explicație pe care Julie nu o cunoștea.

Ultima dată când l-am văzut pe Zach la petrecerea de logodnă, mi-a spus că pleacă din oraș a doua zi, la Philadelphia, la o ședință foto. Apoi, în seara următoare, Jolene l-a văzut la barul Bungalow 8 de pe Twenty-seventh Street. Când am auzit asta, jur că am dat jos mai bine de trei chile dintr-un foc! De ce mi-a zis că pleacă dacă n-a plecat? În plus, un alt factor care a contribuit la faptul că am slăbit e acela că, în mod normal, o fată atât de îndrăgostită ca mine nu poate pune, oricum, nimic în gură. În ciuda acestui lucru evident, Julie continuă neobosită:

— Nu poți să te măriți cu el. Imaginează-ți cum ar fi — practic, te-ai topi de îngrijorare. În timpul logodnei ar trebui să fii fericită și relaxată.

De fapt, aici Julie se înșală. Se pare că toată lumea e complet stresată în timpul logodnei. Chiar e *de așteptat* să fie incredibil de stresant. Am încercat s-o liniștesc:

— Julie, e doar năpădit de griji și epuizat în ultima vreme. Tocmai a terminat campania Luca Luca și e foarte supărat că noul fotograf al agenției se bucură de toată publicitatea...

— Tocmai! Vrei să te măriți cu cineva căruia îi pasă de publicitatea pe care o primește *altcineva*? De ce nu cauți un bărbat căruia să-i pese de *tine* și care să pună interesele *tale* mai presus de orice?

— Îi pasă de mine, Julie. În plus, el e Alesul.

— Nu-i el Alesul, nu există așa ceva...

Julie a turuit întruna, nu s-a oprit nici când și-a mâncat șarlota care tocmai îi fusese adusă. Buzele ei — care, apropo, arătau divin rujate cu noul *gloss* M.A.C. de care e toată lumea obsedată

zilele astea – se mișcau neconținut, dar nu-i urmăream trăncăneala. Nu mă puteam aduna deloc.

Eram cufundată într-un moment de profundă introspecție. Cum de-am putut să uit de bujorii lui Zach, și de cinele luate cu el, și de cadouri, și de toate? Dacă ar fi să mă iau după legile poveștilor de dragoste pe care le-am învățat din filme epocale, ca *Noți albe în Seattle*, există un singur Ales și nu poți schimba asta. (De exemplu, legătura dintre Jackie și JFK a fost inevitabilă. Imaginați-vă ce-ar fi fost dacă ea ar fi spus nu. Altfel s-ar fi scris întreaga istorie a modei americane.) Sunt de acord cu Jean Paul Sartre și teoria liberului arbitru și așa mai departe, dar când vine vorba de Ales, nu prea poți să decizi mare lucru, chiar dacă el de-abia îți vorbește.

Slavă Domnului că pot vedea lucrurile cu atâta claritate. Asta-i partea genială a introspecției. Te cufunzi în ea pierdut ca un tăițel chinezesc într-o lasagna siciliană și ieși din ea cu gânduri mai drepte decât Fifth Avenue.

Vocea lui Julie răzbătu până la mine:

— ... Deci, cam asta am auzit despre el. Nu-i un bărbat de treabă. Se pare că i s-a dus vestea că-i un ciudat care-și torturează prietenele psihologic. Iubito, poate chiar e psihopat. Nu iese fum fără foc.

— De acord cu tine, i-am răspuns.

Habar n-aveam cu ce-s de acord, dar am fost îndeajuns de deșteaptă să aprob tot ce-mi cerea Julie. Cu puțin noroc, puneam capăt cuvântării ei anti-Zach.

— Trebuie să plec, i-am spus. Ne vedem când se crapă de ziuă împreună cu Jolene.

Deja am stat mai mult decât era cazul la Four Seasons. Nu mai voiam să aud nici un cuvânt legat de motivele pentru care n-ar trebui să mă mărit. M-am ridicat de la masă și am plecat din restaurant. Voiam să-i dovedesc lui Julie că se-nșală.

De cum am ajuns acasă, l-am sunat din nou pe Zach. Degetele îmi tremurau ușor în timp ce formau numărul.

— Vă sunăm noi! am auzit în receptor.

De data aceasta, M.A. nici măcar nu m-a lăsat să deschid gura. Nu puteam să mai suport.

— Știi, e *trés* drăguț din partea ta să te oferi să mă suni, dar aș vrea să-mi faci legătura imediat, te rog, i-am spus pe-un ton cât mai amabil cu putință.

— Nu sunt o centralistă oarecare.

— Te rog spune-i lui Zach că-l caută logodnica lui și că trebuie să-i spun urgent un lucru foarte important.

— Lăsați un mesaj.

— Dar, Mary Alice, nu-i transmiți niciodată mesajele mele. N-a dat curs nici măcar o dată vreunui mesaj pe care ți l-am lăsat săptămâna trecută.

— Îi pun mesajele pe birou. Le-a primit pe toate.

Nu cred că M.A. era 100% sinceră în privința talentului ei de a transmite mesajele. Îmi părea rău că arată deprimată tot timpul, dar asta nu

însemna că-și putea permite să nu-i transmită lui Zach mesajele mele.

— Te rog, am implorat-o, te rog, fă-mi legătura.

Receptorul a fost acoperit și am putut să aud voci estompate, apoi – ce binecuvântare – mi-a răspuns Zach.

— Ce-i? m-a întrebat.

Am avut dreptate în legătură cu M.A. *Bineînțeles* că Zach voia să vorbească cu mine. Partea groaznică era că acum, că mi se făcuse legătura, habar n-aveam ce să-i spun.

— Ce-i? m-a întrebat din nou.

Nu părea prea fericit să mă audă.

— Nimic, iubitule! am bâlbâit.

— Dacă n-ai nimic să-mi spui, poți să nu mă mai întrerupi când încerc să muncesc?

A, da, mi-am amintit. Voiam să-i iau mamei lui o geantă.

— Îi cumpăr mamei tale un cadou și voiam să știu dacă preferă o geantă Chanel matlasată, roz, cu lăntișor sau una bleu cu lăntișor. Sau poate galben-deschis?

— Habar n-am. Asta-i „urgența“ ta?

— Mi-ar plăcea să luăm cina împreună.

Tăcere. Zach trebuie să fie încă *très* supărat din cauza noii fotografii, fiindcă o fotografie de-a ei apăruse azi pe prima pagină în *Herald Tribune*. În plus, era atât de ocupat. M-am simțit vinovată că l-am deranjat. Știu, o să-l înveselesc, m-am gândit. I-am propus:

— Pot să te invit la o cină romantică la Jo Jo? Diseară?

— Ce-i cu tine, numai la restaurante scumpe îți stă mintea. Cum pot să-mi mai fac treaba

dacă tre' să te dădăcesc tot timpu'? veni răspunsul lui.

Adesea mă întreb dacă Zach înțelege ce-i spun. Știe, desigur, că cele mai scumpe restaurante din Manhattan sunt acelea care servesc cei mai buni cartofi pai. Și doar nu-i ceream lui să plătească.

— Nu vrei să mă vezi deloc? l-am întrebat timidă.

— Te sun eu mai târziu.

Mi-a închis.

Ei da, făcusem progrese. A fost de acord să mă sune mai târziu. Doar avea o perioadă mai aglomerată. Vreau să zic, așa cum spunea și Zach, era foarte stresant să fii cel mai în vogă tânăr fotograf din New York, în concluzie, nu-i de mirare că n-are timp pentru o cină la Jo Jo. Îl înțelegeam pe *deplin*. Voiam să-i arăt că renunț cu maturitate la cina de la Jo Jo și, poate, drept răsplată, o să mă invite el acolo.

Drept urmare, în seara aceea, deși fusesem invitată la :

1. premiera noului film al lui Cameron Crowe
2. vernisajul expoziției lui Rothko de la Guggenheim
3. cocteilul pentru lansarea ultimei cărți autobiografice a lui Lexington Kinnicut
4. cina de la Jolene în cinstea dermatologului ei,

am luat decizia înțeleaptă de-a mă culca devreme, ca să fiu cât se poate de odihnită pentru evenimentul Chanel de a doua zi. De asemenea, doream să fiu acasă când avea să mă sune Zach.

Cum puteam să mai pretind că am nevoie de cina de la Jo Jo dacă mă găsea la patru petreceri diferite când avea să mă sune pe mobil? Când o să mă sune, o să-i spun că mă deconectez uitându-mă la un DVD, fiindcă muncisem din greu ca să-mi consolidez cariera, ceea ce era pe jumătate adevărat. Între noi fie vorba, adevărul e că n-aveam DVD player. Mai mult decât atât, am obiecții fundamentate moral și social împotriva DVD playerelor: nimic nu e mai deprimant decât o fată fără prieten în New York, un DVD player și un teanc de DVD-uri deja vizionate – înseamnă acceptarea unei popularități îngrijorător de scăzute. Dacă primești atâtea invitații câte se cuvine să primească o fată din Manhattan, abia-ți mai aduci aminte unde locuiești, ca să nu mai zic că în nici un caz n-ai timp să vezi filme acasă.

M-am îmbrăcat pentru vizionarea unui DVD imaginar în noua mea lenjerie de plasă neagră, cu fundițe roz. Dacă tot te faci că te uiți la un DVD toată noaptea, fă-o în lenjerie sexy în caz că te-ar putea vedea cineva. Pe la 12.30 încă nu primisem nici un semnal de la Zach. Nu puteam să mai neg: în ochii Alesului aveam tot atâta însemnătate ca și o rămășiță de *blinie* uitată într-o farfurie la Le Cirque. Pentru prima oară, în minte mi se strecură un gând îngrozitor: poate Zach nu mă iubește. Poate-i, într-adevăr, un psihopat, cum l-a numit Julie. Nici măcar nu doream să mă gândesc la ce mi se întâmpla. Nu puteam să-mi imaginez ceva mai dureros decât a) despărțirea de Zach și b) să recunosc în fața lui Julie că avusese dreptate în privința lui.

Dumnezeule, b) era aproape și mai înspăimântător decât a).

Dintr-odată se auzi soneria interfonului. Am tresărit. Nu primesc niciodată vizitatori după miezul nopții, cu excepția ocaziilor când sunt implicată într-o aventură ilicită, și nu-mi aminteam să fi început vreo astfel de aventură în ultimul timp. Am ridicat receptorul:

— Cine e? am întrebat.

— Eu sunt. Ce faci?

Era Zach. Eram în culmea fericirii. Julie habar n-avea cât de mult mă adoră Zach. Am făcut pe calma și i-am răspuns nonșalant:

— Nimic. Doar mă uitam la un DVD. Am oftat mulțumită.

— Urcă, iubitele, l-am invitat, apăsând pe butonul interfonului.

Slavă Domnului că eram deja echipată pentru Brazilia. De-abia așteptam să urce. Amintindu-mi că nonșalanța este atitudinea potrivită, m-am întins pe canapeaua mea bleu într-o postură *très* incitantă. Deși nu fumez, mi-am aprins o țigară.

Zach a intrat. Nu m-a sărutat de bun găsit. Cred că era într-una din pasele lui ciudate. Era imposibil să porți o conversație cu el când avea toane. Dar, Dumnezeule, tare atrăgător mai era. Mi-a pierit pofta de mâncare instantaneu, ca de obicei.

— Pune ceva pe tine, mi-a zis. Trebuie să-ți spun ceva.

Ascultătoare, mi-am aruncat pe umeri blana absolut mortală de șinșila pe care o împrumutasem de mai bine de un an de la Valentino. Zach se așeză pe canapea. Odată, demult, haina

de blană i s-ar fi părut nostimă. În seara aceasta de-abia mi-a aruncat o privire. Mă băga în boale.

— Pot să mă uit la DVD cu tine? mă întrebă.

Dumnezeule, era deconcertant. Eu credeam că s-a-ntâmplat ceva grav, iar el nu voia decât să se cuibărească lângă mine și să ne uităm la televizor. Amintindu-mi nepăsătoare că n-am DVD player, i-am spus cu o încredere debordantă:

— Bineînțeles! Am luat ultimul film al lui Scorsese.

Zach se luminează la față. E înnebunit după filmele astea groaznice, regizate de Scorsese. Am adăugat cu nonșalanță:

— Ce-ar fi să prepar un Mojito mai întâi?

Pășeam pe gheață subțire. Găselnița cu filmul lui Scorsese fusese genială, acum trebuia doar să-l conving pe Zach că am și filmul, și DVD-ul fără să-l las să-și dea seama că n-am nici unul, nici altul. Și, în plus, că urăsc din toată inima realismul brutal al lui Martin Scorsese.

— Aș prefera doar să mă uit la film, mă refuză el.

— Sigur! i-am răspuns senină.

Fii Nicole Kidman, mi-am spus. *Oferă-i o reprezentare demnă de-un Oscar, jucând rolul Prietenei Drăguțe Perfecte, în ciuda situației traumatizante.* Mi-am pus pantofii Manolo decupați, cu toc cui foarte înalt. Mi-am dat jos blana de șinșila. În mod sigur Zach nu va mai dori să se uite la DVD când o să-mi vadă din spate silueta în lenjerie sexy și pe tocuri înalte. M-am îndreptat spre dulapul în care „țineam“ DVD player-ul. Apoi s-a-ntâmplat ceva până peste poate de norocos. Am simțit mâna lui Zach pe spatele meu. În

sfârșit, lenjeria sexy își făcea efectul. O mișcare scurtă din încheietura mâinii fu de-ajuns să rămân goală și iată-ne ajunși pe canapea. Cum am putut eu, oare, să fiu atât de suspicioasă în legătură cu drumul pe care nu l-a făcut la Philadelphia? Îmi retrag cuvintele, pe bune, îmi ziceam în sinea mea.

După noaptea asta, totul va reintra în normal. Zach a fost foarte grijuliu cu toate zonele mele erogene. Vă rog să nu povestiți asta nimănui pentru că lumea va spune c-am primit exact ceea ce meritam, fiindcă-s o lăudăroasă, dar n-am putut să rezist să n-o anunț pe Julie că povestea noastră de dragoste a reînflorit și că batem frișca în toată regula pe sofa. În timp ce Zach îmi cerceta zona pubiană proaspăt epilată, am luat telefonul mobil și, pe furiș, i-am trimis un SMS (Daphne mă învățase cum s-o fac cu mâinile la spate):

*totu-i formidabil zach bate frișca pentru tiramisu
drag moi xxx*

Am primit imediat un răspuns:

*îmi împrumuți prada cu bordură de iepure
pentru serata a la Frick?*

Uneori Julie face niște alegeri tare aiurite în privința accesoriilor. Știam că geanta din șifon Fendi s-ar asorta mai bine cu nuanța părului ei, dar mi-era teamă că Zach va observa dacă îi mai trimit un mesaj.

— Iubitule, hai în pat, l-am invitat, luându-l de mână. Am putea să ne giugulim toată noaptea.

O expresie ciudată îi întunecă chipul. Se ridică și începu să se îmbrace. Apoi îmi spuse:

— Nu te iau de nevastă. Am venit tocmai ca să-ți spun chestia asta.

Am încercat să vorbesc. N-am reușit să articulez nici un cuvânt. În cele din urmă, am șoptit:

— Dar tocmai... vreau să spun... știi...

— Și? mă întrebă el uitându-se pe fereastră.

Mi-am pus chiloțeeii cu șnur și blana de șinșila pe mine și m-am așezat sub fotografia *Camionului înecat*, pe care o agășasem pe perete cu numai câteva săptămâni în urmă. Ce făcusem? Cum am ajuns aici de la uleiul de corp aromat și de la stadiul lenjeriei asortate al relației noastre? Ce se-ntâmplase cu Zach de când l-am văzut ultima oară?

— Dar de ce? am murmurat.

— Ne-am simțit bine împreună, OK? Hai să spunem că suntem chit și să ne vedem fiecare de drumul său, îmi răspunse fără a catadicsi să mă privească.

— E vorba de-o altă femeie?

— Ești prea egoistă ca să fii pe gustul meu. Nu mai ești ceea ce-mi doresc. Am nevoie de-o femeie cu adevărat independentă. Una care să n-aibă nevoie de atenția mea în permanență.

O lacrimă rebelă mi se prelinse pe obraz. Am auzit un bip pe mobil.

— Scuză-mă, am șoptit. Era un SMS de la Julie:

super! salută-l pe zach din partea mea, jules

— Julie te salută, am orăcăit.

Vocea îmi pierise de-a binelea. Începusem să tremur, deși nu era frig.

— Cum *dracu'* știe că sunt aici? Nimeni nu-mi știe mișcările, zise Zach.

Mă privi bănuitor.

— Hmm... cred că... trebuie să fi... am bâiguit eu.

N-am apucat să-mi termin fraza. Zach mi-a smuls telefonul din mână și s-a uitat în mesagerie. Asta era o scăpare mult mai gravă decât descoperirea-cât-pe-ce a faptului că n-am un DVD player.

— Frișcă? Futu-i mama mă-sii, îi trimiteai SMS-uri căcăcioasei ăleia în timp ce te futeam? *Egoistă* e un apelativ chiar prea blând în cazul tău.

— Pot să mă îndrept, iubitul, mi-am susținut eu cauza. Știu că sunt groaznic de egoistă, dar pot fi mai bună de-atâta.

— Nu, nu poți. Nu știi altceva decât Eu-Eu-Eu. Te gândești vreodată la altcineva în afară de tine? Te gândești vreodată la mine?

— Nu mă gândesc decât la tine, i-am replicat. Singurul lucru care mă preocupă este fericirea ta...

— De-aia ai uitat *dracu'* să mă întrebi de programarea la doctor de azi?

— Dar n-am știut că ai o programare...

— Dacă aveai de gând să te măriți cu mine, ar fi trebuit să știi *automat* chestiile astea.

— Dar nici măcar nu pot să vorbesc cu tine, am pledat. Secretara ta nu te dă la telefon.

— Asta fiindcă îi spun eu să aibă *dracu'* grijă să nu mă dea.

Acum plângeam în hohote. Lacrimi isterice, mari cât diamantele Harry Winston, îmi scâldau obraji.

— Cum pot să știu ce vrei dacă nu mi se permite să-ntreb? m-am văitat.

— Nu mă mai întreba prostii! țipă el. Ți-am spus c-ar trebui pur și simplu să știi.

M-am prelins de pe canapea. Picioarele mi se înmuiară ca două spaghetti subțirele, specialitatea casei la Da Silvano. Eram jumătate îngenuncheată, jumătate întinsă pe carpeta în dungi alb-negru, la picioarele lui Zach. Femeile căsătorite trebuie să fie foarte deștepte dacă una dintre cerințele măritişului este aceea de a ști ce vor bărbații lor fără ca măcar să comunice cu ei. Zach se îndreptă spre dulap.

— Nici nu ai un căcat de DVD player, nu-i așa? mă întrebă trântind ușile furios. Am bănuț eu, nu-i nici un DVD player aici. Ai „obiecții de natură socială” împotriva lor, nu-i așa? Nici măcar nu-ți place Martin Scorsese. N-ai văzut în viața ta *Apocalipsul acum*.

— Pe-ăla l-a regizat Francis Ford Coppola, dragă, l-am corectat.

— De ce trebuie totdeauna să mă contrazici? urlă el. Dacă iubești un om, nu-l contrazici. Dar asta e, nu-i așa, habar n-ai cum să iubești pe cineva cu excepția ta, și nici măcar pe tine nu te iubești, nu-i așa? Nici măcar nu știi cine ești. N-ai remarca un apocalips decât dacă ar avea etichetă Gucci.

— De fapt, mie-mi place Chloé, am șoptit tristă.

Nu știa nimic despre mine, vedeți, nici măcar un lucru de-o asemenea importanță.

Zach privi prin mine, apoi descuie ușa și plecă. Aș putea spune că acum știam ce înseamnă „Atac de Umilință“. Lacrimile mă năpădiră mai rău decât o avalanșă din Aspen. Și, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, toată tărașenia mi-a distrus pentru totdeauna bucuria de a mă uita la *Talentatul domn Ripley*.

Cineva spuse în șoaptă :

— Dacă n-a reușit să ajungă la vânzările de la Chanel, e, într-adevăr, de rău. Vreau să zic, probabil chiar l-a iubit cu adevărat.

— Întotdeauna am fost de părere că fotografiile lui sunt până peste poate de gretoase, șuieră o altă voce. Nu m-aș mărita pentru nimic în lume cu cineva care crede că un camion înecat e o chestie drăguță.

Am auzit o ușă deschizându-se.

— Șșșt! Voi două! O s-o treziți. Mă duc la farmacie să-i mai cumpăr niște Xanax. Aveți grijă de ea *în tăcere*.

Ușa se închise și acel cineva dispăru.

Oare unde eram? Era un efort mult prea mare să-mi mișc picioarele și mâinile sau să-mi deschid ochii. Mă simțeam ca un calup de brânză de Brie care a fost lăsat prea mult timp afară din frigider. O dată la câteva minute, simțeam un junghi de parcă mă împungea un ac chiar deasupra sprâncenei drepte.

Tăcere. Câteva oftaturi. Apoi :

— Dumnezeule, uită-te la ea. Arată total ana, dar nu în sensul de supermodel, ci mai mult în sensul negativ de Karen Carpenter. Îâ-âh.

— Se pare c-a apărut la ușa lui Julie la ora cinci dimineața plângându-se de un Atac de Umi-lință *extraordinaire*, țipând că s-a zis cu logodna ei. Julie spunea c-avea pe ea doar o blană de șinșila furată, chiloți cu șnur, și-*atât*.

E clar că trebuie să fi fost o nuntă spartă. Partea bună a pastilelor antianxietate de genul Xanax-ului este aceea că poți să te afli în epicentrul propriului tău dezastru romantic fără să bagi de seamă.

— Ar fi arătat dumnezeiește în rochie de mireasă. Oooofff, ce triiisstt. Vera Wang o să fie *furioasă*. Am auzit c-a fost în India de trei ori ca să supervizeze personal cusutul perluțelor pe voal. Ar fi fost un voal unicat. Brodatul ar fi durat un an. Oare ce-o să facă acum cu el?

— De ce n-o ajuți? Ia-l tu pentru nunta ta. Ar fi un gest frumos. Și-o să ai un voal Vera Wong.

— Ah, daaaa! Aș putea cumpăra voalul ca să fac un act de caritate.

— Toată lumea din 660 Park va crede că ești prietena ei cea mai generoasă. Dumnezeule, poți să-ți imaginezi cât de *umilitoare* trebuie să fie o logodnă ruptă? Închipuie-ți, să fii fata-care-aproape-că-s-a-măritat. Cum o să mai aibă curajul să bea un Bellini la Cipriani? Iâh, Dumnezeule, ce rușine.

Speram că oamenii ăștia inimoși m-au adus la un ospiciu ca, de pildă, Salonul Logodnelor Rupte de la Spitalul Mount Sinai.

— Știi că eu nu sunt bârfitoare de fel și am încredere în tine, că n-o să spui nimic nimănui,

dar am auzit că totul s-a terminat fiindcă a prins-o trimițându-i lui Jules un SMS în timp ce el era, știi...

— Cum?

Șoapte, șoapte. Șușoteli, *pșșșt, șșșșpsst, pșșșst.*

Apoi:

— Nu-uuu!

— Ba da-aaa!

— Dumnezeu! Super! Crezi că m-ar învăța și pe mine să fac asta?

Mi-am săltat pleoapele. Încăperea era întunecoasă și am izbutit să disting două coame blonde ce se agitau frenetic. Am șoptit fără vlagă:

— Te poate învăța Daphne.

Se ițiră două capete: Jolene și Lara se uitară la mine.

— Slavă Domnului, spuse Jolene. Trăiește.

— Unde sunt? am murmurat.

— Ești în camera de oaspeți din apartamentul lui Julie. Tocmai i l-a decorat Tracey Clarkson, știi, decoratoarea preferată a celor de la Hollywood. E-atât de șic aici, nici nu-ți imaginezi.

— Ce caut aici?

— Logodnicul tău te-a părăsit fără scrupule, după ce a făcut sex cu tine și...

— Iâh! țipă Lara. Nu trebuie să-i dai toate detaliile sexuale intime.

Nici măcar Xanax-ul nu poate șterge asemenea detalii. Fiecare clipă oribilă îmi era însemnată pe creier cu fierul roșu. Eram șocată și îngrozită. Acum știu ce trebuie să fi simțit biata fată din *Exorcistul*.

— Iubito, trebuie să mănânci ceva, schimbă subiectul Lara. Comandăm la room-service. Ce-ai vrea?

— Doar un cuțit de desert din argint, i-am răspuns.

— Ce-ai zis? se miră Jolene.

— Un cuțitaș de desert din argint, am repetat. Ca să îmi tai venele elegant.

— E nebună de legat, îi șopti Jolene lui Lara.

Dumnezeule, mi-am zis, e numai o chestiune de timp până mă expediază la We Care Spa, acel minunat centru terapeutic din California. Agenții publicitari din New York se dau loviți în aripă în mod regulat, fiindcă astfel pot merge acolo aproape în fiecare lună și-și aduc la zi rețeaua de VIP-uri. Se pare că acolo poți beneficia de cel mai la modă masaj japonez cu pietre încinse.

Partea proastă a tratamentului cu Xanax este că, la un moment dat, cineva ca Julie te anunță că nu-i bine să mai iei. Câteva ore mai târziu, când efectul i s-a evaporat, spaima s-a strecurat pe ușa terasei și mi s-a furișat sub cearșafurile fine ale lui Julie. Singurătatea mă învălui ca fumul ce se-nălța dintr-una din lumânările ei aromate. Am început să transpir, fruntea mi s-a năclăit de sudoare, trupul îmi ardea în timp ce aveam revelația grețoasă că o inimă frântă rămâne o inimă frântă, indiferent cine a decorat camera de oaspeți în care zaci. Trebuie s-o previn pe Julie că, din nefericire, cearșafurile Frette nu te pot proteja de propriile tragedii romantice. Am chemat-o pe Julie și ea apăru în vârful picioarelor.

— Te rog, lasă-mă să-l sun pe Zach, am orăcăit. Trebuie să lămuresc situația.

Julie îmi interzisese accesul la telefon de când sosisem noaptea trecută.

— Logodnele și divorțurile sunt singurele lucruri care îi fac cu adevărat fericiți pe oameni,

imi spuse. Ești norocoasă c-ai scăpat. Dacă îl suni, nu faci decât să înrăutățești situația.

— Dar îl iubesc, am șoptit fără vlagă.

— Nu-l iubești. Doar suspini după el. Cum poți să iubești o persoană pe care o vezi atât de rar? Psihologul meu zice că te-ai lăsat înrobătă de un ideal romantic. Tânjești după un Zach imaginar, nu după cel din realitate. Iar realitatea e că Zach e un monstru.

Nimic nu mă deranjează mai mult decât o părere profesională pe care n-am solicitat-o. Psihiatrul lui Julie habar n-avea de Unica mea Dragoste.

— Atunci de ce mi-a trimis toate cadourile alea și mi-a spus că sunt cea mai isteată fată din Manhattan și m-a cerut de nevastă? N-are nici o logică, am argumentat.

— Știi ceva? Are logică. Pentru un tip ca Zach, cu ceva bani și ștaif, e floare la ureche să aburească o fată. E mult mai greu să *fii* cu cineva și să-ți asumi niște responsabilități. El preferă vânătoarea, concluzionă Julie de parcă se credea Oprah.

— Te rog, lasă-mă să-l sun...

— Odihnește-te, îmi spuse ea cu blândețe.

Apoi a plecat, dar și-a lăsat mobilul pe noptieră. Am format numărul lui Zach. După obișnuitele negocieri cu secretara, în cele din urmă, mi s-a făcut legătura.

— Mda, răspunse pe tonul lui obișnuit.

Poate că nu se-ntâmplase nimic.

— Ar trebui să ne-ntâlnim și, știi... să discutăm...

— Sunt prea ocupat, mă întrerupse Zach.

— Dar asta-i o chestiune importantă. Ar trebui să punem lucrurile la punct, i-am spus.

— Plec din oraș. Te sun eu. Și îmi închise.

M-a cuprins disperarea. Chiar dacă Zach se purtase execrabil, cred că încă-l mai iubeam. Nimic nu e mai dureros decât să fii îndrăgostită nebunește de cineva care nu te mai iubește la fel de nebunește. Oare cum am ajuns de la *ce nostim e că nu știi să gătești* la asta, mă întrebam în timp ce zăceam în patul din camera de oaspeți a lui Julie. Mă simțeam ca într-un film deprimant de-al lui Meryl Streep, în care toată lumea locuiește în suburbii, poartă haine demodate și nu pricepe ce s-a întâmplat cu relația lor de cuplu.

— Acum n-o să se mai întoarcă la mine, i-am spus lui Julie cu o voce plângăreață ceva mai târziu, când a băgat capul pe ușă. Sunt atât de tristă. L-am sunat și mi-a spus că pleacă din oraș.

— Nu-nțeleg de ce te-ntorci în timp, când deja ai avut parte de destule necazuri, mă certă Julie exasperată. Ți-am spus că-i un monstru, iar acum ți-a dovedit-o și ție.

Știam că Julie are dreptate, dar asta nu îmbunătățește deloc situația. Fetele newyorkeze au în comun un tipar comportamental irațional: cu cât un bărbat se poartă mai urât cu ele, cu atât mai mult îl vor înapoi. Dacă reușesc să-l aducă înapoi, el este mai scârbos ca niciodată. Apoi, tot ele pun capăt relației, deoarece el este o scârbă, cum fusese tot timpul, de fapt, le vine mintea la cap, sunt raționale și întregi la minte. Scopul exercițiului este să devii, din părăsit, cel care părăsește. Aș fi crezut că Julie mă va înțelege, având în

vedere că ea este, probabil, cea mai irațională fată din New York.

A făcut tot ce i-a stat în putință să mă învelească. Dar, în general, orice îmi spunea ea sau altcineva mă făcea să mă simt și mai rău. Ca atunci când mi-a zis: „Oricum, nu era de nasul lui o fată atât de minunată și frumoasă ca tine“. Asta m-a deprimat până peste poate. Este exact genul de frază de consolare pe care o spun eu fetelor deloc minunate sau frumoase, atunci când prietenii lor le dau papucii.

Nu am ieșit din camera de oaspeți a lui Julie trei zile încheiate. Zach nici gând să mă sune. M-am îmbolnăvit grav de despărțireo-depresie, adică de boala pe care o contractează toate fetele din NY și LA după o despărțire, când ajungi până peste poate de ana și încapi lejer în măsura 38. Nu puteam să mănânc nimic, nici măcar prăjiturile mele preferate – brișe cu cremă de vanilie – pe care Julie mi le-a comandat special de la cofetăria Magnolia din centru. Ajunsesem piele și os. Lara a tot încercat să mă încurajeze spunându-mi c-ar vrea să aibă și ea despărțireo-depresie, ca să nu mai cheltuiască o avere pe nutriționiști și antrenori personali. Adevărul e că arătam ca un bețișor japonez și mă simțeam ca o porție de *sushi* de la restaurantul Nobu. Doar că ar fi fost mai bine să fiu o porție de *sushi*, fie și pentru faptul că toată lumea vrea *sushi*, dar pe mine nu mă voia nimeni. Atunci când te simți mai puțin dezirabilă decât un pește crud, știi sigur că te-ai cazat la Hotelul Inimilor Frânte.

Mai erau și alte semne că ceva era foarte, foarte în neregulă cu mine. Singura muzică pe

care suportam s-o ascult era cea a lui Mariah Carey. Dacă stau să mă gândesc bine, asta era încă și mai rău decât despărțireo-depresia. Iar când Julie s-a oferit să mi-o aducă pe Xenia, manichiurista poloneză care merge la toate ședințele foto ale revistei *W* și pilește toate celebritățile, am murmurat „Nu, mulțumesc“. Trebuie să fi fost până peste poate de cinică s-o refuz pe Xenia, vreau să spun, eu sunt atât de dependentă de manichiură, încât mă *dor* unghiile dacă nu-s vopsite cu lac de unghii roz-alb de la NARS. Dar știți ce? Durerea de unghii era floare la ureche în comparație cu amărăciunea care mă copleșea acum.

În a patra zi, Julie m-a anunțat că mă scoate în oraș. Gemenele Vandonbilt dădeau o masă pentru strângere de fonduri în beneficiul unei școli guatemaleze de fete. Gemenele o făceau pe Julie să se simtă *très* inconfortabil în pielea ei, pentru că, deși erau cu mult mai bogate decât ea, se purtau în permanență ca niște făpturi falite și în același timp *cool* și întotdeauna săreau în ajutorul cuiva.

— Și, știi, își înclină capul într-o parte, de parcă ar fi atente la ce le spui, și vorbesc aproape în șoaptă, de parcă ar fi perfecțiunea întruchipată. Și totuși, într-un moment de slăbiciune, se duc la magazinul Barneys și cheltuiesc un catralion de dolari pe farduri și-și închipuie că n-o să afle nimeni îmi explică Julie.

— Nu vreau să merg. Sunt prea copleșită de rușine ca să mai pot scoate nasul în lume vreodată, am refuzat-o eu.

— Ascultă, nici eu nu vreau să mă duc, drăguțo, dar fetele Vandy sunt verișoarele mele și

trebuie să le arăt că sunt la fel de filantropă ca ele. N-am să înțeleg niciodată de ce locuiesc în apartamentul ăla *mediocru* și poartă hainele alea *mediocre* când și-ar putea permite cele mai bune creații de la Dolce & Gabbana. Apoi adăugă mai domol: Nu poți să te-ncui aici la nesfârșit. La un moment dat tot va trebui să ieși în lume.

M-am extras din pat și, cumva, am reușit să mă îmbrac. M-am speriat când m-am uitat în oglindă: părul mi-era năclăit și eram buhăită la față. Pantalonii îmi stăteau ca pe gard, iar tricoul îmi atârna jalnic. Arătam ca una dintre admiratoarele vrednice de plâns ale lui Marc Jacobs, una dintre alea care sâmbăta ard gazul în magazinele Marc din Bleeker Street. Singura diferență este că ele cheltuiesc o avere ca să arate în halul ăsta de subnutrite. Julie, care era îmbrăcată într-o rochie cu bretele, optimistă, roz, îmi admiră înfățișarea deplorabilă:

— Arăți total șic, ca după heroină, mă încurajă. Fetele Vandy se vor sinucide când vor da cu ochii de tine.

Ei bine, ceva pozitiv tot o să iasă din vizita asta.

Julie a vrut să ne oprim la Pastis, în zona carmangeriilor, pentru o cană de cafea decofeinizată, cu lapte, înainte să ne facem apariția la prânzul de la Vandy.

— Trebuie să intru în atmosfera din centru, îmi zise.

M-am îngrozit pe loc: Pastis e unul din cele mai populare locuri din New York. Dacă ne întâlnim cu persoane care ar putea mirosi că logodna mea s-a dus pe apa sâmbetei?

— Stai liniștită, mă calmă Julie, văzându-mi expresia îngrijorată. N-o să ne ciocnim de nimeni cunoscut acolo. În West Village nimeni nu se scoală înainte de ora douăsprezece.

În drum spre centru, am început să mă simt mai relaxată. Era minunat să mă scol din pat, în sfârșit, și mă simțeam bine în noua mașină a lui Julie, un SUV luxos, tapițat în piele de culoarea caramellei. Nu mai plângeam în hohote. Am fost în stare chiar să leg o conversație în timp ce traversam Fifth Avenue.

— Vrei să vii la mare în weekendul ăsta? Aș putea să-ți pun la dispoziție casa de oaspeți. Tata o să se bucure să te revadă, spuse Julie.

— Sigur! am acceptat veselă.

— Bravo, așa te vreau! exclamă Julie. O să-ți revii repede și în curând nici măcar n-o să-ți mai amintești.

Dar iată cum stau lucrurile cu o inimă sfâșiată: chiar atunci când te simți un picuț mai puțin dărâmată, te săgetează în călcâiul lui Ahile, acolo unde ești mai vulnerabilă, și te dărâmă mai rău decât înainte. În timp ce treceam în viteză pe Fifty-seventh Street, am zărit un panou publicitar imens înfățișând un inel uriaș cu trei diamante. Sub fotografie scria: TREI MODURI ÎN CARE SĂ-I SPUI CĂ O IUBEȘTI. Primul acces de plâns al zilei m-a năpădit instantaneu. Oare de ce încercau cei de la De Beers să mă facă să mă simt groaznic? Nu știau că reclamele cu inele de logodnă sunt traumatice pentru populația părăsită?

— Dumnezeu! exclamă Julie. Ce s-a-ntâmplat?

— Reclama aia la inele de logodnă mi-a amintit...

— Dar, iubito, tu n-ai primit un inel de logodnă, așa că n-are nici o importanță.

— Știiuuu! am hohotit. Închipuie-ți dacă p-p-rimeam un i-i-inel de logodnă, *h-h-hâc*, c-cât de supărată aş fi fost. Doamne Dumnezeule, nu mai suport...

— Ține, iubito, ia un șervețel Versace, pe mine mă fac să mă simt mai bine.

Mi-am suflat nasul și am încercat să mă concentrez asupra unor lucruri mai neutre, cum ar fi interiorul mașinii. Am scos revista *New York* din buzunarul scaunului din față. Titlul cu litere de-o șchioapă roz spunea: 25 DIN CELE MAI ROMANTICE CERERI ÎN CĂSĂTORIE DIN MANHATTAN. Oricine-ar fi fost respectivul redactor al revistei *New York*, trebuie să fi fost sadic la culme ca să-mi facă una ca asta. Mi-a amintit de slujba mea. Uitasem cu desăvârșire să reprogreamez întâlnirea din Palm Beach. Nu mai făceam față situației. Am închis ochii și nu i-am mai deschis până n-am ajuns la Pastis.

După cum intuise Julie, braseria era goală. Ne-am așezat pe o banchetă în colț și ne-am sorbit cafeaua. Mă simțeam din nou mai bine: ne aflam într-un loc minunat, iar chelnerul era sexy. Julie citea revista *Us*, iar eu am reușit să înghit o gură de ouă Benedict.

— Julie, crezi că-i adevărat tot ce mi s-a întâmplat?

— Ei bine, a apărut un articol în revista *Us* și, dacă stă scris negru pe alb în revista *Us*, e o treabă oficială, îmi răspunse Julie arătându-mi rubrica *Alte știri senzaționale!*

Am scos un icnet de surprindere. După cum v-am mai spus, eu cred în bârfe. Acum, că am ajuns subiect de bârfă într-o revistă de scandal newyorkeză, totul trebuie să fi fost adevărat. Asta era de-a dreptul dezgustător.

— A-a-a-h, nuuu, acum nici măcar nu mai pot ține totul secret. E atât de jenant, am strigat.

— Privește partea bună a lucrurilor, acum ești scutită de calvarul de a-i anunța pe toți că n-o să mai fie nici o nuntă, că doar toți vor citi treaba asta. Sincer, tot răul spre bine, mă consolă Julie. Publicitatea negativă făcută pe gratis își are avantajele ei.

— Bună! ne întrerupse o voce veselă.

Era vocea unei fete mult prea frumoase pentru starea mea de spirit, pe nume Crystal Field. Era bronzată și avea un coșuleț din care își ițea capul un micuț pomeranian adorabil cu fundiță roșie pe cap. Cățeii de talie mică sunt foarte la modă (fiindcă ai voie să-i iei ca bagaj de mână în avionul de Paris) și la fel sunt și coșulețele din Chinatown în care să-i duci. Crystal e la curent cu noile tendințe. De fapt, Crystal este perfectă. Era de-a dreptul *très* tragic să apară în viața mea într-un moment ca ăsta. Era deprimant de strălucitoare. Câteva minute mai târziu a sosit și Billy, prietenul ei. Billy e un bărbat superb și, de asemenea, tot în pas cu moda. Se țineau de mână. Nu făceau un secret din faptul că sunt „îndrăgostiți“. Asta nu era treaba mea : Crystal și Billy prea erau în pas cu moda ca să aibă o relație adevărată. N-or să reziste împreună.

— Sunteți amândoi atât de bronzați, remarcă Julie.

— Luna de miere, spuse Billy zâmbind. Tocmai ne-am întors.

Oare de ce simțeau cuplurile aflate în culmea fericirii nevoia nedreaptă să iasă în târg și să brutalizeze oamenii ca mine, solo? Era o purtare până peste poate de egoistă. Apoi, Crystal mă întrebă :

— Tu când faci nunta ?

M-am uitat fix la ea câteva clipe. Acesta era de departe cel mai umilitor moment din viața mea. Eram pusă în situația de a *spune* cuiva, *în public*, că am rupt logodna. Mi-a luat ceva timp până am reușit să răspund, atât de mult încât Crystal și Billy începură să se simtă stânjeniți, iar câinele începuse să latre. În final am spus doar :

— S-a contramandat.

Tăcere. Nimeni nu știa ce să zică într-o astfel de situație, ziua în amiaza mare la Pastis, locul unde clientela nu cunoaște decât plăcerea.

— Iâh ! spuse Crystal și rămase încremenită de umire.

— Mda, iâh, repetă Billy.

Chiar și bărbații din New York despre care se crede că-s heterosexuali au început să folosească „iâh“, ca să fie în ton cu prietenele lor. Se scuzară și plecară brusc.

Nimeni nu voia să fie în preajma unei ratate sentimentale ca *moi*, nu cumva să se molipsească. Iubirea plutea peste tot în New York, dar eu n-aveam partea mea. Mă simțeam ca atunci când Gucci a scos la vânzare geanta Jackie. Se epuizase în aproximativ nouă minute și toată lumea avea una cu excepția mea. M-am înscris pe lista de așteptare sperând că se va schimba ceva, dar

adevărul e că n-o să am niciodată o geantă Jackie, deoarece nu se fac destule, așa cum nici dragostea nu este destulă.

Când am ajuns *chez Vandy* aveam tot atâta încredere în mine cât Chelsea Clinton înainte să fi aflat că există aparate de întins părul. Julie mă asigură că la Vandy n-o să aibă nimeni prin preajmă soți drăguți. Gemenele locuiau într-un fost atelier unde se muncea la negru, hăt departe pe Mulberry Street. Toată lumea se tolănise pe niște perne de podea imense, de la Moss, și bea ceai antioxidant. Veronica și Violet Vandonbilt purtau amândouă jachete făcute la comandă, personalizate, cu inscripția ESTE LUMEA NOASTRĂ, TU DOAR TRĂIEȘTI ÎN EA imprimată pe spate. Când ne văzură, își înclinară mult capul și-mi spuseră :

— Aaaaah. Ne pare atâââât de răăăăuuu pentru tine. L-am adus pe acupuncturistul nostru special pentru tine, când am auzit. Să ne îmbrățișăm toate !

Dintr-odată, toată lumea începu să o întrebe pe Julie de ce mă compătimesc atâta fetele Vandy, și până să mă dumiresc, toate invitatele s-au apucat să mă îmbrățișeze în grup. Julie mă conduse la o pernă izolată.

— Ține-te departe de acupuncturistul gemenelor, mă sfătui ea. Dumnezeu, de ce trebuie să fie ele atât de *drăguțe*? Mi se face pielea de găină când mă gândesc că nici nu te cunosc bine și-ți oferă ace. Și ai văzut cum își flutură pletele? Câtă lipsă de tact.

Gemenele veniră și se așezară lângă noi. Julie, toată numai zâmbet, le întrebă ce mai e nou.

— Eu îmi deschid un salon de înfrumusețare de două mii șase sute de metri pătrați pe Bowery, spuse Veronica.

— Iar eu cumpăr un magazin de bijuterii pe Elizabeth Street, zise Violet.

— Ce minunat! zâmbi Julie. Cât de generos din partea lui Tata Vandy.

— Ne finanțează LVMH¹, spuseră ele la unison.

— Îmi place brățara ta, schimbă Julie subiectul, apucând-o de mână pe Veronica. Ce reprezintă?

Veronica purta o brățară de identificare pe care era gravat numărul 622.

— Ei, John are una la fel, gânguri Veronica, înclinându-și capul. Este numărul apartamentului nostru din luna de miere, de la hotelul Cipriani din Veneția. Mmmmm.

Chiar și persoanele hipersensibile ca surorile Vandy trebuiau să-mi amintească că n-am avut o lună de miere și probabil nu voi avea niciodată. Mi-am șters o lacrimă rebelă de pe obraz.

— Ah, nuuuuu! Să ne îmbrățișăm toate, izbucniră gemenele.

Asta era prea de tot. Brusc, a început să mă doară tot corpul, chiar și unghiile. Le simțeam de parcă sângerau sau așa ceva. Noroc cu Julie. Se scuză în grabă și mă târî spre mașina ei, iar de acolo am băgat viteză și ne-am întors la siguranța apartamentului ei. Am ajuns la concluzia că situația devine gravă. Aveam nevoie urgentă de un surogat de logodnic sau viața mea în Manhattan avea să fie atât de insuportabilă încât

1. Moet Hennessy Louis Vuitton – concern specializat în băuturi alcoolice, modă, parfumuri, produse de cosmetică și alte articole de lux (n. tr.).

o să trebuiască să mă mut printre străini, în Brooklyn, de exemplu.

A doua zi m-am întors la mine acasă. Aveam un singur mesaj pe robotul telefonic. Era de la mama: „Am aflat cu toții. Ești sigură că anulezi totul? Nu de alta, dar cum o să-i mai privesc în ochi pe cei din sat dacă o să trebuiască să contramandez *din nou* castelul, așa că, poate, te ocupi *tu* de data aceasta. OK. Mai vorbim“.

Locul părea pustiu. Telefonul nu suna. Nu primeam *nici o* invitație nicăieri. După cum bănuisem, acum, că rupsesem logodna, nu-mi pica absolut nici o rochie gratuită, la plesneală, de la creatorii de modă. Mă învârteam aiurea prin apartament îmbrăcată în cămașa de noapte (de fapt, una minunată, de lux), întrebându-mă cum îmi voi termina oare articolul la termenul stabilit. Redacția voia interviul de la Palm Beach, dar nu eram în stare decât să stau în camera de lucru, în culmea disperării. Era atâta liniște încât am început să mă identific cu fetele acelea triste care chiar aveau DVD player.

De vreme ce tot nu voi mai fi invitată niciunde niciodată, am hotărât să îmi cumpăr și eu unul și să mă uit la filme tot restul vieții mele. M-am îmbrăcat și am ieșit. În drum spre The Wiz, m-am oprit la cofetăria Magnolia de pe Bleeker Street să-mi iau o brișă cu vanilie. Am mâncat-o în taxi în drum spre The Wiz. Prăjiturile astea sunt atât de dulci, jur că acționează ca un medicament. Mi-au ridicat moralul, chiar dacă și numai pentru câteva minute.

Chiar și în momentele bune, un drum la The Wiz, în Union Square, îți dă o durere de unghii îngrozitoare. Dumnezeuule, mă gândeam în timp

ce treceam pe lângă un milion de modele de telefoane mobile, spre raionul cu televizoarele, fata asta efervescentă ca șampania nu mai are nici un fâs. Era un moment deprimant. M-am așezat în fața unui calculator și am accesat Internetul. Apoi mi-a sunat mobilul. Era Julie, voia să știe unde sunt. I-am spus. S-a îngrozit.

— La nenorocitul de *Wiz*? Îți cumperi un *DVD player*? Ai înnebunit de tot.

— N-am înnebunit, am contrazis-o izbucnind într-un plâns cu suspine. Mă simt absolut, total, 100% grozav.

Cincisprezece minute mai târziu, Julie a venit și m-a condus la mașină. Am plecat spre Bergdorf's – Julie nu-și putea permite să anuleze programarea la Ariette pentru șuvițe nici măcar pentru depresia mea. Când am ajuns, am fost conduse direct în sala de vopsit. M-am așezat și m-am uitat la Ariette, cum începe să se ocupe de părul lui Julie. Ariette atacă și ea subiectul logodnei mele. Voia să afle toate detaliile picante – o dorință pe care Julie, loială, i-a refuzat-o. I-a spus doar:

— Ariette, blond-deschis, te rog, gândește-te la CBK, nu la Courtney Love, și nu mai pomeni de logodna eșuată a prietenei mele.

— Iubito, ai *urgentă* nevoie de terapie. Ai o cădere nervoasă. Crede-mă, eu am căderi nervoase tot timpul, știu despre ce vorbesc, spuse ea întorcându-se spre mine.

— Julie, nici nu mă gândesc să merg la psiholog, i-am răspuns.

Vreau să spun, uitați-vă ce efect a avut asupra lui Julie. Nu-i tocmai persoana cea mai potrivită pentru o reclamă de psihoterapie.

— Bine, zise Julie. Nu-mi venea să cred că scăpasem atât de ușor. Am o idee mai bună. Știi ce fac de fiecare dată când am o cădere nervoasă și sunt sătulă de terapie?

Am clătinat din cap.

— Refacere la Ritz, îmi spuse.

Julie crede că un sejur la hotelul Ritz din Paris poate vindeca toate bolile mintale, chiar și pe cele periculoase, ca schizofrenia. Dar eu la Paris? Cu o inimă sfâșiată? Mi-ar putea fi fatal.

— Nu-mi doresc decât să stau în camera ta de oaspeți în următorii șase ani, i-am răspuns.

— De vreme ce ești bolnavă mental, îmi replică Julie, și n-ai nici cea mai mică idee ce e bine pentru tine, te iau în custodie și te duc la Paris. Dacă tot o iei razna, ai putea s-o faci într-un loc șic. Vei putea povesti luni de zile, la câte-o cină luată în oraș, cât de nebunește te-ai purtat în Paris. Ochii lui Julie străluceau doar la gândul avantajelor sociale de care va beneficia prietena ei cea mai bună pe seama nervilor la pământ. Ah, nu plânge! Ai scăpat de măritișul cu un fotograf psihopat care face poze de-a dreptul ciudate. Dumnezeule, oftă din toți rărunchii, câteodată îmi doresc să fi avut eu așa o cădere nervoasă.

Julie avea dreptate. Vreau să spun, chiar și din adâncurile unei inimi sfâșiate, tot puteam să întrevăd avantajele unui colaps ultrasofisticat în Paris, cu o mulțime de magazine la o azvârlitură de băț. Aș prefera mai degrabă un colaps acolo decât într-un loc criminal, ca secția psihiatrică de la Beth Israel Medical Center, unde, din câte știu eu, nu există buticuri cu ștaif. Singurul lucru care îmi inspira o teamă paranoică era termenul acela enervant de predare a articolului. Am luat

hotărârea capitală, foarte iresponsabilă, de-a nu-mi anunța călătoria în Franța decât la întoarcere. În felul acesta, nimeni nu putea să mă întoarcă din drum pe motiv că am de scris un articol urgent.

Aah, mă gândeam în seara următoare, în timp ce urcam la bordul avionului Air France, această *crise de nerfs* (așa se zice în franceză la criză de nervi) decurge *al naibii de bine*. Eram aproape veselă în seara aceea. Chiar și când am văzut doi tineri sexy pe locurile de vizavi, cum încearcă să mă-ntristeze împărțind un flacon de echinacea de parcă erau Tom și Nicole înainte de divorț – știți cum, la stilul, un strop pentru tine, unul pentru mine – doar am zâmbit și mi-am propus ca data viitoare când voi fi cu adevărat îndrăgostită să mă comport la fel. Starea mea se îmbunătățea vizibil.

Când am ajuns la hotel a doua zi în zori, tot personalul de la recepție strălucea de bucurie să ne vadă.

— Felicităhri, *mes chéries*, ne ură șeful personalului, Monsieur Duré, care-i îndeplinește lui Julie toate mofturile cât timp stă acolo și îi cunoaște până peste poate de amănunțit toate doleanțele.

— *Merci, monsieur*, i-am răspuns în franceza mea uneori fluentă, care, iată, se dovedea a fi deja folositoare.

Francezii sunt atât de drăguți cu persoanele suferinde de nervi încât nu-mi imaginez de ce au o reputație atât de grețoasă. M. Duré este cea mai amabilă și curtenitoare persoană pe care am întâlnit-o vreodată în viața mea.

— Deci, Duré, unde ne cazezi? Sper că ai ceva divin pentru noi, spuse Julie. Ah, și am putea primi imediat niște *café au lait* în cameră, dragule? Și-ar fi minunat și-un *petit* picuț de *foie gras*.

Duré ne-a condus la primul etaj și s-a oprit în fața unei uși duble de culoarea oului de rață, pe care scria cu litere aurite SUITE 106. Eram de-a dreptul fericită că trec prin această *crise*.

— *Voilà!* Apahrtamentul nostru cel mai *plus romantique*. Am fost atât de fehriciți să auzim de logodnă, spuse Duré, deschizând cu un gest larg ușile.

Lucrul cel mai trist este că n-am apucat să mai văd priveliștea dinăuntru, deoarece am leșinat în prag. O întâmplare norocoasă, aș zice, fiindcă le-a dat timp cameristelor să înlocuiască toți trandafirii „de logodnă“ roz-deschis cu violete, înainte să-i văd.

— Duré, este vorba de o logodnă *ruptă*, am auzit-o pe Julie șoptindu-i supărată când mi-am revenit.

— Ah! Ce înseamna hrupta? întrebă Duré.

— Este atunci când logodna nu mai are loc, am oftat eu.

— Ah, *vous-êtes une* fata bathrâna?

— *Oui*, i-am răspuns.

În ciuda drăgălășeniei apartamentului, în următoarele zece minute, am dat gata o cutie întreagă din șervețelele Versace ale lui Julie. Apartamentul

era format dintr-o sufragerie imensă, cu un balcon cu vedere spre Place Vendôme. Din sufragerie intrai în două dormitoare, fiecare cu baia ei plină cu săpunuri ștanțate cu sigla Ritz și șampoane și gel de duș în sticlule Ritz atrăgătoare. În mod normal, asta mi-ar fi dat o stare de bună dispoziție. Azi, însă, opulența accesoriilor din baie m-a lăsat rece.

Singura problemă cu stările de spirit negative este aceea că sunt la fel de previzibile ca foștii prieteni – nu știi niciodată când se întorc pe neașteptate. Acuși te simți fericit ca un star de muzică rap în mașina lui de teren cu geamuri fumurii, iar în clipa următoare un amănunt te poartă într-un loc aproape la fel de hidos ca holul de la parterul clădirii Trump Tower. (Spun aproape la fel, pentru că nici cel mai oribil loc emoțional în care poți să aterizezi nu este decorat cu atâta prost-gust ca încăperea aia aurie.) Trebuie să fi fost nebună rău să-mi închipui că lucrurile vor sta altfel în Paris. Mi-am petrecut zilele târându-mă plictisită după Julie la Hermès și JAR, unde și-a cumpărat un inel cu un diamant de culoarea coniacului, șlefuit în formă dreptunghiulară, la prețul de 332 000\$, deoarece auzise că Roman Polanski i-a dăruit frumoasei și tinerei sale soții franțuzoaice un inel asemănător. Nu l-a purtat niciodată pentru că e asigurat doar dacă e ținut în seif.

Hotelul Ritz m-a deprimat mai mult decât unele dintre cele mai neinspirate toalete ale Laurei Bush. Duré nici nu mă băga în seamă. Cameristele îmi aruncau priviri compătimitoare chiar și atunci când le dădeam bacșiș câte o bancnotă de 50 de euro împrumutată din portofelul lui Julie. Nici

aici nu erau mai mulți Potențiali Soți – eram convinsă că unul mă va vindeca pe loc de sentimentul de neadaptare. Ajunsesem la concluzia bolnăvicioasă că, în ciuda părerilor inteligente pe care le aveau Gloria Steinem, Camille Paglia și Erica Jong¹ pe această temă, va fi *très* jenantă situația de-a nu avea un logodnic în New York. Mintea mea se învârtea în jurul aceluiași gânduri dezolante: de ce ar catadicsi cineva să mă ia de nevastă? Nu sunt interesantă, nu sunt prea frumoasă (oamenii drăguți doar pretindeau c-aș fi), iar singurii iubiți pe care i-am avut vreodată au stat cu mine doar de milă. N-o să mai am loc la masa de onoare de la Da Silvano; puteam să-mi iau adio de la specialitatea casei de la Cipriani – paste cu trufe albe – pe care el o gătea pentru invitații speciali; cardul de platină pentru reduceri la Bergdorf's îmi va fi retras în secunda în care conducerea va afla ce s-a întâmplat; creatorii de modă vor înceta să-mi împrumute haine unicat când vor vedea în ce hal am ajuns din cauza despărțireorexiei; accesul în camera VIP-urilor de la Bungalow 8 îmi va fi interzis; și nu voi mai vedea niciodată un film înaintea tuturor, fiindcă nu voi mai primi invitații la premiere. Dacă eram norocoasă, singurul lucru la care mai puteam spera era să vizionez la televizor, împreună cu familia și prietenii, filmul săptămânii.

Și nici cu Julie nu puteam să-mi fac veacul. În a treia dimineață la Paris a pus ochii pe singurul PS din zonă – Todd Brinton II, moștenitorul de douăzeci și șapte de ani al afacerii

1. Autoare de scrieri feministe (n. tr.).

semipreparatelor consumabile seara la televizor. Purta uniforma imaculată a europenilor bogați care călătoresc mult – cămașă albă proaspăt călcată, butoni de aur, blugi și pantofi de condus. Julie spunea că-l găsește atrăgător pentru că arată ca un pilot italian de Formula 1, dar era american, deci putea să-l înțeleagă. După ce s-au întâlnit, nu prea am mai dat cu ochii de Julie.

— Și cu Charlie cum rămâne? am întrebat-o.

Eram așezate seara târziu pe un colțar din barul Hemingway, cu câte un cocteil în față.

— E atât de drăguț! îmi răspunse. Mă sună tot timpul. Mă adoră. Cred c-ar putea veni și el aici. Își face o groază de griji pentru tine... Și nu te mai uita așa la mine, nu-i nimic rău în a avea doi prieteni. Psihiatrul meu zice că-i mai bine așa, fiindcă nu ajung să fiu obsedată de nici unul din ei.

Starea mi se înrăutățea cu fiecare zi. Îmi făcea rău fiecare colț aurit al acestui palat pentru oaspeți plătitori. Oriunde întorceam ochii vedeam moartea. Femeile care luau micul dejun în *L'Espadon*, în salonul plin de oglinzi și decorațiuni florale, se injectaseră cu atâta Botox încât arătau ca îmbălsămate. Cada din baia mea era atât de mare încât mi-era teamă c-o să mă înec în ea. Apoi, mai erau și halatele de baie: de fiecare dată când îmi cădeau privirile pe unul dintre aceste superbe, pufoase halate de culoarea piersicii, personalizate cu cuvintele RITZ – PARIS, brodate cu auriu, nu mă puteam gândi la nimic altceva decât ce șic ar fi dacă aș fi găsită moartă îmbrăcată într-unul din ele. Era tragic, pe cuvânt – vreau să spun c-au fost vremuri când halatele personalizate mă aduceau în culmea

fericirii. Prima oară când am purtat unul din halatele gri-deschis de la Four Seasons din Maui, îmi amintesc de parcă a fost ieri, m-am simțit la fel de bine ca într-una din *foarte rarele* ocazii când am consumat cocaină.

Era evident: îmi era scris să mor într-un halat de baie de la Ritz. Era primul gând care mă făcea fericită în ultimele zile. O să mă sinucid în împrejurări *très* strălucitoare. În sfârșit, înțelegem cum stă treaba cu Sid și Nancy¹ sau Romeo și Julieta – era mai bine să mori decât să trăiești cu durerea unei inimi sfâșiate. O să port la halatul pufos de la Ritz pantofii Manolo – mi-am petrecut toată viața în Manolo și, sincer, voiam să și mor în ei. A doua zi am întrebat-o pe Julie cum s-a sinucis fiica surorii lui Muffy.

— Cu heroină, mi-a răspuns.

Habar n-am de unde poți să faci rost de heroină în Paris.

— De ce vrei să știi? Sper că n-ai gânduri sinucigașe?

— Nu! Mă simt mult mai bine azi, i-am zis.

Nu era chiar o minciună. Acum că hotărâsem să mor, iubeam viața din nou.

— Nu știu de ce copiii ăștia nu iau o supra-doză de Advil, comentă Julie. E mult mai simplu decât să iei droguri sau mai știu eu ce.

Advil? Poți să mori luând Advil? Aveam un flacon întreg în cameră. Mă întrebam de câte pastile ar fi oare nevoie.

1. Aluzie la tragica poveste de dragoste dintre Sid Vicious, basistul formației punk Sex Pistols, și Nancy Spungen, terminată cu o crimă, urmată de sinucidere (n. tr.).

— Mai mult de două pastile ar fi deja supra-doză, presupun, spuse Julie.

Era groaznic să te gândești că trei pastiluțe pentru migrene ar putea să te omoare. Voi lua opt, ca să fiu sigură. Dumnezeuule, oare de ce nu se sinucid mai mulți oameni dacă-i atât de ușor?

— Vii la Hermès după-amiază? urmă Julie.

— Dar ai fost și ieri, i-am amintit. Nu crezi c-ar fi bine să-ți mai rărești vizitele? Devin un obicei.

Dacă tot urma să dispar, cel puțin puteam să-i las lui Julie niște sfaturi demne de urmat.

— Cel puțin, nu sunt dependentă de Harry Winston, ca Jolene. Atunci, chiar aș fi în pericol. Vii sau nu?

— Cred c-o să vizitez Luvrul, i-am spus inocentă. Nu-ți face probleme.

Julie plecă, iar eu m-am întors în dormitor. N-o să mă omor imediat. Aveam de pus la punct unele lucruri, ca de exemplu:

1. Ținuta
2. Biletul de sinucigașă
3. Testamentul

dar, cu puțin noroc, puteam să pregătesc totul și să mor până să se întoarcă Julie. Știam că, după Hermès, se va duce direct la întâlnirea cu Todd și urmau să petreacă până în zori. Rareori se întorcea înainte de șase dimineața.

Am comandat la room-service două Mimose¹ și o farfurie cu *foie gras*. Vor fi lucruri de care

1. Mimosa – cocteil din șampanie și suc de portocale inventat la Hotelul Ritz din Paris în jurul anului 1925 (n. tr.).

îmi va fi dor, ca, de pildă, room-service-ul de la Ritz, care-i atât de prompt încât, de-abia am pronunțat cuvântul *mimosa*, că am și primit-o. Și butonașul instalat chiar lângă cadă, sub care scrie FEMME DE CHAMBRE, pe care poți să apeși dacă ai nevoie urgent de ceva cum ar fi un flacon cu spumant de baie sau o *café crème*.

În sfârșit, înțelegeam de ce ador poezia aceea a Sylviei Plath în care scrie că a muri e o artă. Mi-am mâzgălit biletul de adio pe hârtia superbă, cu antetul hotelului. Va fi foarte *à la Virginia Woolf* – tragic, dar inteligent. A scris cea mai bună scrisoare de adio din toate timpurile – curajoasă, fără autocompătimire – și a avut un efect remarcabil. Vreau să spun, toată lumea o crede genială, nu-i așa? Am început să scriu. Voi fi succintă:

Tuturor celor pe care-i cunosc, în special și inclusiv lui Julie, Lara, Jolene, mamei, tatei; servitoarei mele Cluesa, care sper să nu-mi dosească obiectele personale așa cum a făcut majordomul prințesei Diana; contabilului meu, căruia îi cer iertare că nu i-am plătit cei 1500\$ pe care-i datorez fiindcă mi-a calculat impozitul pe venit global; și lui Paul de la Ralph Lauren, de la care recunosc că mi-am însușit pe furiș, în sezonul trecut, încă un pulover de cașmir...

Nu făceam decât să-mi salut câteva dintre cunoștințe și, iată, aveam deja o scrisoare lungă cât lista invitaților de la Apartamentul 16. Am continuat:

*Când veți citi această scrisoare, eu voi fi murit.
Sunt très fericită aici, în rai. Viața cu o inimă*

frântă era insuportabilă și nu mai puteam fi o povară pentru voi toți. Sper că înțelegeți de ce am făcut gestul acesta – vreau să spun, pur și simplu nu puteam suporta gândul că voi fi singură toată viața. Sau umilința de a nu mai primi o masă bună la Da Silvano.

Aluzia la Da Silvano era pentru Julie. O să înțeleagă și o să-i pară tare rău pentru mine, deoarece și ea s-ar sinucide dacă n-ar primi masa aia din colț.

Vă iubesc și mi-e dor de voi toți. Salutați-i din partea mea pe toți cei din New York.

*Cu drag,
Moi XXX*

Apoi mi-am scris testamentul. Dacă stai să te gândești, nu-i chiar atât de greu pe cât pare. Suna așa:

TESTAMENTUL UNEI BLONDE BRUNETE BERGDORF

Mamei mele: – Următoarea mea programare la Ariette. Chiar dacă este la aceeași oră cu ceva realmente important, cum ar fi înmormântarea mea, tot ar trebui să vii la NY, deoarece este imposibil să ajungi la Ariette dacă ești un civil oarecare.

– Cardurile de discount: Chloé (30%), Sergio Rossi (25% – cam puțin, dar merită dacă cumperi două perechi de pantofi); Scoop (15% – reducere amărâtă, dar CBK avea un consultant în materie de cumpărături acolo și,

poate, dacă o contactezi, o să te consilieze și pe tine). Vreau să spun, mamă, ai putea arăta superb dacă ai plăti pe cineva să-ți aleagă toaletele.

Tatălui meu: – Contractul de închiriere pentru apartamentul meu din New York, ca să ai unde să fugi de mama.

Lui Jolene și Lara: – numărul personal de la Pastis – 212-555-7402. Să cereți masa numărul 6, care este lângă cea la care stă Lauren Hutton. Spuneți că veniți din partea mea, altfel n-or să preia rezervarea.

Redactorului meu: – Notele pentru interviul cu moștenitoarea din Palm Beach. Sunt în laptopul meu, în fișierul „f.bogată.doc“. (PS. Mulțumesc pentru prelungirea termenului de predare. Îmi pare rău că nu l-am terminat.)

Lui Julie, prietena mea cea mai bună și sora bine îmbrăcată pe care n-am avut-o niciodată:

– Costumul alb de la Givenchy, cu manșete de dantelă Chantilly, pe care l-am furat din culisele prezentării colecției de primăvară.

– Rețeta de Ambien – pentru încă patru tuburi a câte 30 de pastile, că dr. Blum oricum n-o să bage de seamă.

– Hainele mele favorite: haină de piele McQueen cu șnururi (1), Blugi Chloé (16); Manolo, perechi (32); poșete YSL (3), Prada (2); rochie cu volane Rick Owens (1) – dacă e prea îndrăzneță pentru tine, te înțeleg; șosetele de cașmir Connolly în valoare de 120\$ pe

care le-ai furat pentru mine dintr-un magazin londonez (12); inel James de Givenchy. (Știu că, de fapt, e al tău, dar ai uitat cu desăvârșire de el).

Gândul că las în urmă toate aceste lucruri minunate aproape că m-a făcut să mă răzgâdesc. Am semnat documentul și am rugat o cameristă să-mi fie martoră. Nu voiam ca cineva să-l conteste vreodată. Apoi, am scris totul într-un e-mail și am apăsat pe TRIMITERE ÎNTÂRZIATĂ. E-mail-urile vor fi trimise peste douăsprezece ore, adică a doua zi dimineață la 7.30. Opțiunea TRIMITERE ÎNTÂRZIATĂ din noul Titanium G4 Mac este genială și o recomand tuturor sinucigașilor. Doar n-ați vrea să vă găsească cineva și să vă trezească după ce ați depus atâta efort ca să muriți. Va imaginați Atacul de Umilință care ar urma?

Apoi m-am ocupat de ținută: în mod clar, halatul Ritz era obligatoriu. Am hotărât că sandalele argintii cu ștrasuri de la Manolo s-ar potrivi de minune. Le-am pus pe pat și am luat megafaconul de Advil din portford. Am tras draperiile și m-am dezbrăcat. M-am încălțat cu sandalele Manolo. Trebuie să știți că arăt dumnezeiește numai cu ele în picioare. Am înghițit opt pastile de Advil cu *Mimosa* și m-am întins pe pat.

Nu s-a-ntâmplat nimic. Eram cât se poate de vie, deoarece încă zăream ștrasurile strălucindu-mi pe vârful picioarelor, care, am observat cu oroare, erau date cu oțet roșie în loc de roz-sidefiu, culoare care s-ar fi asortat mult mai bine cu sandalele. Poate opt pastile de Advil nu erau de ajuns. Am mai luat una, apoi încă una, apoi încă

una, până ce n-a mai rămas nimic. În total, vreo treizeci. Ah, m-am gândit, nu trebuie să uit să mă îmbrac cu halatul de la Ritz înainte să mor. Mai întâi, însă o să trag un *petit* pui de somn. Apoi, mă îmbrac... într-un minut.

Au. Aaau. Unghiile mă dureau *rău de tot*. Aveam o durere de cap îngrozitoare și mi-era greață. Ceva mă zgâria pe piele. Tremuram. Am deschis ochii, apoi i-am închis repede. Ah! Dumnezeule! Până peste poate de groaznic! Încă eram în camera mea de la Ritz. Sau poate că eram în rai. Poate raiul e un apartament de la Ritz. Am zărit silueta unui bărbat.

— *Excusez-moi, monsieur*, am murit? am șoptit năucă.

— Nu, mi se răspunse.

Très supărător. De ce nu murisem? Ce n-a funcționat cum trebuie?

— Te-am găsit.

— Cine naiba ești? am strigat furioasă.

— Sunt eu, fată zurlie.

Am deschis ochii. L-am zărit pe Charlie Dunlain uitându-se în jos la mine cu o expresie dezaprobatoare. Cum îndrăznește să mă facă zurlie? Eram întregă la minte și dacă, presupunând prin absurd, n-aș fi fost, își găsisse un moment foarte nepotrivit să mă eticheteze drept țicnită. Ținea în mână testamentul meu. Băgăciosul. Am încercat să i-l smulg din mână, dar eram prea amețită.

— Dă-mi-l. E un document personal, i-am spus. Reușisem să mă ridic puțin, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine.

— Ei bine, sunt șocat că nu mi-ai lăsat nimic.

— Cum naiba ai intrat?

— Ușa era larg deschisă, îmi explică părând ceva mai puțin serios. Chiar mi s-a părut că întrezăresc începutul unui zâmbet.

Era nerușinat, total nerușinat. Așa sunt regi-zorii din LA, n-au sentimente, totul e o glumă pentru ei. M-am uitat la ceas. Șapte dimineața. Nu numai că era cu mult înainte de ora mea de scolare, 10.30, dar ar fi trebuit să nu mă mai scol deloc.

— Charlie, ce naiba cauți în camera mea la șapte dimineața?

— Tocmai m-am dat jos din avion și m-am gândit să vin să te salvez.

Mi-era clar, Charlie habar n-avea de emanciparea femeii. Nu știa că, din anii '70 încoace, este ilegal să salvezi femei, așa la întâmplare?

— Nu vreau să fiu salvată. Vreau să mor.

— Nu, nu vrei.

— *Ba da*. Te urăsc! am orăcăit. Cum îndrăznești să vii să mă salvezi în felul ăsta? E de neiertat. E inadmisibil.

— Cum îndrăznesc? Cum îndrăznești *tu*?! mi-o întoarse furios, făcându-mă dintr-odată să-mi fie teamă de el. Singurul lucru de neiertat este gestul tău, spuse Charlie.

Era *très* puțin amabil din partea lui să fie atât de supărat pe mine după toate prin câte trecusem. Vreau să spun că, *hei*, aveam nevoie de multă înțelegere, nu?

— Ce rost mai are să salvezi pe cineva dacă n-ai de gând să te porți frumos după aceea? m-am smiorcăit.

— Încetează să mai fii atât de răsfățată și maturizează-te odată, mă apostrofă Charlie.

Habar n-avea ce înseamnă să te porți frumos.

M-am uitat în jur. Halatul de la Ritz zăcea lângă mine pe pat. Eram acoperită cu o haină gri. Nu era a mea. Mă cuprinsese un gând greșit: trebuie să fie a lui Charlie. Asta chiar era stânenitor.

— Charlie, eram... știi... goală când m-ai găsit?

— Nu, îmi răspunse

Am răsuflat ușurată. Apoi a urmat:

— Erai încălțată cu sandalele.

Gata, m-am gândit. N-o să mă mai nesinucid niciodată. Era mult prea umilitor. De acum înainte voi fi fata care n-a reușit să se mărite și care n-a reușit să se sinucidă. Ce să mai vorbim de Da Silvano, nu voi mai fi primită nici la John's Pizza de pe Bleeker Street. Dintr-odată mi-am amintit de e-mail. Mai aveam timp să-l opresc. Mai erau treizeci de minute până să se expedieze.

— Charlie, dă-mi computerul, repede, i-am spus.

Icon-ul ÎN AȘTEPTARE clipea intermitent. Am apăsat pe el și am anulat, ușurată, comanda TRIMITE. Am observat că și mesageria clipea: aveam un nou mesaj. M-am uitat repede, din curiozitate. Era de la mama:

Sper din toată inima că n-ai făcut nimic nesăbuit, iubito. Presupun că e-mail-ul a fost o glumă. Nu-mi plac șuvițele la modă în New York și nici cardurile de discount. Dar, dacă tot azvârli cu

lucruri în stânga și în dreapta, mi-ar plăcea jacheta de nurcă împletită de la John Galliano. E doar o idee. Cu drag, mami.

Din nefericire, testamentul fusese, nu știu cum, transmis. Nu m-am descurcat niciodată prea bine cu comenzile speciale ale computerului. Aveam mai multe e-mail-uri primite în in-box, dar le-am lăsat pe mai târziu – nu puteam să trec printr-o asemenea umilință în momentul ăsta.

— Vai, Charlie, e un dezastru total. Îmi comanzi un Bellini? l-am rugat.

— Nu.

Am clipit nedumerită.

— Exact alcoolul îți mai lipsește acum. Te-ar face să te simți și mai rău.

— Mai rău de-atâta nu se poate simți nimeni pe lumea asta, nici măcar eu. Ce părere ți-ai făcut despre biletul de adio? l-am întrebat.

— *Ce părere mi-am făcut despre biletul de adio? Cine te crezi, Sylvia Plath?*

În clipa aceea eram pe aceeași lungime de undă. Cel puțin, dacă muream, toată lumea ar fi aflat c-am citit multă literatură importantă, ca *Doamna Dalloway* și *Valea păpușilor*.

— Ciudat, și eu, care credeam c-o imit pe Virginia Woolf, i-am replicat.

M-a apucat de umeri cu violență și m-a scuturat. Eram șocată.

— Trebuie să te maturizezi și să termini cu copilăriile astea. Putea să se termine rău, mi-a spus.

— Încetează! am țipat. Încetează să fii atât de răutăcios cu mine. Nu mă simt în formă în clipa asta. Viața-i groaznică.

Mi-a dat drumul.

— Așa o fi. Dar la oamenii care țin la tine te-ai gândit? Părinții, Julie, prietenii tăi? Ai stat măcar o clipă să te gândești cât de groaznic ar fi pentru ei dacă te-ai sinucide?

— Bine'nțeles, i-am răspuns, ceea ce nu era chiar adevărat, căci de la ruperea logodnei încoace nu mă gândisem la nimeni altcineva în afară de *moi*. Le-ar fi mai bine fără mine ajunsă în halul ăsta. Nu sunt decât o povară.

— Trebuie să te aduni. Nu te mai lăsa târâtă de toate toanele.

— Nu pot să mă adun, sunt prea nefericită, i-am răspuns.

— Se mai întâmplă să fim și nefericiți. Asta-i viața. Poveștile de dragoste se mai termină și prost. Se mai întâmplă și lucruri neplăcute. Dar trebuie să le faci față, nu să te apuci să faci gesturi egoiste ca luarea unei supradoze. Dacă ai fi tot timpul fericită, ai fi moderatoare de talk-show-uri. Ca Katie Couric.

Am început să plâng. De ce-s oamenii atât de răi cu Katie? Ce vină are ea dacă primește circa 60 000 000\$ ca să zâmbească până în 2010.

— Nu mai fi atât de aspru, m-am plâns. Am nevoie de puțină bunătate.

— Bunătate? Îmbracă-te cu asta și du-te la culcare, mi-a zis întinzându-mi halatul de la Ritz.

— Nu pot să mă îmbrac cu ăsta, l-am refuzat. Face parte din recuzita de sinucidere. Știu de ce am nevoie. Hai să mergem să luăm micul dejun la Café Flore. Ador St. Germain. Asta o să mă înveselească.

— Nu mergi nicăieri. Stai aici și dormi.

— OK, poate mai târziu mă scoți la o cină simandicoasă la Lapérouse. Vreau să spun, fac o *flambé tarte tatin* până peste poate.

— Nu-mi pasă nici dacă flambează dracului spanacul ăla de Tour Eiffel. Nu pleci nicăieri.

Charlie era cam ostil pentru cineva despre care se presupunea că mi-ar fi un prieten bun. Nu i-a spus nimeni că nu se înjură în fața sinucigașilor?

— Ești bolnavă și trebuie să te odihnești. Nu te miști de aici o zi și-o noapte. O să bei lapte cald și o să mănânci orez, și cu asta basta, mi-a zis.

Orez? Mă ura, mă ura de-adevăratelea. Chiar atunci a bătut cineva la ușă. Era Julie, urmată de Todd.

— Bună, dragule! se entuziasmă ea îmbrățișându-l pe Charlie. Ai venit! El e Todd-ee. O să ne distrăm pe cinste. Nu părea jenată făcând cunoștință unui iubit cu celălalt, dar când dădu cu ochii de mine se îngălbeni. Dumnezeuule, iubito, ce s-a întâmplat? De ce arăți ca adunată de pe drumuri?

— Putem merge alături? întrebă Charlie. Și poate Todd-ee ne poate lăsa singuri. Trebuie să discut cu tine, Julie.

Todd se strecură afară stânjenit, iar Charlie o conduse pe Julie în camera de alături. A închis ușa. Normal. Tocmai când urma să primesc de la Julie compasiunea de care aveam atâta nevoie, Charlie mi-a suflat-o de sub nas. Dumnezeuule, era atât de băgăcios! De-abia așteptam să se întorcă la LA, unde-i era locul, alături de ceilalți regizori tipicari, obsedați să controleze ei totul. Dintr-odată, mi-a venit să vomit. M-am împlectit până la baie. Vă scutesc de amănunte.

Situația nu s-a îmbunătățit deloc în cursul zilei. Julie a fost încântată de toate lucrurile pe care i le-am lăsat prin testament și m-a întrebat dacă n-ar putea să beneficieze de rețeta de Ambien chiar dacă nu murisem. De îndată ce mama și-a dat seama că nu mi-a reușit tentativa de sinucidere, mi-a spus că-a deranjat-o faptul că-am fost atât de explicită în testament cu privire la nepriceperea ei într-ale modei. Singura persoană mulțumită de ceea ce i-am lăsat a fost tata.

În seara următoare, în timp ce Julie era la salonul de masaj, Charlie mi-a dat întâlnire la bar. În sfârșit, și-a dat seama că, după o sinucidere ratată, o fată n-are nevoie de morală, ci de șampanie. Mă simțisem destul de îngrozitor cu o zi înainte – îngreșoșată, slăbită și tristă – dar acum îmi mai revenisem. Aveam o nevoie disperată de ceva care să-mi distragă gândul de la ceea ce făcusem. Vreau să spun, eram jenată până peste poate. Totuși, când am coborât la bar, Charlie nici măcar n-a observat noua mea ținută de la Chloé, pe care mi-a cumpărat-o Julie ca să-mi scoată din cap ideea unei noi tentative de sinucidere. Era încruntat și serios.

— Te simți mai bine? mă întrebă.

— De fapt, îngrozitor de singură, disperată și cu inima sfâșiată. Îmi comanzi o șampanie?

Charlie făcu semn unui chelner.

— O votcă pentru mie și un Perrier pentru domnișoara, vă rog.

Dumnezeule, bărbații chiar sunt egoiști cum susțin femeile. Apoi spuse:

— Ai nevoie de o minte limpede dacă ai de gând să-ți pui la punct viața.

— O minte limpede n-o să-mi facă rost de un alt logodnic, i-am replicat.

— N-ai nevoie de-un logodnic.

Charlie nu înțelegea că viața mea la New York va fi ratată dacă nu-mi voi găsi un alt logodnic. Acolo, singurul lucru care preocupa pe toată lumea era cine s-a căsătorit sau urma să se căsătorească cu cine. Nu știa că acolo era ca în secolul al XIX-lea? Nu știa ce s-a întâmplat cu săraca Lily Bart?

Charlie urmă :

— Trebuie să-ți faci ordine în viață înainte să te îndrăgostești din nou.

— N-o să mă mai îndrăgostesc niciodată, am spus supărată.

— Nu fi cinică. Bine'nțeles c-o să te îndrăgostești.

Apoi, din senin, întrebă :

— Julie se întâlnește cu cineva, aici în Paris?

Da, și l-ai cunoscut, mi-am zis în sinea mea. Nu voiam să-l mint pe Charlie, dar când cineva-i prins la mijloc, între ciocan și nicovală, deviza mea dintotdeauna este : minte ! I-am zâmbit liniștitor și i-am răspuns : „Nu“.

— Fii sinceră.

Pot să fiu supersinceră și să recunosc ceva *très* oribil ? Nu mai eram atât de atentă la conversația noastră tensionată pentru că, în timp ce vorbeam cu Charlie, s-a-ntâmplat un lucru neașteptat : m-am îndrăgostit.

Un tip foarte atrăgător se uita la mine din stânga lui Charlie, cu o privire pe care nu pot s-o descriu decât ca pe un contact vizual foarte brazilian.

— E nebună după tine. Vorbește întruna numai despre tine, i-am spus eu ultraconvingător.

Dumnezeule, Mr. Brazilia era sexy rău de tot din profil-dreapta. Avea părul blond-închis și fruntea bronzată. Îmi închipuiam că tocmai s-a întors dintr-un weekend în sudul Franței sau ceva la fel de formidabil.

— Se vede cu Todd, nu-i așa?

Un chelner ne-a întrerupt.

— Mademoiselle, pentru dumneavoastră, îmi spuse punând un pahar de șampanie în fața mea.

— De la prințul Eduardo de Savoy, și a arătat spre Mr. Arătosul.

Am schițat un *merci* din vârful buzelor și mi-a răspuns cu o înclinare a capului.

— Todd e *homo*, i-am răspuns superîncrezătoare.

Mă întrebam dacă părinții prințului vor avea ceva împotriva când le va spune că mă ia de nevastă.

— Todd e la fel de homo ca și Eminem, mă contrazise Charlie. A tăcut un timp, uitându-se la paharul lui. Cred că mă despart de Julie.

Am încercat din răspuțeri să mă concentrez asupra dilemei lui Charlie, dar concentrarea mi s-a dus pe apa sâmbetei când mi-am amintit că Î.s. avea o superbă și faimoasă casă de vară în Sardinia și proprietăți împrăștiate de-a lungul întregii Italii, de fapt. Un PS perfect din punct de vedere material.

— Mă întorc la LA mâine seară, mă anunță Charlie.

Se uită la mine așteptând să-l încurajez. Era ciudat, parcă s-ar fi întors roata și acum Charlie avea nevoie de sprijin și sfaturi din partea mea.

Mi-am adunat gândurile, să-i pot ține un discurs măreț despre virtuțile lui Julie, dar apoi m-am întrebat dacă se potrivesc cu-adevărat. Vreau să spun, Charlie e atât de didactic, iar Julie atât de infractoare. Am formulat o pledoarie chinuită în favoarea lui Julie.

— Dar tu și Julie sunteți... atât de... potrivți... am spus eu târăgănat, sesizând că Î.s. citea Proust.

Ce sexy! Nu, ce băiat deștept. Chelnerul se apropie și-mi dădu un bilet pe care scria *Cina, 8.30 seara, VOLTAIRE*. Charlie mi-l luă din mână și îmi aruncă o privire furioasă. Se întoarse spre chelner, care se oprise lângă masă, în așteptare :

— Poți să-i transmiți tânărului domn că *mademoiselle* nu se simte destul de bine ca să poată lua masa în oraș? îi spuse.

Cum îndrăznește? Tocmai când începeam să mă simt mai bine. Voia să fiu nefericită numai pentru că și el era nefericit.

— Monsieur, spuneți-i că ne întâlnim acolo, i-am zis chelnerului strângându-mi lucrurile.

Charlie se uită supărat la mine, dar nu spuse nimic. Acum chiar că mă ura. Și eu îl uram, așa că eram chit.

Am fost *très* norocoasă că nu mi-a ieșit schema cu Advil-ul. Eduardo mi-a citat din Proust tot timpul cât am luat cina. Vă puteți gândi la ceva mai stimulator din punct de vedere intelectual decât un bărbat care vă șoptește „*Il n'y a rien comme le désir pour empêcher les choses qu'on dit d'avoir aucune ressemblance avec ce qu'on a dans la pensée*“ la un pahar de Château Lafite mai bătrân decât voi? Chiar dacă franceza mea semifluentă nu-mi putea oferi o traducere, eram sigură c-ar fi fost până peste poate de romantic dacă aș fi putut să-l înțeleg.

— Giuseppe, îi spuse Eduardo șoferului personal după ce-am ieșit din restaurant și ne-am urcat în mașină, te rog, du-ne acasă.

După cum i-am explicat lui Julie mai târziu – fiindcă a fost superofuscată că nu m-a găsit a doua zi dimineață la Ritz –, jur că n-aveam nici cea mai mică idee că atunci când a spus „acasă“, Eduardo se referea la palatul familiei sale, de pe malul lacului Como. M-a sărutat ca un diavol tot drumul de la Paris la Como, cale de vreo 800 de

kilometri. În mod normal, cu mașina se fac cam opt ore. Totuși, cu un șofer ca Giuseppe îți ajung cinci ore bătute pe muchie. În sinea mea, îmi doresc să nu mă mai plimbe niciodată cu mașina. Nu-i trebuie nimănui să ajungă undeva cu 185 de kilometri la oră.

Cred că Eduardo este bărbatul perfect. Are mai mult cașmir în puloverele lui Malo decât toate caprele de pe un munte la un loc. Mama lui este o fostă actriță de la Hollywood, iar tatăl, cică, ar fi fost regele Savoiei dacă ar mai exista pe-acolo un astfel de regat. În mod normal, familiei regale italiene nu i se permitea să intre în Italia, dar guvernul o idolatriza într-atât pe mama lui Eduardo, încât el beneficia de o dispensă specială, așa că intra și ieșea din țară când dorea. Studiase literatura franceză la Bennington și locuia în New York, „muncind pentru familie”, orice-ar însemna asta. Nu l-am întrebat. Vreau să zic, am văzut *Nașul* și am învățat că nu se face să-i întreb pe italieni cum anume își câștigă existența.

Pe dinăuntru, palatul era mai ceva decât Muzeul Frick. Toată viața mi-am dorit un pat cu baldachin ca acela în care m-am trezit a doua zi dimineată. Era drapat cu dantelă italiană exact ca aceea pe care o folosește Dolce & Gabbana la corsete. Obloanele erau deschise și am putut să admir lacul și munții de afară, totul era albastru, ca pe-o peliculă Technicolor. Nu-i de mirare că-n Hamptons nu vezi deloc italieni.

Eram destul de uluită de întorsătura pe care mi-o oferea viața. Vreau să spun, eram vie, evitașem o scenă de despărțire potențial neplăcută dintre Julie și Charlie – *în care nu aveam nici*

o vină – și luam micul dejun în pat, într-un loc care făcea Ritz-ul să arate ca Marriott Marquis. Oriunde te uitai în palat, dădeai cu ochii de un majordom cu frac și mănuși albe, care îți aducea o prăjitură cu migdale încă aburindă sau ceva la fel de delicios. Nici nu-mi venea să cred cât de bine mă simțeam deja. Cine ar fi ghicit că te poți reface complet după doar treizeci și șase de ore de la o tentativă de suicid? Era mai ușor decât să cazii într-o prăpastie.

Trebuie să le trimit fetelor din New York o carte poștală, m-a fulgerat un gând. Vreau să spun, trebuie să aflu prin ce mi-e dat să trec. Ne-am plimbat pe jos până în sătucul din apropiere, să cumpărăm câte ceva. Când am ieșit din casă, au apărut doi italieni bronzăți înfricoșător. Erau îmbrăcați la fel, cu jachete de aviatori bleumarin, pantaloni închiși la culoare și ochelari de soare. Amândoi aveau în urechi căști miniaturale. Păreau atât de antrenați, încât aș fi putut să jur că și-au petrecut toată viața în sala de gimnastică Crunch de pe East Thirteenth Street. *Bodyguarzi*, mi-am zis. Ce superbeton e să ai propria ta gardă de corp. Evident, m-am purtat foarte nonșalant; vreau să spun, nu voiam ca Eduardo să știe că-s leșinată de frică, așa că le-am spus celor doi „Ciao“ de parcă aș fi zis *Toate cunoștințele mele au gardă de corp*.

Ne-au condus în sat și înapoi șușotind întruna în microfoanele minuscule. Nu părea să ne pască pericolul imediat al unei tentative de asasinat sau ceva de genul ăsta acolo, în sat – singura persoană pe care am văzut-o a fost un fermier singuratic, care mâna un măgăruș pe strada mare. Dar mi-am dat seama că, dacă cineva ar fi dorit

să-l localizeze și să-l ucidă pe prinț, i-ar fi fost foarte ușor să-l ia în bătaia puștii, deoarece în ziua aceea nu mai era nimeni în sat care să se plimbe cu doi bodyguarzi sub acoperire dar bătători la ochi după el și o fată cu tocuri înalte și o rochie de seară din satin negru.

Știți de ce-i de-a dreptul minunat să fii un Î.s. cu mai mult personal de serviciu decât prima doamnă? Poți să hotărăști, în timpul plimbării, ce vrei să mănânci la prânz, suni la palat, unde ai tot timpul la dispoziția ta un bucătar mai bun decât Jean-Georges Vongenrichten și, când te întorci acasă, te așteaptă gata preparate, *melanzane* și *panna cotta*. Vă puteți imagina ce-am scris pe cartea poștală :

Dragele mele Lara și Jolene,

Sincer, habar n-am de ce se plâng atâta prințesele de faptul că sunt prințese. Este 150% huzur. Vă sfătuiesc pe amândouă să faceți rost de un Î.s. cât mai curând posibil.

Vă sărut cu drag, Moi

Știam că Jolene urma să se mărite și avea totul aranjat, dar voiam să știe din timp ce-ar putea să piardă.

După prânz, tocmai stăteam în sufragerie și beam espresso, când un servitor a intrat grăbit și i-a dat lui Eduardo telefonul. El a spus ceva rapid în italiană, apoi a sărit în picioare. Era în alertă maximă.

— OK, plecăm! Mi-a spus. Ne întoarcem la New York în seara asta.

— De ce? am întrebat.

Ne simțeam atât de bine. Mi se părea caraghios să ne întoarcem la New York, deși în ultimele zile îmi trecuse prin cap c-ar trebui s-o contactez pe moștenitoarea din Palm Beach.

— *Carina*, am niște... treburi de familie pe care trebuie să le rezolv. Îmi pare rău. Dar ne vom întoarce aici la vară, promit.

Îmi plăcea că Eduardo îmi spunea *carina* – înseamnă „iubito“ în italiană. Părea deprimat.

— Dar mi-am lăsat pașaportul și toate lucrurile la Paris, m-am împotrivit.

— Cu mine, n-ai nevoie de pașaport.

Dumnezeule, ce superbeton. Până și președintele are nevoie de pașaport.

Când am ajuns la New York, în toiul nopții, mă așteptau șase e-mail-uri de la Julie. Mi-era și frică să le citesc. Julie n-o să mă ierte niciodată c-am lăsat-o singură în Paris sau, mai bine zis, singură și părăsită în Paris. Era rândul ei să aibă o cădere nervoasă. În primul e-mail îmi scria :

Drăguț,

Lucrurile merg DE MINUNE cu Charlie. Mă adoră. S-a întors la LA să lucreze. Mai stau aici câteva zile să fac cumpărături. Mă bucur c-ai șters-o cu Înălțimea sa sau cum îi spui. Am auzit că-i sexy. L-am trimis pe Todd înapoi la NY – îl ador și pe el, dar mi se-ncurca printre picioare.

Pupici,

Julie

Mulțumesc cerului, Julie era încă cu Charlie. Deși fusese, indiscutabil, răutăcios în legătură cu incidentul Advil și luasem hotărârea majoră să nu-i mai vorbesc vreodată, o făcea fericită pe Julie. Nimic altceva nu conta.

Celelalte mesaje de la Julie înșirau diversele ei cumpărături în detalii dikensiene. Scotocise, mai ales, după toalete semnate Marc Jacobs, expuse la Colette. Cam ciudat, de vreme ce putea să le cumpere mai ieftin acasă în New York, din Mercer Street. Dar, după cum spunea ea: „Uite ce-i, dacă tot trebuie să porți Marc Jacobs pentru că-i mult prea bun, măcar detașează-te din mulțime și spune că le-ai cumpărat din Paris“. I-am trimis la rândul-mi un e-mail și am rugat-o să-mi aducă pașaportul și hainele. Știam că asta nu va fi mare bătaie de cap pentru ea, deoarece, ca toate Prințesele din Park Avenue, Julie pune întotdeauna pe cineva să-i împacheteze lucrurile și apoi le expediază separat, pentru că ar depăși de trei ori greutatea admisă la avion.

Vă amintiți că eram complet bulversată de faptul că, după ruperea logodnei, apartamentul meu a devenit brusc o zonă liberă de invitații? Ei bine, în clipa în care toată lumea din Manhattan a aflat că fusesem invitata Prințului la palat, șemineul mi s-a umplut cu atât de multe carto-nașe albe, încât am avut nevoie de-o macara ca să-l golesc. În sinea mea, eram îngrijorată că toate astea-s invitații vădit strategice, *pentru cazul că* aş deveni vreodată Prințesă. Totuși, am

hotărât să-mi imaginez că le primesc pentru că sunt, într-adevăr, populară. Altfel, aş fi plonjat înapoi în flaconul cu Advil. Negarea poate fi foarte benefică pentru viaţa ta socială.

În New York, nimic nu se compară cu relaţia pe care-o ai cu un „de“. Lăsând la o parte faptul că Eduardo era de vis ca înfăţişare şi personalitate, toată lumea din New York vrea să se mărite cu un „de“. Felipe de Spania, Pavlos de Grecia, Max de Suedia, Kyril de Bulgaria – băieţii ăştia sunt înconjuraţi de prietene şi soţii americane superbe. Ca mai toate capetele încoronate aflate în exil, toţi adoră să locuiască în New York, unde se simt importanţi. (Se pare că europenii nu sunt nici pe departe atât de prietenoşi pe cât suntem noi.) Aici nu-i pasă nimănui că prinţii nu mai au regate. În New York, cei mai mulţi cred că Savoia este un hotel luxos din Londra, dar tot îl adoră pe Eduardo. Nu contează „de“ unde provii, important este să fii un „de“ Undeva. O fată newyorkeză ar face moarte de om ca să se mărite cu un prinţ fără-domenii şi să-şi poată spune prinţesă. Singurii cărora le pasă de toată treaba cu regatele sunt înşişi prinţii, care tratează totul *très* serios.

Eduardo locuia la intersecţia dintre Lexington şi Eightieth, într-un imaculat apartament de burlac. Era un excelent cuibuşor de nebunii. De fiecare dată când nu puteam să traduc fluent toate citatele alea franţuzeşti care îi plăceau lui Eduardo, mă distram uitându-mă atent la pereţi şi la rafturile bibliotecii, care erau pline de picturi şi fotografii sepia ale înaintaşilor lui, cu coroane şi diademe superbe, strălucitoare. Cine ar fi crezut

că Harry Winston era așa la modă pe atunci? Dacă ar scrie asta în cărțile de istorie, liceenele newyorkeze ar considera unificarea Italiei o parte importantă a educației lor.

În momentul în care Julie a pus piciorul în New York, ne-am întâlnit la Café Gitane de pe Mott Street să bem o decofeinizată cu lapte. Gitane e plină-ochi de supermodele îmbrăcate șleampăt, ca niște copii ai străzii, în toalete foarte scumpe de la Marni. Toată lumea crede că-i o chestie formidabilă. Trebuie să recunosc, ocazional, am furat eu însămi câteva idei de stil de la fetele de-acolo. Julie se încadra perfect în peisaj, fiindcă purta noii pantaloni francezi de luptă, Marc Jacobs, care îi veneau de minune. Alesese o masă într-un colț întunecos, ceea ce era ciudat, pentru că, de obicei, Julie vrea să ocupe locul de onoare oriunde se duce.

— Bună, iubito, mi-a spus când am ajuns. Știu, știu, te uiți la mine ciudat, pentru că e o masă oribilă pentru mine, dar sunt, cum să-ți spun, *incognito*.

Nu știam ce să mai cred. De fapt, politica lui Julie era să fie totdeauna în lumina reflectoarelor.

— De ce? am întrebat-o. Nu-ți prea stă în fire.

— Șșșt! îmi șopti punându-și ochelarii de soare. Nu trebuie să ne audă nimeni.

— De ce?

— Te afli sub supraveghere după tentativa de sinucidere.

— Dar mă simt bine. Mi-am scos din cap Advil-ul și mi l-am băgat pe Eduardo. Uită-te la mine. Toată lumea spune că-s radioasă.

— Știm cu toții care-i secretul unui ten radios în New York, după o despărțire – Portofino, da? Să nu crezi că poți să ne duci.

— Noi fiind cine?

— Eu, Lara și Jolene. Te supraveghem 24 de ore din 24. Te muți la mine, fără nici un fel de discuție.

— *Nici gând*, am refuzat-o eu. Uite ce-i, Tracey a decorat uimitor camera aceea, dar nu vreau să mă mut acolo.

— Ai două variante. Sau te muți la The Pierre cu mine, sau începi psihoterapia.

Uneori, Julie este transparentă ca un pahar de San Pellegrino. Să stau la ea mi-a fost bine cinci minute, cât am fost bolnavă, dar nu voiam să-mi fure toate hainele. Asta-i motivul adevărat, eram sigură. Nu înapoiază nimic niciodată, nici măcar lucrurile importante, cum ar fi compleul Versace. E ca o gaură neagră a modei și Doamne ferește să-ți ții lucrurile frumoase în apropierea ei.

Eram convinsă că terapia o să-mi facă mai mult rău. Fetele newyorkeze sunt o pacoste pe durata tratamentului. Vorbesc de copilăria lor non-stop. Julie crede că terapia îți oferă răspuns la orice și acceptă fără rezerve să se întristeze amintindu-și de copilărie pentru a afla de ce are atât de multe hachițe. Crede că a traumatizat-o faptul că mama ei a obligat-o să poarte, la Palm Beach, când avea între patru și zece ani, rochițe Lilly Pulitzer, când toți ceilalți copii purtau blugi CK. Psihiatrul îi leagă dependența actuală de cumpărături de umilința publică la care a fost supusă atunci.

— Julie, n-am să fac nici una, nici alta. Mă simt bine, mai bine, am insistat. M-am îndrăgostit nebunește de altcineva.

— Dar nu-l cunoști decât de câteva zile. Doar ți se pare că-l iubești. Chiar dacă băiatul ăsta cu sânge albastru este Alesul, trebuie să afli mai întâi de ce-ai acceptat ca Zach să te trateze ca pe un gunoi.

— Dar, Julie, am lăsat toate astea în urmă. E ca și cum n-aș fi fost niciodată logodită cu Zach. Parcă nici nu mi s-a-ntâmpilat mie totul, ci unei alte persoane, într-un film. N-am fost *eu* aceea.

— Atunci, cine-a fost? Nu poți să te faci că nu s-a-ntâmpilat nimic. Dacă nu lămurești lucrurile acum, o să sfârșești în coșul de gunoi al altcuiva.

Oare de ce-și închipuia Julie că-i așa o idee deșteaptă să retrăiesc o întâmplare neplăcută pe care am reușit s-o reprim? E clar, a avut parte de prea mulți psihiatri. Sunt de părere că metoda cea mai bună de a rezolva lucrurile grețoase este să le uiți cu desăvârșire.

— Acu' o săptămână era să mori și tu-mi zici că te simți „bine“? îmi reproșă ea. Ai putea avea o depresie bipolară avansată de tip maniacal sau ceva groaznic, de genul ăsta.

Ca mai toate fetele din New York, Julie își face o tomografie de fiecare dată când o doare capul. E atât de familiarizată cu gradele depresiei încât ar putea să le diagnosticheze. Apoi a urmat:

— Eduardo știe ce s-a-ntâmpilat?

— Bine'nțele! I-am spus totul.

N-aș vrea ca Julie să afle că i-am spus o minciună nerușinată, dar bine'nțele că lui Eduardo nu i-am spus nici un cuvânt despre ce s-a petrecut

la Paris. El și-a închipuit că eram acolo la cumpărături, ca toate americancele. Adevărul e că mă uram din toată inima pentru incidentul Advil. Și Charlie mă ura. Julie nu era tocmai entuziasmată. Nu mai voiam să mă urască și altcineva. Nu ar fi fost o mișcare inteligentă să-i spun lui Eduardo adevărul despre mine acum, în stadiul incipient al relației noastre, ca să mă urască și el.

— Ei bine, are o bilă albă, zise Julie. Dar măcar ia în considerare ideea de a-l consulta pe dr. Fensler. Chiar dacă te simți bine, ți-ar putea fi de folos.

— N-am putea vorbi despre altceva? am propus.

Entre nous, adevărul e că atunci când Eduardo era plecat din oraș – adică mai tot timpul, din pricina afacerilor – îmi cam venea din nou cheful de Advil. Aruncasem toate pastilele din apartament, dar seara, când eram singură, simțămintele acelea de tip halat-Ritz îmi reveneau și mă băgau în sperieți. De fiecare dată când îmi aminteam de Zach, chiar și pentru o secundă, îmi venea să mă duc direct la farmacia Bigelow de pe Sixth Avenue și să cumpăr naibii cel mai mare tub de tablete pe care-l găseam. Nici nu puteam să-l sun pe Eduardo în momentele dificile, deoarece mobilul lui n-avea acoperire în locurile acelea uitate de Dumnezeu, ca Iowa, unde trebuia să călătorească pentru afaceri. Adesea era plecat și în weekenduri. Și, de parcă asta n-ar fi de

ajuns, când am sunat-o pe moștenitoarea din Palm Beach, să reprogreamez întâlnirea, mi-a răspuns: „Deja am dat interviul. Revista a trimis pe altcineva“.

Intr-o duminică – iar duminicile sunt criminale, nu-i așa? – aproape mi-a venit să alerg din nou la The Wiz, să-mi iau un DVD player. Eduardo era plecat într-una din călătoriile lui și nu-l puteam suna. Eram un rebut, covrigul mucegăit pe care nu-l dorea nimeni. Mă tot uitam la *Camionul înecat* a lui Zach. Nu remarcasem înainte, dar acum îmi părea ușor descentrat. Poate că nici nu era o fotografie chiar așa de grozavă. M-am gândit s-o dau jos, dar a lăsat un gol așa de mare încât a trebuit s-o pun la loc, fapt care m-a întristat și mai și. Până mi-am luat inima-n dinți s-o sun pe Julie, se făcuse deja patru dimineața, dar era trează: ținea post cu afine, iar crizele de foame n-o lăsau să doarmă.

— Julie, i-am mărturisit, sunt atât de nefericită.

— De ce, drăguțo, credeam că tu și Eduardo sunteți în al nouălea cer, mă întrebă.

— Îl ador pe Eduardo, dar pe Zach îl doresc de fapt. Mă gândesc să-l sun. Sunt sigură că-i e dor de mine.

— Heeeei, stai puțin, îmi răspunse. Mâine dimineață la prima oră îl sun pe dr. Fensler și-ți fac o programare. Altfel n-ajungi la el în veci.

Dr. Fensler are camera de așteptare mai strălucitoare decât a oricărui psihiatru din oraș. Nu arată nici pe departe ca balamucurile la care am

auzit că merg cei mai mulți bogățani din New York, ca Julie. Totu-i minunat, inclusiv masa Christian Liaigre excepțional de bine dotată cu reviste de modă și bârfe, chiar și cu cele greu de procurat, ca *Numéro*. M-am uitat în jur. Era mai bine decât în rândul întâi la o prezentare de modă Michael Kors. Toate fetele din sală erau până peste poate de fantastice și aproape toate păreau a fi actrițe sau femei mondene. Sunt sigură c-am zărit-o pe Reese W., dar nu mi-am putut da seama dacă-i chiar ea, pentru că avea mai toată fața acoperită de ochelarii de soare. Dar detaliul cel mai important al sălii de așteptare era faptul că toate fetele arătau *tres* fericite : fiecare era, pur și simplu, superbă, înconjurată de pungi de cumpărături și purta noile sandale cu curelușe de la Tod, care nu se găsesc nicăieri și sunt perfecte pentru ziua aceea călduroasă de iunie. Discutau subiecte nelegate de terapie, cum ar fi următoarea lor vacanță la Capri și cât de minunat a fost Crăciunul trecut la St. Barths. Fetele astea arătau de parcă n-aveau nici o problemă. De fapt, arătau de parcă nici măcar *nu știau* ce-i aia o problemă. Nici vorbă să fie încrunțate sau cătrănite. În mod clar, eram cea mai nefericită și prost îmbrăcată persoană de acolo. Evident, dr. Fensler era un geniu. De-abia așteptam să-l întâlnesc. Eram sigură că la el nu ține cu asigurarea medicală.

La vreo zece minute după ce am ajuns, o soră medicală frumușică, îmbrăcată în ținută sport din velur alb, m-a condus în sala de tratamente. Era ceva nou : nu tu canapea veche, din piele, nu tu cărți de psihanaliză pe rafturi, doar o lumină puternică și un șezlong înalt, exact ca alea de pe

marginea piscinei de la hotelul Mondrian din LA. M-am așezat și am așteptat. Eram puțin emoționată. Oricine a avut parte de psihoterapie știe cât de dureros e să dezvălui totul despre tine unui străin, pentru ca apoi să fii sfătuit să te schimbi. Gândul nu era tocmai atrăgător. Dar dacă voi pleca arătând ca fetele alea sexy din camera de așteptare, o voi face bucuroasă.

Ușa s-a deschis. Dr. Fensler – ferchezuit și bronzat – aruncă o privire înăuntru.

— Heeei! Bună!!! Ce bine-mi pare să te văd! îmi spuse și mi s-a părut că sună mult prea entuziast. E clar, n-a observat că mă îmbrăcasem pentru consultație ca pentru o petrecere. Arăți *fan-tastic!* Dumnezeule, ce *ten*. Locuiești într-un *frigider?*

Până să-i răspund, ciripi:

— Trebuie să injectez două buze. Mă întorc în *zece secunde*. Nimeni nu aranjează buzele mai repede sau mai bine decât dr. Fensler.

Se strecură afară ca o șopârlă. Julie era nebună de legat. Nu m-a trimis la psihiatrul, ci la dermatologul ei. Am sunat-o imediat.

— Julie, i-am spus pe un ton aspru, dr. Fensler e dermatolog!

— Știu. E genial. Nimeni cu adevărat important nu merge la o petrecere fără să treacă mai întâi pe la Fensler.

— Dar, Julie, eu nu mă duc la o petrecere. Mă distrez de una singură și nu-i nostim deloc. Vreau să plec, nu sunt sigură că dr. Fensler este persoana potrivită să mă ajute. Am crezut că spui c-am nevoie de psihanaliză.

— Iubito, dermatologia *este* noua psihanaliză, mă asigură ea. (Crede că tot ce-i nou e bun doar

pentru că-i nou.) N-ai văzut ce sumbri sunt oamenii care merg la psiholog? Psihologii îi fac pe oameni *nefericiți*. Chestia formidabilă în legătură cu dr. F. este aceea că vii pentru o nevinovată injecție cu Botox și pleci mai fericită decât după zece ani de psihanaliză. Ești frumoasă, te simți minunat. Simplu. Unele newyorkeze au devenit dependente, merg în fiecare zi. Evident, nu vreau să pățești și tu așa, dar sunt convinsă că puțină terapie dermatologică ar fi o experiență pozitivă. E ca și cum ai trișa, dar în sensul bun al cuvântului.

Acum înțelegeam de ce toate fetele din camera de așteptare arătau atât de fericite. Se drogau cu Botox. Fără încruntături, fără expresie, numai zâmbete.

— Julie, nu cred că o să-mi facă bine. Vreau să vorbesc cu cineva despre ceea ce s-a-ntâmplat. Nu vreau să afișez expresia înghețată, Botox, care-i la modă acum.

— Dar cine a spus că trebuie să-ți injectezi Botox? Fă-ți o exfoliere, poate o injecție cu enzime. Poți să-i spui doctorului F. totul. Cinci la sută e tratament, în rest doar ascultă, or tu de asta ai nevoie. Uite ce-i, el știe cum stă treaba cu legăturile din Manhattan mai bine decât orice consilier matrimonial la care am fost și, pe cuvânt, am fost la toți cei din Upper West Side. Nu te-aș trimite eu la cel mai bun?

— Ba da.

Era *très* tentant. Vreau să spun, n-am mai auzit de psihanaliză care să te facă să arăți ca una dintre fetele lui Michael Kors. Dacă tot eram nefericită, barem să arăt bine. Încerc să nu fiu

atât de superficială ca Julie, dar, câteodată, când îți este în joc starea mintală, n-ai de ales.

— OK. Atunci încearcă. Fac cinste. Apropo, ai văzut-o pe K.K. în sala de așteptare? Sunt convinsă că-și face tratamentul acela nou, de la Paris, cu mască Botox, dar ea se jură că are fața aia încremenită pentru că se freacă douăzeci de minute, în fiecare seară, cu ulei de trandafiri persan. E o mincinoasă nerușinată. Nimeni n-arată atât de bine de la tratamentele naturiste.

Dr. Fensler se iți de după ușă și intră în cabinet.

— Julie, trebuie să închid. A venit.

— Deci, povestește-mi totul, mi-a zis. Te-ai despărțit de prietenul tău?

Am încuviințat dând din cap.

— O să te fac frumoasă și fericită, ca pe toate fetele mele. N-o să te mai gândești la el nici-odată. Stai liniștită! Dacă vrei, poți veni în fiecare zi. Mai toate fetele procedează la fel când trec printr-o traumă asemănătoare.

Se apropie și începu să-mi studieze tenul.

— Iâââh! făcu el. Un coș. Ai fost recent în Europa?

— Da, i-am răspuns, gândindu-mă că omul ăsta poate-i chiar un geniu.

— Acnee declanșată de zborul cu avionul. Nimeni nu scapă de asta. E ultimul răcnet. Ești deprimat, ești stresat, zbori în jurul lumii ca o muscă fără cap, nu faci față schimbării de fus orar, hormonii tropăie și – *bang!* – iată acnea de zbor. Știi că toate supermodelele vin *direct* la mine când coboară din cursa Air France de la Paris? Vin și pleacă, o exfoliere, o injecție, și sunt superbe din nou. Arată mai bine și *se simt*

mai fericite. Iar acum, povestește-mi de băiatul ăsta de care te-ai despărțit.

I-am spus toată povestea, exagerând pe ici pe colo, ca s-o fac mai interesantă. Normal, am omis părțile mai umilitoare, cum ar fi călătoriile ratate în Brazilia. Nu voiam ca dr. F. să știe și chestiile foarte intime.

— Asta nu e tot, mi-a zis. Îmi ascunzi ceva.

I-am povestit, fără tragere de inimă, despre tentativa mea pariziană de sinucidere, pe care am înfrumusețat-o. De asemenea, am recunoscut că n-am mai avut parte de Rio după călătoria la LA.

— Ei bine, ori era orb, ori homosexual, glumi dr. Fensler, încercând să mă înveselească. Genul acesta de respingere e foarte supărător.

— Mă simt ca naiba, l-am aprobat. Și nu-mi mai trece.

— Ah, dar o exfoliere Alpha-Beta va face minuni, mă încurajă dr. Fensler, punându-și mânușile de plastic.

Și-a pregătit sticlulele cu un lichid limpede și m-a rugat să mă întind. Îmi întinse pe față prima soluție. Înțepa.

— Aau! m-am miorlăit.

— Ah, foarte bine! Tenul tău o să fie imaculat când o să pleci de-aici. Fiecare celulă va fi perfectă. Nu vei mai lăsa pe nimeni să te rănească vreodată. O să te întrebi de ce-ai stat atât de mult cu o persoană imposibilă.

Am dat din cap. Nu puteam vorbi pentru că aburii de la chimicale erau foarte puternici.

— Știi de ce-ai acceptat să stai atâta timp cu un ticălos?

Am clătinat din cap. Încă nu mă dumirisem de ce m-am lăsat atrasă de cineva care, după

cum mi-am dat seama ulterior, s-a purtat groaznic cu mine.

— Relație disfuncțională clasică. Te bat la cap până simți că nu ești bună de nimic fără ei. Nimeni nu pricepe de ce stai cu el. Dar tu știi. Din punctul tău de vedere, e un caz clasic de autosubestimare. Draga mea, îți construiești singură părerea despre propria persoană și nimeni nu va putea să ți-o clatine. Când ți-o vei recăpăta, bărbații vor fi atrași de tine *în mod incontrolabil*. Încrederea de sine e ca un magnet. Dar trebuie să te iubești pe tine însăși înainte ca altcineva să te iubească cu adevărat. Pot să te fac frumoasă pe dinafară, dar trebuie să fii frumoasă și pe dinăuntru. Gata cu sfaturile. OK, acum pun a doua soluție.

Aceasta m-a ars mai mult decât prima. Nu vedeam cum îmi poate fi benefic așa ceva pentru ten sau suflet. Am reușit să murmur:

— Ei bine, cred că respectul de sine e pe calea cea bună. Am întâlnit un tip care mă iubește ca pe lumina ochilor.

— Și unde e? mă întrebă dr. F.

— Ah, e-ntr-o călătorie de afaceri. E mai mult plecat, i-am răspuns.

— Ei bine, fii atentă să nu locuiască în Connecticut cu nevasta și trei copii.

Am chicotit. Dr. Fensler era nostim.

— Acum am să las stratul acesta încă cinci minute, să-și facă efectul, apoi vei fi din nou strălucitoare, draga mea. Ești o fată fenomenală. Să nu te oprești la bărbatul care nu te tratează ca pe-o prințesă ce ești. Fără scandalagii, fără bandiți care te mutilează și-ți secătuiesc energiile.

Habar n-aveam cum venea chestia cu mutilatul, dar am s-o evit de-acum încolo. Te pomenești că, așa cum susținea Julie, în New York secretul fericirii constă în găsirea dermatologului potrivit.

Dr. Fensler aranjă ceva în dulăpior apoi mă întrebă :

— Cum era viața sexuală cu tipul cu care erai logodită ?

Oamenii pun întrebări personale cu atâta nonșalanță. Felul cum te întreabă unii despre Brazilia, de parcă s-ar interesa de-o vacanță la Palm Springs sau ceva de genul ăsta, e de-a dreptul lipsit de tact.

— Ei bine, vreau să spun, hmmm. Pe vremea când mai făceam dragoste, era... la superlativ, i-am răspuns stânjenită.

— Aha! *Fii atentă!!!* mă avertiză Fensler. Niciodată, dar niciodată, să nu te măriți cu bărbatul cu care ai avut cea mai bună partidă de sex. Bărbatul acesta te va răni. E pasionant, excitant, dar asta nu înseamnă decât că amândoi apăsați pe butoanele disfuncționale ale celuilalt. Fii atentă cu bărbații de care ești foarte atrasă din punct de vedere sexual – sunt periculoși. Psihanaliza asta ne spune într-o formă sau alta.

M-am abținut să-i spun că partidele de sex cu Eduardo erau de un milion de ori mai bune decât cele cu Zach. Ce era să fac? Să termin relația tocmai fiindcă eram atât de atrasă de el? Să-mi dau întâlniri cu o persoană respingătoare? Uite-așa se contrazice psihanaliza. N-ai cum îndrepta lucrurile pe care trebuie să le îndrepti. Dr. Fensler îmi întinse o oglindă.

— Uită-te la tine. Fenomenal!

Dr. F. realizase ceva uimitor. Tenul meu strălucea. Arătam mai curând ca o persoană care tocmai s-a întors după o vacanță de-o lună pe insule, decât ca o fată care-și revenea după o tentativă de sinucidere în Franța. Dintr-odată m-am simțit plină de încredere. Sentimentul era asemănător cu acela pe care l-am avut când mi-am cumpărat o eșarfă de mătase Pucci și am purtat-o pe un iaht în maniera Christinei Onassis.

— Mă simt minunat, mulțumesc din suflet, i-am spus în timp ce mă ridicam să plec.

— Ține-o tot așa. În clipa când nu mai simți asta, vino direct aici să-ți redau zâmbetul, ai înțeles?

Partea bună a dermatologilor, spre deosebire de psihiatri, este aceea că te fac pe dată să te simți cu adevărat mulțumită de tine însăși. În timp ce treceam prin sala de așteptare, vă jur că le-am făcut, literalmente, cu mâna fetelor acelor superbe. Eduardo mă adora, Zach ținea de domeniul trecutului, iar eu arătam de milioane.

Sinceră să fiu, dac-aș fi știut despre exfolierile Alpha-Beta dinainte, nu m-aș mai fi încurcat din capul locului cu un ratat ca Zach.

Ce noroc am avut că dr. F. mi-a aranjat tenul chiar azi, când Eduardo trebuia să se întoarcă și anticipam ceva superproustian alături de el, indiferent de recomandarea doctorului. Aerin van Orenburg – tânăra fiică retrasă a lui Gustav van O., care afirmă cu orice prilej că are mai multe opere de artă decât Muzeul Getty – decisese să

renunțe la stilul de viață monahal și dădea un bal mascat. Circula zvonul că Aerin nu făcuse altceva de când terminase facultatea decât să stea acasă și să îndeplinească huse din lurex auriu pentru colecția ei masivă de pantofi Christian Louboutin. Toată lumea voia să meargă la petrecerea ei. Dar ea, în ciudățenia ei, i-a invitat doar pe jumătate din cei care ar fi dorit să vină.

Lui Aerin îi plăcea să fie contradictorie. Tema petrecerii – „Robert și Ali“ – era superobscură și i-a pus în încurcătură pe toți. Ideea era ca toți bărbații să se îmbrace ca mogulul cinematografului anilor '70, Robert Evans, iar fetele ca fosta lui soție, Ali MacGraw. Problema cu balurile mascate este că, dacă tot organizezi unul, trebuie să fi superoriginal. Am auzit că unele fete răutăcioase din New York dau foc, pur și simplu, invitațiilor dacă li se pare că tema e „fumată“. Se pare că nu mai poți da vreodată petreceri cu nici una dintre următoarele teme: Mick și Bianca; Boogie Nights; Bill și Monica. De asemenea, cele cu tematica „piele și blană de leopard“ sunt interzise pentru că toată lumea trișează și, pur și simplu, se îmbracă de la Roberto Cavalli.

Lara, Jolene și Julie erau dezgustate de tema propusă. N-ar putea imita coafura lui Ali decât dacă ar purta perucă.

— Atunci, pune-ți perucă, am sfătuit-o eu pe Julie, care mă sunase pentru o consfătuire urgentă pe tema costumației.

— În nici un caz nu-mi pun o perucă brunetă grețoasă peste părul meu superb, blond. Ariette ar *muri*. Cum poate să-mi facă Aerin una ca asta după câtă grijă am avut de ea la Școala Spence?

Mai rar se întâmplă ca o brunetă ca mine să aibă un avantaj social asupra unei blonde newyorkeze. Dar iată că se poate. De-abia așteptam petrecerea din seara asta.

— De ce nu te duci la Ariette să te faci brunetă cu spumă colorantă, doar pentru astă-seară? i-am sugerat eu lui Julie.

— Iăh, nu! Vreau să spun, părul meu ar putea să mi se-nnegrească dacă fac așa ceva, îmi replică ea. Adevărul e că părul natural al lui Julie chiar este închis la culoare, dar am hotărât să nu-i amintesc asta. Mă duc costumată ca blonda Ali MacGraw. Ar fi arătat mai bine așa. De ce trebuie să fie Aerin așa o pacoste? Nu face decât să necăjească pe toată lumea pentru ca să scrie Suzy despre ea cum că-i cea mai originală Prințesă din Park Avenue.

— Dar nu te obligă nimeni să te duci, i-am spus.

— Pesemne, glumești. *Nimeni* n-a fost invitat. *Trebuie* să mă duc. Este evenimentul săptămânii. Chiar dacă nu-i decât luni, așa că, de fapt, nici nu mi-am început săptămâna.

Julie a închis, apoi m-a sunat înapoi câteva secunde mai târziu, să-mi spună:

— Frumușico, să nu-i spui lui Aerin chestia aia cu evenimentul săptămânii, fiindcă nu vreau să știe că petrecerea *ei* este evenimentul cel mai important al săptămânii *mele*.

Eduardo mi-a promis că va veni la petrecere, ceea ce, recunosc de bunăvoie, era evenimentul săptămânii mele. Julie a hotărât să vină însoțită de Todd, care, în mod clar, reapăruse pe lista ei lărgită de prieteni-de-ultimă-oră, iar Charlie era în LA. (Slavă Domnului. Gândul că s-ar fi putut

încrunta la mine într-o cameră plină de sosii de-ale lui Robert și Ali nu era prea atrăgător.) Aerin are alergii la economii. Și-a transformat toată casa într-o replică a faimoasei locuințe a lui Robert Evans din Beverly Hills. Pe un ecran uriaș din bibliotecă rula *Love Story*. L-au adus cu avionul din LA pe Matsuhisa, să se ocupe de meniu. Se pare că adevărații Robert și Ali erau în mulțime, deoarece Ali era nașa lui Aerin sau ceva de genul acesta. Era, însă, greu să-i deosebești printre zecile de Robert și Ali.

Pe la mijlocul petrecerii mi s-a-ntâmplat ceva ciudat. Tocmai mă relaxam pe o canapea de catifea când Todd s-a așezat lângă mine. De-abia l-am recunoscut cu costumația lui de Robert Evans – pantalonii evazați de catifea și ochelari de soare imenși. Părea agitat. Dintr-odată s-a uitat fix la mine și mi-a spus:

— Trebuie să-mi dai numărul tău de telefon.

Ce grozăvie, m-am gândit. Todd este prietenul lui Julie. N-are cum să se dea la mine.

— De ce? l-am întrebat.

— Trebuie să te sun. Vreau să... Trebuie să-ți spun ceva, mi-a răspuns.

Todd îmi făcea silă. Se uita la mine complice.

— Todd, nu vreau să mă suni, e bine?

A plecat. Părea stânjenit.

Petrecerea a fost atât de reușită încât mi s-a părut că eram acolo doar de cinci minute și când colo se și făcuse unu dimineața. Când ești la o petrecere grozavă, timpul zboară. La petrecerile dezastruoase se târăște ca un melc, ceea ce-i atât de enervant. Julie a plecat cu Todd. Eu am luat un taxi.

În taxi m-a cuprins un gând oribil. *Unde era Eduardo?* Nu venise. Mi-am verificat mobilul. Nici un mesaj. Am apelat robotul de acasă. Nici acolo nu lăsase vreun mesaj. L-am sunat pe mobil și nu mi-a răspuns. Am sunat la apartamentul lui. Nimic.

Nu eram disperată, pe cuvânt. Doar că nu așa voiam să fiu tratată. Mă lăsase de una singură, să mă hărțuiască Todd. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru dr. Fensler. În noaptea aceea eram atât de plină de respect față de propria-mi persoană încât am decis să-i spun lui Eduardo că totul s-a terminat, doar ca să vadă că-s un anume gen de fată cu un anume fel de respect față de propria-i persoană, care trebuie tratată precum cel mai strălucitor smarald din diadema străbuniciei. După ce mă va fi implorat să-l iert, voi accepta *cu greu*, dacă îmi va promite că-și schimbă atitudinea. La urma urmei, era prima dată când se întâmpla așa ceva cu Eduardo și nu spune legea să arăți clemență infractorilor la prima abatere?

Când am ajuns acasă, respectul de sine era încă *aproape* intact, ceea ce mi s-a părut o mică victorie, ținând cont de înfrângerea pe care o înregistrasem în seara aceasta. M-am dus direct la telefon și am văzut că butonul MESAJE licărea intermitent. L-am apăsat. Ar fi bine ca Eduardo să aibă pregătită o explicație foarte bună. Dar nu era el. Aveam trei mesaje de la Todd (cum o fi făcut rost de numărul meu?) care mă ruga să-l sun. Băiatul ăsta era sărit de pe fix. Vreau să spun, s-o urmărești pe cea mai bună prietenă a iubitei tale înseamnă să comiți

un incest. Iar Todd știa că mă întâlnesc cu Eduardo. Fuseseră la aceeași școală și erau vechi cunoștințe.

Soneria telefonului m-a trezit a doua zi dimineața la ora 6.30. Am ridicat receptorul deși mi se pare lipsit de etică să iei contact cu lumea din afară înainte de 10.30.

— Sunt eu, Todd...

— Todd, e-atât de devreme!

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Îmi plăcea cum dă roade exfolierea pe care mi-o făcuse dr. F., dar oare chiar îmi doream ca Todd să fie atras de mine?

— Todd. Ești un drăguț. Ești al lui Julie. Nu vreau să fii iubitul meu. Ești nebun, i-am spus.

— Dar...

— Lasă-mă să dorm!

Am închis.

În mod clar, intrasem în era apelurilor telefonice nebune în creierii dimineții deoarece peste vreo zece minute, am fost sunată din nou. *Iâh*, am gândit, *nu pot să mai fac față acestor miorlăieli ale lui Todd.*

— Da? am răspuns aspru.

— Ești chiar tu, *carina*, dulcea mea petală?

Era Eduardo. Vorbea în șoaptă. Nimeni nu-mi mai spusese vreodată *carina*, dulcea mea petală, dar asta nu m-a îndepărtat de la plan: chiar dacă mai târziu voi arăta clemență, acum trebuia să fiu neîndurătoare. Cu vocea mea cea mai încrezătoare, i-am spus:

— Eduardo, sunt dezamăgită. Aseară m-ai lăsat baltă.

Și chiar eram. Vreau să spun, făcusem un efort uriaș să arăt ca Ali MacGraw în punctul culminant al carierei sale, iar el a ratat momentul.

— Nu cred că ar trebui să ne mai vedem, i-am spus.

— *Non!* Iubito, sunt blocat în Florida, la aeroport. Știi c-a fost un uragan aici, pe coastă? Aeroportul e chiar în ochiul uraganului. Nu mi-au lăsat pilotul să decoleze. A trebuit să mă cazez într-un hotel Sheraton oribil. Sunt epuizat și toate liniile telefonice au fost întrerupte până acum. Îmi pare atât de rău că n-am putut să te contactez seara trecută, fiindcă, știi, *je t'adore*.

M-a cuprins un megaatac de vinovăție. Când te gândești c-am fost atât de neîncrezătoare în timp ce Eduardo dormea sub vreun cearșaf sintetic, îngrozitor, de hotel. Totuși, n-am spus nimic.

— Hai să te scot la cină în seara aceasta. La Serafina. Au cele mai bune spaghete din New York. Poți să refuzi așa ceva?

N-am putut. Dacă ați fi mâncat vreodată spaghete cu scoici în sos de șampanie la Serafina, respectul de sine vi s-ar fi dus și vouă pe apa sâmbetei.

La o aruncătură de băț de Barneys, restaurantul Serafina de pe East Sixty-first Street este C.G. al Î.I. din New York. Se pare că Albert de Monaco merge direct acolo de cum coboară din avionul său, doar ca să mănânce o pizza cu hribi, iar cei „de Grecia” și „de Belgia” rareori mănâncă altundeva. Acolo e plin de „de”-uri oriunde te uiți. Sunt foarte amabili unii cu alții, dar Eduardo spune că grecii sunt teribil de geloși pe belgieni,

pentru că belgienii încă mai au o țară, chiar dacă nimănui nu i-ar da prin cap să meargă acolo nici dacă ar fi ultimul loc pe pământ. Chiar nu-nțeleg. Vreau să spun, mai bine n-aș avea deloc o țară și aș locui într-un cartier extraordinar, ca Manhattan-ul, decât să am o țară ca Belgia și să fiu obligată să stau acolo, unde n-ai ce bea în afară de bere și n-aș avea nici o șansă să-mi fac o exfoliere Alpha-Beta.

Am decis să port rochia aceea superbă de satin verde-pastel de la Louis Vuitton. Judecând lucrurile retroactiv, cred că încercam să-i comunic subliminal lui Eduardo că eram candidata perfectă la titlul de prințesă de Savoia. Era genul de rochie pe care l-ar fi purtat Grace Kelly dacă ar fi fost brunetă. De asemenea, era în ton cu supărarea mea, fiindcă Eduardo n-o să fie în stare să se concentreze asupra spuselor mele și, cu puțin noroc, o să accepte pe loc următoarele doleanțe:

1. Să nu mai lipsească atât de mult. Călătoriile de afaceri sunt acceptabile doar de luni până vineri.
2. Să-și înlocuiască nenorocitul ăla de telefon Motorola cu unul digital, care funcționează peste tot, chiar și în avionul tatălui său.
3. O nouă vizită la palat, *très* curând.

În clipa când am pășit în restaurant, l-am văzut pe Eduardo la intrare, bronzat, cu părul dat cu briantină, pieptănat spre spate. Mi-a spus:

— *Carina* mea, în seara asta ești *bellissima*.

Mi-au zburat din cap toate condițiile. Nici nu-mi mai aminteam de ce sunt supărată. (Din

fericire, îmi notasem toate condițiile în palmă: mi-am închipuit eu c-o să uit instantaneu totul în clipa în care o să dau cu ochii de el.)

Ni s-a repartizat o masă grozavă, cu vedere asupra întregului restaurant. Era noaptea Prințeselor Suedeze: aveau o masă numai pentru ele, în mijlocul localului. Toți ochii erau îndreptați într-acolo. Asta, cred eu, deoarece sunt blonde naturale și nimeni nu putea să creadă că părul lor e real. Apoi, mai erau „de Grecia“ oriunde te uitai, însoțiți de frumoasele lor soții americane blondine, și am zărit-o și pe Julie, într-un colț îndepărtat, împreună cu Todd – iâh! – și cu o masă plină de „de Austria“. De asemenea, într-un colț, mai era un puști în genul celor din East Village, îmbrăcat în țoalele alea gotice pe care poți să le cumperi din East Ninth Street. Nu se prea încadra în peisaj, asta până când s-a apropiat și l-a salutat pe Eduardo, care l-a prezentat drept Iago de Danemarca. *Hamlet*, mi-am zis, *ce drăguț*.

Iago ni s-a alăturat la cină. (Asta nu făcea parte din plan, dar uitasem să adaug pe lista de doleanțe „fără cine romantice *à trois* cu prinți danezi obscuri“.) Conversația s-a învârtit mai ales în jurul subiectelor de mare interes pentru monarhii europeni de mică însemnătate, cum ar fi:

1. Când își vor recăpăta regatele?
2. Cine a avut cele mai multe accidente de mașină la Rosey?
3. Va fi sudul Franței în totalitate invadat de ruși?

4. Cum vor face să fie din nou invitați pe iahtul regelui Spaniei, în vara aceasta?
5. Mai e la modă Plaja Nikki din Saint Tropez? Sau e mai șic să-ți afișezi bronzul/tipesa/propria persoană pe La voile Rouge?

Conversațiile „de“-urilor sunt, de fapt, foarte plictisitoare, dar, dacă ai de gând să devii prințesă, trebuie să te prefaci că sunt cele mai fascinante subiecte din lume. De asemenea, trebuie să te prefaci că ești de părere c-ar fi minunat să-și primească regatele înapoi, chiar dacă ești o fată foarte democrată, ca mine, care crede că monarhia e răsuflată. În sinea mea sunt convinsă că cei mai mulți dintre acești tineri prinți nu sunt în stare să-și conducă nici propriile blocuri în care locuiesc, darămite o națiune. (În afară de Prințul William, care e atât de sexy încât ar putea conduce tot universul dacă ar vrea.)

După ce a plecat Iago, Eduardo s-a uitat în ochii mei și m-a întrebat pe un ton foarte romantic:

— Tiramisu?

— Eduardo, sunt foarte supărată. Nu mai ies cu tine de-azi înainte și, în mod clar, n-am să mă culc cu tine, i-am răspuns.

Nu voiam ca Eduardo să creadă că m-ar putea avea înapoi în seara aceea, chiar dacă, de fapt, l-aș fi lăsat să mă recucerească fără să stau pe gânduri. Mi-era foarte greu să mă concentrez din cauza pacostei ăleia de Todd, care îmi tot făcea semne ciudate din partea cealaltă a restaurantului, arătând spre toaletă. Bărbații din New York sunt nebuni de-a binelea. Am încercat să-l ignor.

— De fapt, îmi spuse Eduardo, voiam să te întreb dacă nu ți-ar plăcea să comandăm ceva și

la desert. – Ce jenant! – Știu că ești supărată și nu aștept nimic din partea ta. Ai tot dreptul să fii nemulțumită, continuă el.

Drăguț, nimic de zis, dar eram dezamăgită. Mă bazasem în seara asta pe-un Proust foarte stimulator – după multe insistențe din partea lui, bineînțeles. I-am răspuns că o să mănânc desert; de vreme ce era singurul tiramisu de care urma să beneficiaz, m-am gândit că n-ar trebui să refuz. Apoi s-a-ntâmplat ceva foarte drăguț. Chelnerul a adus prăjitura, care era în formă de inimă.

— Mă ierți? mă imploră Eduardo.

— Nu, i-am răspuns vrând să sugerez, de fapt, da.

— Vii cu mine în Sardinia pe iahtul regelui Spaniei peste două săptămâni?

— Nu, i-am răspuns din nou, vrând să spun, de fapt: *Să dau o fugă chiar acum direct la Eres pe Madison, să-mi iau costumul acela de baie alb căruia i se face reclamă?*

Oricum, când am terminat prăjitura – care a fost până peste poate de delicioasă –, am găsit o inimioară roz de cristal, care mă aștepta pe fundul farfuriei. Eduardo putea să dispară liniștit în călătoriile lui de afaceri și să nu mă sune deloc în tot timpul acesta, dacă dorea.

— Iartă-mă, *Principessa*, m-a rugat din nou.

— Ești iertat, i-am răspuns, fiindcă ador sfârșiturile fericite care implică și un cadou.

— Mergem? mă întrebă

— Bine, dar mai întâi mă duc până la toaletă.

Voiam să-mi rujez buzele și să-mi refac puțin machiajul înainte să plecăm acasă. Aș putea spune că eram până peste poate de copleșită. Eduardo

era perfect. S-a scuzat grațios și a recunoscut c-a greșit și că aveam dreptate în toate, fără să mai fie nevoie să-mi enunț doleanțele. Nici nu-mi imaginam cum de-am putut fi logodită cu cineva ca Zach, când erau disponibili oameni ca Eduardo. Am intrat într-una din cabine. Ușa de la toaletă s-a deschis și cineva s-a năpustit înăuntru cu răsuflarea tăiată. Auzisem că suedezele alea prizau cocaină aici. Am încremenit.

— Hei, am auzit o voce. Trebuie să mă ascuți. Era Todd.

— Todd, lasă-mă-n pace. Nu mă interesează ce vrei să-mi spui, i-am zis

— M-a trimis Julie. Insistă să-ți spun adevărul. Asta chiar era ciudat.

— Poftim? am întrebat

— Nu trebuie să mai ieși cu el, mi-a replicat.

— Nici gând, Eduardo e adorabil. Ne petrecem weekendul pe iahtul regelui Spaniei.

— Renunță! Te previn, o să te doară.

Am ieșit din cabină și mi-am deschis portfardul. Trebuie să recunosc că era oarecum formidabil faptul că doi bărbați se băteau pe mine, dar m-am purtat ca și cum era *îngrozitor*.

— Todd, știu că mă placi, dar eu, una, sunt cu Eduardo, iar tu ești cuplat cu cea mai bună prietenă a mea, i-am spus.

— Dar nu vreau să fii iubita mea.

Poftim? Ce deprimant. Voia doar să se culce cu mine. Aproape că-i mai rău.

— Vreau doar să fii fericită, asta-i tot. Îl cunosc pe Eduardo foarte bine, din școală, și știu că n-o să te facă fericită. I-am spus totul lui Julie, iar ea m-a pus să te încolțesc și să nu te las să ieși de la toaletă până nu afli totul.

— Todd, nu-ncerca să strici totul! Mă așteaptă, trebuie să plec, i-am zis deschizând ușa larg.

Todd o trânti la loc și-mi tăie calea.

— Lasă-mă să trec, i-am spus.

— E însurat, locuiește în Connecticut și are trei copii sub cinci ani.

— Nu fi prostuț. E cel mai ridicol lucru pe care mi-a fost dat să-l aud vreodată.

— E adevărat.

— Ba nu!

— Nu te-ai întrebat de ce-i plecat în călătoria de „afaceri“ în fiecare weekend? mă întrebă Todd.

— Are treabă, i-am replicat fermă.

— Italienii nu lucrează în weekend!

— Eduardo lucrează, i-am răspuns.

— Și-i funcționează telefonul când e la slujbă?

Nu-mi venea să cred. Adevărul e că aveam nevoie de o călătorie la Rio în seara aceea. Apropo, asta rămâne între noi.

— Îl cunosc, e un Don Juan. Îmi pare rău, încercă Todd să mă consoleze.

— Taci! i-am spus, încercând să-l împing la o parte din fața ușii.

— „*Il n'y a rien comme le désir pour empêcher les choses qu'on dit d'avoir aucune ressemblance avec ce qu'on a dans la pensée*“. Ți-a spus asta?

Cum de știa Todd chestia asta? Ciudat.

— Știi ce înseamnă? mă întrebă.

— E un citat din Proust.

— Și ce înseamnă?

Nu i-am răspuns. Nu l-am întrebat niciodată pe Eduardo ce înseamnă. Suna formidabil.

— Lasă-mă să ți-l traduc. „*Nimic nu se compară cu dorința cuiva de-a împiedica lucrurile rostite să*

aibă vreo asemănare cu gândurile sale.“ Folosește fraza asta de când lumea.

Eram uluită. Todd citea Proust? Și eu, care credeam că am de-a face cu un puști bogat și analfabet. Retrag totul, pe cuvânt. Nici n-am putut să mă mai uit la el. Mi-am luat poșeta și am întins-o din restaurant în viteză, prin bucătărie.

Proasto, mă gândeam în timp ce evadam. Dacă aș fi învățat franceza la perfecție, nu mi s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea.

Fetele din rândul întâi – cele 101

1. Căminul spiritual: prezentările de modă din New York. Totdeauna în rândul întâi la Oscar, Michael, Carolina și Bill (de la Renta, Kors, Herrera și Blass).
2. Vârsta: între douăzeci și maximum treizeci și un pic de ani. O FdRÎ are douăzeci și trei de ani de peste opt ani și jumătate.
3. Pedigree: bunicul a întemeiat o puternică bancă comercială/o gamă de produse cosmetice/un imperiu aviatic. Ascendența WASPy, un plus. Îmbrăcămintea WASPy, un minus.
4. Măsura hainelor: coincide cu cea a mostrelor – ceea ce înseamnă 0 sau 2 cel mult. Dacă ajungi în rândul întâi și nu ești firavă, ai nevoie, în compensație, de-o personalitate puternică.
5. Vacanțe: casa bunicii, de la Palm Beach, insula proprietate personală a celei mai bune prietene; acasă în propriul apartament (cireașa de pe tort, când nu locuiești deloc acolo).
6. Sfat legat de modă: pantofi cu tocuri cui din piele de aligator, galbeni ca mierea. Priviți cu ochiul liber, sunt invizibili și fac picioarele să pară mai lungi.
7. Filozofia în materie de cumpărături: întotdeauna cumpără cu bucată. FdRÎ nu cer niciodată nimic împrumut.
8. Cele mai bune prietene: alte Fete din Rândul Întâi. FdRÎ nu se întrețin cu Fetele din Rândul al Doilea – nu le face bine să-și sucească gâtul.

De regulă, când îmi promit să nu sun vreun fost prieten, cum fac toate fetele cu inima sfâșiată, îl sun *imediat*. Eduardo mi-a trimis nenumărate mesaje scrise de mână și bomboane de ciocolată Fauchon, dar nu l-am sunat, deși întreaga poveste m-a dărâmat cum nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată dărâmată. Vreau să spun, Zach a fost și el îngrozitor, nu tu inel, nu tu Brazilia, dar Eduardo fusese atât de parșiv. Cine-ar fi crezut că-s atât de ghinionistă încât să am parte de-așa doi bărbați într-o singură viață? Și totuși, nu eram foarte traumatizată. Vedeți voi, dr. F. făcuse minuni cu egoul meu, care a ieșit mai puțin șifonat decât v-ați putea închipui. Când Julie a declarat: „Nu există decât un singur Prinț pe care merită să-l cunoști și acela este Artistul Odată Cunoscut sub Numele Acesta“, i-am dat dreptate.

Am decis să dau uitării poveștile de dragoste eșuate. Mi-era foarte clar că PS era o chestiune potențială și nimic mai mult. Mai nou, sau, mai bine zis, revenind la o mai veche hotărâre, m-am

decis să mă concentrez asupra carierei. Fata asta din Rândul Întâi, Jazz Conassey – moștenitoarea afacerii cu cherestea Conassey din Wisconsin, al cărei nume era pe buzele tuturor, sosise de curând la New York. Se îmbrăca tot timpul până peste poate de uimitor, în fustițe foarte, foarte scurte, cu jachete miciute *haute couture* și purta ochelari de soare ca o Twiggy a noului mileniu. Trebuie să fi studiat moda la Paris, pentru că nu devii expertă în eleganță stând într-o pădure din Wisconsin. Oricum, redactorul acela minunat, care m-a lăsat fără carieră atunci când am avut problemele alea penibile cu Advil-ul, voia să scriu un articol despre ea. Am fost imediat de acord. Nu numai că aveam nevoie de bani, dar voiam să și arunc o privire în șifonierul ei, despre care se zvonea că-i ticsit cu câte o mostră de la fiecare prezentare de modă Pucci.

Jazz locuiește într-un apartament mare pe East Seventieth, la numărul 47. Adresa ideală pentru o dependentă de *haute couture*, pentru că holul blocului ei este plasat, literalmente, vizavi de intrarea laterală a magazinului Prada de pe Madison. Am auzit că Jazz era multitalentată: vestită pentru faptul că face cumpărături de la Prada în timp ce, simultan, vorbea cu consilierul ei în materie de cumpărături, trimis la Barneys. Am sunat-o imediat.

— Bună, sunt Jazzy! mi se prezentă robotul ei telefonic. Dacă vreți să mă contactați între douăzeci și douăzeci și trei ale lunii, mă găsiți la numărul 011 39 2 77 0 88, la hotelul Four Seasons din Milano. Între douăzeci și trei și douăzeci și opt voi fi la mama, în Madrid, la numărul 011 37 24 38 38 77. Apoi, mă puteți găsi la hotelul

Delano din Miami. Sau încercați pe mobilul meu, la numărul 917 555 3457. Sau pe mobilul cu număr european, care este 44 7768 935 476. Vă iubesc, mi-e dor de voi, cu alte cuvinte, pe curând.

Cu așa un program infernal, stau și mă-ntreb cum de avea timp să colecționeze articole Pucci. Am hotărât să nu-i las nici un mesaj – la urma urmei, nu va fi ascultat decât peste o săptămână. Am încercat la numărul din Madrid și mi-a răspuns doamna Conassey. Am întrebat-o dacă pot să vorbesc cu fiica dumneaei.

— Și eu aș vrea să vorbesc cu fiica mea. Dacă dai de ea, poți să-i spui, te rog, să mă sune? mi-a spus, după care a închis.

Am încercat mobilul cu număr de Europa. A intrat robotul: „Bună, sunt Jazzy. Dacă nu răspund, vă rog sunați-mă pe mobilul cu număr de SUA, la 917 555 3457.

Am sunat la numărul cu 917. Robotul de pe acesta m-a redirecționat spre apartamentul din New York. Fetele din Rândul Întâi sunt la fel de negăsit ca și supermodelele. Am format din nou numărul din New York. Cineva mi-a răspuns. Ce noroc pe capul meu. Imediat am devenit atentă.

— Jazz? am întrebat.

— Acia-i menajera, mi-a răspuns o voce cu un puternic accent filipinez.

— Jazz e acasă?

— Îhî.

— Pot să vorbesc cu ea?

— Doarme.

Era ora prânzului. Eram șocată. Până acum trăiam cu impresia că sunt singura persoană din New York care nu se scoală mai devreme de 10.30. I-am spus:

— Când se trezește, poți să-i spui să mă sune, te rog? Poți să-i spui că vrem să scriem un articol senzational despre ea?

— Îhî. Număr la tine?

I-am dat numărul. Cel puțin, Jazz era aici, ceea ce-mi ușura misiunea.

N-am fost surprinsă că Jazz nu m-a sunat în ziua aceea. Fetele din Rândul Întâi nu răspund la mesaje. Și nici n-au nevoie. Toată lumea le sună necontenit. Pentru societate, ele reprezintă echivalentul celei mai populare fete din liceu. Am sunat-o a doua zi la apartament, după prânz. A răspuns din nou menajera. Am rugat-o să mi-o dea pe Jazz.

— Nu aici, îmi răspunse.

— Dar unde e? am întrebat-o.

— Ea merge Mustique ieri.

Am crezut că leșin. Mustique este una din insulele alea uitate de Dumnezeu, din Caraibe, unde telefoanele mobile n-au deloc semnal.

— Și când se întoarce? am întrebat, știind că aveam termenul de predare peste câteva zile.

— Nu știu! Nu știu niciodată când Miss Jazzy aici sau nu, îmi răspunse menajera.

— Ți-a lăsat un număr de telefon?

— Sigur! spuse și îmi dădu numărul de mobil bun la nimic.

Fetele newyorkeze din înalta societate sunt până peste poate de alunecoase. Au acces la atât de multe ascunzători de vacanță unde-i imposibil-de-ajuns-fără-avionul-personal încât până și CIA ar avea probleme să le dea de urmă. Mă îndoiam că vreun sistem GPS ar putea-o găsi pe Jazz acum.

— Trebuie să vii, organizez o întrunire cu tema Salvați Veneția, mă solicită Muffy. Dacă nimeni nu face nimic, orașul acela, hocus-pocus, o să dispară. Nu vrem ca Veneția să fie un David Blaine¹ al orașelor istorice.

Iată de ce, câteva zile mai târziu, mă aflam acasă la ea. Muffy susține că vrea să salveze Veneția în scopuri caritabile, dar, între noi fie vorba, motivul ei real este acela că-i pur și simplu dependentă de priveliștea oferită de hotelul Cipriani de acolo. Ar muri dacă n-ar putea sta acolo o lună în fiecare vară. E singura persoană dintre cunoștințele mele care „organizează” întruniri. Dacă ar dona fondului Salvați Veneția toți banii pe care-i cheltuiește pe mâncarea adusă la întrunirile ei, ar strânge de trei ori mai mulți bani, fără să mai fie nevoie să organizeze vreo acțiune caritabilă.

Scopul acestei întruniri era ca toate participantele să semneze bilețele de „memento”-uri pentru Balul Salvați Veneția. Se pare că semnăturile scrise de mână au mai multe șanse să-i facă pe oameni să cumpere bilete și să participe decât cele tipărite.

— Începe să semnezi, spuse Muffy când am ajuns pe la mijlocul după-amiezii, îndesându-mi un teanc de invitații în mână. Du-te și așază-te în bibliotecă, vin și eu imediat. Șampanie? Sau ai vrea fursecuri cu litchi și mango? Am comandat aluatul special de la Paris. Ți se topesc în gură.

1. Cunoscut magician american (n. tr.).

Am gustat unul. Erau bune ca păcatul, pe cuvânt. Numai prețul fursecului ăstuia, probabil, ar fi fost echivalentul a cel puțin șase cărămizi noi în Piața San Marco. M-am dus în biblioteca lui Muffy, zugrăvită în roșu-bordo, ca mai toate bibliotecile din Upper East Side, și m-am alăturat unui grup de fete. Fiecare avea un teanc de invitații în fața ei. Nici una nu semna nici o invitație și nu lipea nici un plic. Erau prea multe de pus la cale.

— Vai, oftă Cynthia Kirk. Toată tevatura asta cu comitetele și actele de caritate!

Cynthia e o tânără prințesă bogată, membră a mai multor comitete. Scopul ei în viață e să devină regina scenei caritabile din Manhattan.

— Știu! *Tot timpul*. Absolut, spuse Gwendolyn Baines, principala ei rivală pentru acest rol.

— Ești evaluată în funcție de ultima sumă de bani pe care ai donat-o. Filantropia e brutală. Mai rău ca fundațiile nonprofit, continuă Cynthia.

— *La fel* ca atunci când aduci pe cineva să-ți construiască un șemineu. Nici nu vreau să mă gândesc, se plânse Gwendolyn.

— Strângerea de fonduri! Abia mai am timp să-mi cumpăr haine.

— Și eu la fel. Dar, *presată de evenimente*, am ajuns la concluzia că pot supraviețui doar cu poșetele, pantofii și bijuteriile. Accesoriile contează. Restul e de umplutură.

— Secretul meu, pentru că trec printr-un stres de neimaginat cu muzeul, sunt rochiile-furou Michael Kors, din colecția de vară. Tragi fermoarul și *zdup!* ai întins-o din casă în trei minute.

Atmosfera era mai tensionată decât o scenă dintr-o piesă de Cehov. Dintr-o clipă în alta una din fete putea să leșine sau să moară doar ca să fie în centrul atenției.

— Ah, iată-te! spuse Muffy, cufundându-se în canapea lângă mine.

Gâfâia și mai epuizată decât fetele din jurul meu. Își tampona fruntea imaculată cu o batistă proaspăt spălată.

— Dacă știam că salvarea Veneției e atât de istovitoare, aș fi ales un alt oraș care nu se *îneacă*, ci doar e plin de dărâmături, ca Roma, oftă ea. Of, draga mea, ce brută și individul ăsta, Eduardo! Pe vremea mea, dacă erai însurat, îi spuneai iubitei. Asta era trăsătura distinctivă a Studioului 54, transparența. Toată lumea știa pe ce picior dansează. Te simți bine?

— Muffy, mă simt excelent. Data viitoare o să cer un curriculum vitae, i-am spus. Din episodul ăsta cu Eduardo am tras și eu o învățătură: să nu mai accept bărbați fără să le verific trecutul.

— Știu pe cineva care are biografiile unora din cei mai dezirabili bărbați din oraș, spuse Muffy.

— Pe bune? se interesă Cynthia.

— Da, dar asta nu te privește, Cynthia, tu ești măritată. Pe tine, însă, te privește, spuse Muffy, uitându-se drept în ochii mei.

— Mulțumesc, Muffy, e foarte drăguț din partea ta, i-am răspuns, dar nu caut un „bărbat dezirabil“. Iau o mică pauză. Am decis să mă concentrez asupra carierei.

— Ah, draga mea, nu! Dacă o să dai în brânci, pe la treizeci de ani o să ai nevoie de Botox, îmi replică Muffy cu o expresie teatrală. Uită-te la

ridurile de pe fața lui Hillary Clinton. Asta-i din cauza excesului de carieră.

Din punct de vedere estetic, Muffy se pronunță împotriva fetelor care fac carieră. Crede că munca distruge tenul. Câteodată, Muffy e atât de demodată încât cred c-ar trebui să fie expusă la Met.

— Trebuie să iei legătura cu prietenul meu Donald Shenfeld. E avocatul de divorț al tuturor persoanelor mai importante care vor să divorțeze.

— Muffy, Eduardo n-o să divorțeze prea curând, i-am zis.

— Nu pentru el, ci pentru tine, îmi replică Muffy.

Probabil că Muffy suferea de maladia Alzheimer în stadiu incipient. La ce-am nevoie de divorț, de vreme ce nu fusesem în stare să mă mărit. Apoi continuă:

— Donald e formidabil. A aranjat în orașul ăsta o grămadă de divorțuri formidabile și-o grămadă de legături formidabile. Se ocupa de divorțul meu și de divorțul săracului de Henry în același timp. Și-a dat seama că suntem un cuplu perfect, ne-a prezentat și uită-te la mine acum! Am casele cele mai minunate! Donald Shenfeld știe cine-i pe piață, cine nu mai e și, partea frumoasă, știe cine *urmează* să fie pe piață.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc, se oferi Gwendolyn.

— Gwen, tu nu ești liberă, o puse Muffy la punct.

— Știu, dar de ce n-aș afla cine-i disponibil? Pentru orice eventualitate.

Mă întrebam dacă soții lui Gwendolyn și Cynthia sunt tot atât de ocupați să-și găsească

viitoare consoarte precum sunt nevestele lor să-și găsească viitori soți.

— Vezi, spuse Muffy întorcându-se spre mine cu toată sinceritatea, trebuie să fii cu un pas înainte în orașul ăsta. Un divorțat dezirabil apare pe piață și bum! Dispare până apuci să spui „Ai semnat un acord prenuptial?” E un avantaj imens să ai pe cineva ca Donald, care să aibă grijă, din timp, de interesele tale.

— Dar nu crezi că un bărbat aflat în pragul divorțului nu-i tocmai candidatul ideal pentru o legătură? am întrebat-o.

— Uite, aici greșiți voi, fetele. Nu căutați unde trebuie. Partea bună a divorțaților este că știi sigur că-s genul care se însoară. Ceea ce nu poți să spui și despre un burlac, nu-i așa?

Muffy are uneori procese de gândire logică complet lipsite de sens.

— Donald o să-ți prezinte o persoană fantastică.

— Muffy! *Încetează*, am strigat.

Nu voiam să știu. Bine'nțele că m-a ignorat total și a continuat:

— Patrick Saxton. Patruzeci și unu de ani. Încă n-a chelit. Practic, gata divorțat. E băgat în cinematografie, știi, conduce un uriaș studio de filme. Pe ambele coaste. Are avioane particulare absolut *peste tot*, ceea ce-mi umple inima de bucurie, fiindcă știi că detest că zbori cu avioane de linie, chiar dacă ești o femeie de carieră și așa fac și toate celelalte. De-abia așteaptă să te cunoască.

Întâlnirile aranjate sunt pentru fetele din NY fără haine frumoase. Sub nici o formă n-o să accept să mă duc.

— Am auzit că-i fenomenal de bogat, spuse Cynthia, făcând ochii cât cepele.

— Nu vreau un tip bogat, i-am tăiat-o scurt.

Pe cuvânt. Toate femeile pe care le știu și care au un iubit sau un soț bogat se plâng de lipsa banilor. Totuși, niciodată nu se plâng de avantajele cumpărăturilor.

— Nu-i *chiar atât* de bogat, mă liniști Muffy. Nu e genul hai-să-te-fac-nefericită-că-am-un-iaht-personal. E bogat, are patru case, ceea ce, după părere mea, e suficient.

Unele fete din New York s-ar întâlni cu Patrick fie și numai pentru spațiul suplimentar din debara. Dar, „practic gata divorțat“ suna a „însurat“. Pe tipul ăsta l-am tăiat de pe listă chiar dinainte să ajungă pe ea.

Robotul telefonic este echivalentul modern, american, al picăturii chinezești. Jazz sărea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de pe un telefon fix pe unul mobil și invers. A doua zi i-am lăsat din nou câteva mesaje, sperând c-o să mă sune. Nu voiam să pățesc ca și cu articolul despre moștenitoarea din Palm Beach. N-aveam altceva de făcut decât să stau și să aștept lângă telefon. În loc să mă gândesc tot timpul la viața mea fără logodnic și fără întâlniri, am hotărât să adopt o atitudine pozitivă și să mă concentrez asupra toaletei pentru Balul Salvați Veneția. Petrecerea era peste două zile.

Chiar când sunam la biroul Carolinei Herrera să văd dacă nu mi-ar împrumuta o rochie de

seară, a sunat linia cealaltă. Am renunțat la apel și am răspuns. Am auzit o voce dulce, de fetiță, à la Marilyn Monroe :

— Bună, sunt Jazz Conassey. Ard, ard, ard de nerăbdare să facem articolul.

— Jazz! Am tot încercat să dau de tine. Unde ești?

— Aaahh, miorlăi ea languros. Pe-un vapor pe undeva. Nu știu unde, dar e atât de mișto. Ar trebui să vii și tu.

Fetele ca Jazz invită întotdeauna pe toată lumea peste tot, chiar și persoanele pe care nu le cunosc deloc, chiar și atunci când habar n-au unde se află.

— Când te întorci în New York? am întrebat-o.

— Nu știu! Nu-mi pune astfel de întrebări! Poate mâine? Mă gândeam să mă duc la petrecerea Salvați Veneția. Practic tata a salvat Veneția de unul singur, așa că sunt presată din toate părțile să fiu prezentă.

— Și eu mă duc. Hai să ne-ntâlnim acolo și putem face reportajul în dimineața următoare, i-am propus.

— Da, dar chestiile astea sunt plictisitoare. *Atât de plictisitoare*. Iar aici e atât de frumos. Și știi ceva, nu prea vreau să apar oricum într-o revistă.

Să convingi o fată din înalta societate să facă cum vrei este ca și cum ai juca șah. Trebuie să fii cu cel puțin trei mutări înaintea adversarului. Tot ce trebuie să faci este să ceri ce nu vrei și, în mod sigur, obții ce vrei. Cere ce vrei și obții ceea ce nu vrei. Așa că i-am spus calm :

— Atunci, *n-ar trebui* să dai interviul. *Categoric, nu*. Distracție plăcută pe vapor și...

— Nu, așteaptă, *poate*, totuși, reușesc s-ajung. Ne putem întâlni la petrecere?

— Ești sigură? am întrebat-o. N-aș vrea să-ți întrerup vacanța.

— Ei, sunt *tot timpul* în vacanță. De fapt, chiar am nevoie de-o pauză. Vacanțele astea au devenit *atât de plictisitoare*.

— Și cum o să te gălesc la petrecere?

— Voi fi fata în fusta cea mai scurtă și cu bronzul cel mai uniform.

Cum or putea unii să se îmbrace ca un doge venețian în minijupă nu știu, dar dacă aș avea picioare ca ale lui Jazz, aș rescrie și eu istoria modei.

— Dumnezeu, e atât de AAAS în seara aceasta, oftă Julie, scanând aglomerația de la Salvați Veneția, care se ținea în sala mare de bal a Hotelului St. Regis.

Stăteam la bar bând cocteiluri cu căpșuni. Julie era îmbrăcată într-o rochie dreaptă, lungă, strâmtă din lamé auriu – un Halston autentic, care-i atât de la modă acum, o nebunie. De la eșecul cu Ali MacGraw, care i-a provocat o depresie legată de modă, Julie refuza să se mai îmbrace în ton cu o temă anume. Nici eu nu prea aduceam cu o venețiană, dar toată viața așteptasem rochia de seară drapată, bleumarin, pe care mi-a trimis-o Carolina. Ar fi fost o tragedie să trebuiască s-o returnez.

— AAAS? am întrebat nedumerită, căci uneori vocabularul lui Julie e mult prea abreviat pentru mine.

— Aceiași actori, altă scenă, îmi explică, afișând o plictiseală supremă.

Julie avea dreptate. Petrecerea Salvați Veneția era o junglă cu aceiași oameni, aceleași rochii și bijuterii ca la toate acțiunile de caritate din New York. M-am plimbat în jur uitându-mă după o frumoasă în mini, dar, oriunde mă uitam, nu vedeam altceva decât fete în rochii de bal mari cât casa. Atât de multă plasă într-o singură rochie poate fi o chestie traumatizantă. Blocajul de la toaletă, când două fete au vrut să treacă una pe lângă cealaltă, a fost mai rău decât pe autostrada cu plată spre New York-New Jersey la oră de vârf.

Lara și Jolene erau îmbrăcate cu rochii asortate roz și bleu de la Bill Blass. De curând începuseră să cumpere în duplicat, pentru cazul în care ar fi vrut să se îmbrace la fel. Nici una n-o văzuse pe Jazz. De fapt, n-o zărise nimeni de la petrecere. Începusem să mă îngrijorez. Voi termina oare vreodată un articol? M-am așezat la masă și am încercat să nu-mi mai bat capul.

Julie, Lara și Jolene erau toate așezate la masa mea. Erau superîncântate, pentru că li se dăduse sarcina de-a acorda premiul pentru cea mai bine îmbrăcată fată de la petrecere.

— Te nominalizez pe tine, îi spuse Lara lui Jolene.

— Nu, o contrazise Lara, *tu ești* cea mai frumoasă.

— Nici gând. Tu ești cea mai frumoasă, replică Jolene.

— Ba tu! insistă Lara.

— OK, fetelor. Hai să fim sincere, le întrerupse Julie. *Eu* sunt cea mai frumoasă, dar nu

putem să ne decernăm nouă însene cuponul de cumpărături la Dolce & Gabbana, așa că hai să mergem mai departe și să hotărâm învingătoarea.

Nu mă amuza câtuși de puțin concursul acesta cu cea mai bine îmbrăcată fată. Nu făceam decât să mă întreb cum voi putea termina vreodată articolul, dacă obiectul lui principal era în mod constant absent. Dacă nu ești atent, chestia asta cu cariera îți poate ruina viața socială.

Am conversat un pic cu bărbatul din stânga mea, un tip care avea o fundație nonprofit pe Wall Street. Nici măcar nu observasem că scaunul din dreapta era gol până n-am auzit o voce spunând:

— Mă scuzați că am întârziat. Ce nepoliticos din partea mea.

— Nici o problemă, am răspuns întorcând capul.

M-am trezit față în față cu un bărbat într-un frac imaculat, cu o batistă impecabilă în buzunarul din față. Avea părul blond pieptănat spre spate și zâmbea. Omul ăsta era 100% demn de Școala Bunelor Maniere.

— Am discutat cu sponsorii noștri și ne-am lăsat duși de val. Dar cel mai important este să strângem cât mai mulți bani pentru această acțiune de binefacere.

Nu înțelesesem cum îl cheamă. În timp ce se așeza, am aruncat o privire pe furiș spre numele de pe cartonașul cu rezervarea făcută la masă. Scria: PATRICK SAXTON.

Câteodată îmi vine s-o omor pe Muffy. Chiar dacă Patrick era un sfânt care își dedica toți banii și tot timpul Veneției, asta nu-mi schimba cu nimic hotărârea de-a nu avea nimic de-a face

cu un mahăr din lumea filmului aproape-divorțat, care, probabil, avea conflicte interioare greu de imaginat, din cauza viitoarei-foste-soții. De partea cealaltă a mesei, negocierile pentru cel mai bine îmbrăcat invitat ajunseseră mai încordate decât nominalizările pentru premiul Pulitzer.

— Louise O'Hare merită să câștige. Cine altcineva l-a mai angajat pe Olivier Theyskens să-i creeze o rochie venețiană? propuse Jolene.

— Nici gând, o contrazise Lara. Kelly Weltch l-a adus pe Lars Nilson tocmai de la Paris să-i facă rochia de seară, ceea ce presupune un efort mai mare.

— Am auzit că Louise are o rochie de rezervă de la Ungaro, insistă Jolene.

— Se spune *Uun-garo*, nu *An-garo*, o corectă Lara. Și, oricum, o rochie de rezervă e semn de teribilă lipsă de încredere în sine. Ar trebui să luăm în considerare și personalitatea fetelor.

Julie interveni:

— Hei, nu suntem la Miss Univers. Dumnezeule! Cred c-ar trebui să decidă altcineva. Voi două sunteți prea obsedate ca să alegeți cu imparțialitate un câștigător. Să aleagă el, spuse Julie uitându-se la Patrick.

— Categorie nu, zâmbi el, ridicând mâinile. Nu am calificarea necesară.

— Dom'le, n-ai nevoie de-o calificare pentru a spune cine-i cea mai drăguță, zise Julie. Zi doar cine merită să câștige.

Patrick se uită în jur, cu ochii larg deschiși. Arăta de parcă n-ar mai fi văzut niciodată o fată frumoasă. Pentru o persoană influentă în lumea filmului părea destul de drăguț, cu personalitate,

lucru rar, de fapt. Arată repede spre o fată care stătea singură într-un colț.

— Cred că ea s-a ostenit cel mai tare, decise Patrick.

Jolene și Lara tresăriră.

— Madeleine Kroft! exclamară la unison.

Erau alarmate. Madeleine Kroft era exact persoana pe care ele *nu* ar fi ales-o. Era o fată dulce, cumițică, de douăzeci și trei de ani, care încă nu-și pierduse formele durdulii, de copil-landră. Costumația ei părea împrumutată de la un magazin de Halloween din Bleecker Street. Era dureros de timidă și rareori deschidea gura fără să se înroșească la față ca racul.

— Nici gând! șuieră Jolene. Își dresе vocea, se adună apoi spuse: *Ce drăguț*. Nu m-aș fi gândit niciodată să-i dau ei premiul.

— Doamne Dumnezeu, o secundă Lara, asta-i cel mai simpatic lucru care i s-a-ntâmplat vreodată lui Madeleine Kroft. Mă simt *atât de prost* că n-am propus-o. Chiar că-i cea mai drăguță.

Patrick se sculă și se îndreptă spre Madeleine. Am urmărit-o toate cum începe să țopăie de bucurie. Julie se așeză pe furiș pe locul lăsat liber. Apoi îmi șopti:

— E drăguț. E bogat. E cea mai simpatică persoană pe care am întâlnit-o vreodată în New York. Ar trebui să ieși cu el.

— Chiar dacă ar fi fost liber și nu e, sunt sigură că nu l-ar interesa persoana mea, spre norocul lui, fiindcă nici el nu m-ar interesa pe mine, i-am răspuns.

Patrick se întoarse la masă împreună cu Madeleine.

— Dumnezeu! le spuse ea gătită de emoție lui Lara și Jolene. Dumnezeu, asta-i cea mai fericită zi din viața mea. Voi două, fetelor, sunteți formidabile. Sunteți amândouă niște persoane deosebite. Mulțumesc din suflet că m-ați ales pe mine. Puteți să mă vizitați oricând la complexul de pe Hobe Sound.

Jolene îi înmână cuponul de la Dolce & Gabbana. Madeleine se uită la el și dintr-odată se întristă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Jolene.

— Nu încap în nici o rochie din magazinul ăla, miorlăi disperată Madeleine. De ce credeți că m-am îmbrăcat așa?

— Ei bine, au tone de accesorii din care poți să alegi, o consolă Jolene.

— E și mai rău. Urăsc locul ăla. Mă simt ca o beza într-o cameră plină de fire de arpagic.

— Ești o fată frumoasă, Madeleine. Nu fi tristă, bucură-te de cadou, o sfătui Patrick.

— Serios?

— Pe cuvânt. Ești mult mai frumoasă decât toate firele alea de arpagic.

Madeleine se uită cu recunoștință la el, apoi se pierdu în mulțime. Pe toată durata cinei Julie, Lara și Jolene s-au uitat la Patrick de parcă era Maica Tereza sau ceva de genul ăsta. După ce ni s-a servit cafeaua, s-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Pot să te conduc acasă?

— Da!!! strigă Julie entuziasmată. Ar fi foarte încântată.

Am luat un taxi. Patrick îmi mărturisi că nu apelează la șoferi când merge la vreo petrecere, deoarece i se pare groaznic că trebuiau să stea

și să-l aștepte afară toată noaptea. Poate că Patrick chiar era cu picioarele pe pământ. Vreau să spun, n-am mai auzit de nimeni în New York care să-și permită să aibă șofer, dar să nu se folosească de serviciile lui.

— Uite ce-i, mâine seară mă duc la Cannes pentru câteva zile, la festival. N-ai vrea să fii invitata mea? Voi fi ocupat cu afacerile, însă s-ar putea să te distrezi, îmi propuse.

Aș fi încântată să fiu invitata ta, am gândit. Dar ești însurat și trebuie să mă gândesc și la cariera mea. Și nu vreau să las impresia c-ai avea vreo șansă extramaritală și predivorț la zona mea braziliană, în seara aceasta, or tocmai asta s-ar întâmpla dacă aș spune da.

— Îmi pare rău, dar nu pot, l-am refuzat zâmbind dulce.

Aveți idee ce puseu de respect de sine îți oferă refuzul unei invitații la Cannes? Îl recomand cu căldură pentru situațiile în care sunteți deprimat; este la fel de eficient ca o exfoliere Alpha-Beta. Taxiul se opri în fața clădirii în care locuiam.

— Ești sigură? mă întrebă.

— Sigură, i-am răspuns în timp ce-mi ziceam: *Oare sunt?* Noapte bună, i-am mai spus în timp ce coboram din taxi.

Cum am intrat în apartament, mi-a sunat mobilul. Era Jazz. Uitasem cu desăvârșire de absența ei.

— Bună! Eu sunt, mi-a spus. Am întârziat atât de peste poate de mult și m-am gândit că-i

prea nepoliticos să apar la petrecere după trei ore, așa că am rămas aici la hotelul 60 Thompson. Am putea face interviul acum.

— Jazz, e unu dimineăța, i-am zis.

— Și?

— Hai s-o lăsăm pe mâine.

— Nu pot, plec la Cannes peste aproximativ șase ore și jumătate.

Bine'nțele. Fir-ar să fie. FdRÎ pleacă întotdeauna spre locuri fenomenale dintr-un moment în altul. N-am avut altă soluție decât să-mi trag o pereche de blugi și să sar într-un taxi.

Jazz nu mi-a spus de ce s-a cazat la hotelul 60 Thompson în seara aia, dar, după cum arăta camera, acolo fusese o petrecere mult mai reușită decât balul Salvați Veneția. Se aruncă în pat ca o păpușă de cârpă bronzată în timp ce o cameristă făcea ordine în jurul ei.

— Mulțumesc mult, îi spuse cameristei. Ești o drăguță, te iubesc! Ești cea mai bună. Poți să-mi aduci o cană de ceai?

— Bine'nțele, domnișoară, îi răspunse camerista serviabilă. Nu doriți și niște prăjiturele?

— Aaah, te iubesc! exclamă Jazz. Bătu ușor în pilotă și îmi făcu semn să mă așez. Am să-ți spun totul despre noi, Fetele din Rândul Întâi, începu ea. Chestia e că-mi place la nebunie să fiu o Fată din Rândul Întâi. E atât de plăcut să fii *întotdeauna* în rândul întâi...

Nimic nu te poate distra de la consolidarea carierei mai mult decât o sacoșă cu cumpărături

de la Alexander McQueen care sosește prin curier, pe neașteptate. A doua zi dimineată sosi una conținând o rochie de seară superbă și un bilețel scris de mână:

Ești sigură? Ai putea purta asta la balul de binefacere amfAR de la Cannes. Plecarea la 6 după-amiază, din Teterboro.

Al tău, Patrick

Teterboro! Cuvântul ăsta urât înseamnă ceva foarte frumos, toate newyorkezele știu asta. Înseamnă: „Am avion personal“. Teterboro este un aeroport încântător care se ocupă numai cu zborurile noncomerciale. Dacă ajungeți vreodată pe autostrada New Jersey într-o vineri seara și vă întrebați de ce este congestionată de berline cu șoferi în livrea, aflați că-s ocupate de mahării ce gonesc să urce la bordul G-V¹-urilor cu destinația Palm Beach. Mi s-a părut până peste poate de cinstit din partea lui Patrick să-mi strecoare faptul că are un avion la dispoziție în stadiul acesta al relației noastre. Acum mi-era mult mai greu să refuz invitația. Cele mai multe newyorkeze au o problemă cu avioanele particulare, una atât de copleșitoare încât, pur și simplu, nu pot refuza o călătorie. *Ocazional*, m-aș include și pe mine în categoria asta. Totuși, azi, inocenta din mine nu înceta să-mi aducă aminte că Patrick e încă însurat, indiferent ce-ar spune Muffy. O să renunț la călătorie, chiar dacă-i mare păcat să returnez o rochie atât de magnifică.

1. *Gulfstream V* (engl.) (n. tr.).

Am pus punga pe hol s-o trimit înapoi. Am încercat să-mi scot din minte ideea unei esca-pade minunate la Cannes. I-am trimis lui Patrick un mesaj în care-i spuneam că nu pot veni.

Bine'nțeles, în secunda în care am trimis mesajul, am și regretat. Dintr-odată, mi-a părut rău că nu mă duc pe Coasta de Azur. Poate, dacă citesc despre o petrecere super-a-ntâia, o să mă mai învesesc. Am deschis la rubrica *Suzy* din ultimul număr al revistei *W*. Am dat peste o pagină cu fotografii. Acolo, uitându-se la mine din cea mai mare fotografie de pe pagină, era Zach la braț cu Adriana. Adriana A! Manechinul de la Luca Luca! Cum putea să facă una ca asta!? Întotdeauna spunea că-i un coșmar de femeie. Și uite, Adriana purta ultima creație a casei Lanvin, o rochie vaporosă pe care mi-o doream atât de mult. Deși nu voiam să mă uit mai îndeaproape, n-am rezistat să nu examinez rochia; privirea mi-a căzut pe explicația de sub fotografie: „Fotograful Zach Nicholson cu logodnica lui, supermodelul Adriana A“. Zach era deja din nou logodit? De data asta cu Adriana A? Nu-mi venea să cred. Nu puteam să mă mai uit, era prea cumplit. Am trântit revista cât colo.

Cum mai era să scriu articolul despre FdRÎ? Paralizată de o combinație de tristețe și gelozie, nu mă puteam concentra deloc. Poate, călătoria aceea la Cannes *era*, la urma urmei, o idee bună. În mod clar, nu m-aș mai gândi tot timpul la cât de elegantă e Adriana în rochia aceea. Dacă rămâneam aici, începeam din nou să fiu obsedată de Zach și, cu sau fără Adriana A, zău că nu merita. Poate atmosfera de la Cannes o să-mi

îmbunătățească capacitatea de concentrare. De fapt, mi-am spus eu, nicăieri nu rezolvi mai cu spor problemele importante decât într-un AP. I-am trimis lui Patrick un nou e-mail :

Ignoră mesajul anterior. Mi-ar plăcea să vin.

Câteva minute mai târziu am primit răspunsul :

Ignorat. Vin să te iau la 5 după-amiază, Patrick.

Voi scrie articolul despre FdRÎ în avion și-l voi transmite prin e-mail în dimineața următoare. Nu trebuiau să știe neapărat că-s plecată. În acel moment, era singura soluție viabilă pentru cariera mea instabilă. E atât de reconfortant să fii capabil să iei deciziile corecte într-o situație de criză.

Patrick a sunat la interfon la cinci fix. Mi-am înșfăcat valijoara și am zburat pe scări în jos. Un Mercedes închis la culoare mă aștepta în stradă, cu motorul torcând. M-am așezat pe locul din spate.

— Ești sigură? mă întrebă Patrick.

— Sigură, i-am răspuns.

Mașina a prins viteză. Interiorul era răcoros și foarte moale. Pentru un bărbat care nu închiiază șoferi, asta nu prea se asorta cu personalitatea lui Patrick. Totuși, zic eu, să nu vă plângeți când stați pe bancheta din spate a unui Mercedes în drum spre o escapadă minunată pe Riviera.

Hotelul du Cap din Antibes ar trebui rebotezat Hotelul Afacerilor. Toate persoanele importante din lumea filmului aici trag în timpul festivalului, chiar dacă-i situat la o distanță de treizeci de minute de mers cu mașina de Croisette, unde rulează filmele, ceea ce înseamnă nouăzeci de minute dacă traficul este *criminal*, iar traficul e de-a dreptul *ucigător* în timpul festivalului. Din punct de vedere geografic, e ca și cum ai decide să stai la hotelul Mark, când singurul tău scop e să faci cumpărături pe Mulberry Street.

Toată treaba asta cu du Cap trebuie să fie un ritual bizar sau ceva asemănător. Vreau să spun, dacă aș fi Cameron Diaz, blondă și îndeajuns de bogată să-mi permit să stau oriunde doresc, nu sunt sigură că aș opta pentru un hotel unde ți se cere să plătești sejurul în avans, în bani gheață, nu ți se oferă la room-service decât sandviciuri duble și cupe nerușinat de mici de înghețată și unde televizoarele din cameră sunt atât de vechi, încât ar trebui prezentate pe History Channel.

Iată ce gândeam când am ajuns acolo la șase dimineața, pe un întuneric beznă. La New York trebuie să fi fost ora douăsprezece – G-V-urile ajung în Europa mai repede decât avioanele obișnuite, ceea ce îmi închipui că-i unul dintre avantajele unui avion în care abia poți sta în picioare. N-am primit nimic de mâncare ori un pat până ce Patrick nu le-a dat un purcoi de bani. Sincer, ar trebui să-i spună Motelul du Cap.

Patrick e un gentleman desăvârșit. În drum spre Cannes, l-am prevenit în termeni fermi că nu-s dispusă să călătorim în Brazilia, ținând cont de starea lui civilă. Deși nu i-am spus-o în cuvinte, cred că am reușit să-i comunic adevăratul mesaj: dacă, vreodată, va fi *mai* aproape de un divorț adevărat, *aș putea* fi convinsă să merg în America de Sud cu el. Marele avantaj al unei atitudini ultracaste este acela că gazda ta este obligată să-ți ofere o cameră separată. P-ș vă spun, deoarece n-aș vrea ca Patrick să afle vreodată, că-i mult mai relaxant să ai o cameră separată decât s-o împarți cu un bărbat pe care de-abia îl cunoști și care încearcă, toată noaptea, să-și croiască drum spre propria ta plajă Ipanema.

M-am trezit la unsprezece dimineața, simțind din plin diferența de fus orar. Amețită, am deschis obloanele. Ah! am exclamat uimită. De-asta vin toți aici, mi-am zis. Kilometri de peluză impecabilă, verde se întindeau până la marea Mediterană, care strălucea ca diamantele bleu, dreptunghiulare, care se vând la Fred Leighton de pe Madison. Cui îi mai păsa că n-au mâncare aici? Te poți sătura doar admirând priveliștea. Dintr-odată, fostul logodnic cu noua lui logodnică păreau să nu mai conteze așa mult.

S-a auzit o bătaie în ușă și a intrat un picolo. Aducea o tavă de argint plină cu franzeluțe și suc de portocale. În vârful ei era rezemată o carte de vizită:

Am întâlniri toată ziua. Distracție plăcută la piscină. Vin să te iau la petrecerea amfAR la 7 seara. Mă bucur că ești aici, Patrick.

Vă amintiți de acei bikini Eres la care mă gândeam pentru croaziera ratată pe iahtul regelui Spaniei? Ei bine, nu mai eram în pragul isteriei că nu mai pot să-i port acolo, când erau încă și mai potriviți aici. Du Cap-ul (toată lumea îi zice așa) este o șansă imensă în lumea modei. Era locul ideal pentru un costum de baie alb, din două piese, cu cataramă argintii la șolduri.

Am înaintat agale prin bar și am ieșit la piscina situată pe o margine de stâncă, deasupra oceanului. Tocmai voiam să mă așez pe un scaun, când cineva m-a strigat „Hei, aici!“

Era Jazz Conassey. Bine'nțeleș. M-am dus spre locul unde era tolănită ca un covrigel bronzat pe o salteluță albă.

— Bună, i-am spus.

— De-vas-ta-tori! exclamă ea, uitându-se la bikinii mei.

— Poftim?

— Sunt devastată, zise Jazzy.

— De ce?

— De bikinii tăi.

— Ce, e ceva în neregulă cu ei?

— Nu! Nuuuuu! Sunt devastată în sensul bun al cuvântului, sunt sexy. Îți făceam un compliment.

— Mulțumesc mult, Jazz. Și eu sunt *devastată* de costumul tău, i-am întors complimentul.

Purta un costum de baie cu imprimeu exotic și avea în jurul gâtului mai multe diamante decât un întreg alai de starlete pe covorul roșu de la Hollywood. Cred că afișa versiunea FdRÎ a genului hippy șic.

— Jean-Jacques! îl strigă ea pe băiatul care curăța piscina. Vrei să-i aduci prietenei mele un covoraș? Apoi se întoarse spre mine și adăugă:

Nu-i bine să fii văzută pe un *scaun* la piscina asta. Aici se poartă *salteluțele albe*.

— Mă gândeam să închiriez o cabină, i-am zis.

— Să nu faci asta, mă sfătui Jazz. Sunt atât de *izolate*. Nu poți fi văzută acolo, or tu vrei să fii văzută.

Am executat ordinul lui Jazz și m-am întins lângă ea pe o saltea albă. Eticheta Codul de bună purtare de la du Cap i-ar putea inspira un întreg nou volum lui Emily Post.

— Mor de foame, am zis. O să-mi comand un sandvici. Vrei și tu?

— Nu, țin regimul du Cap, răspunse Jazz.

Am aflat mai târziu că regimul du Cap constă în Bellini cu suc de piersici, alune și prăjiturele Ritz. După cum mi-a spus și Jazz, alunele au fost mult mai delicioase decât sandviciurile duble care, sinceră să fiu, sunt mai bune la Holiday Inn.

— Și ia zi, ai scris deja articolul despre mine? mă întrebă Jazz.

— Da, am mințit eu, știind că revista îl vrea urgent, dar nu suportam ideea de a sta înăuntru să muncesc când aici puteam să mă bronzez de nota zece. Ce faci aici? am întrebat-o pe Jazz.

— Să fac? Nu *fac* nimic. Am venit cu un prieten care prezintă cinci sau șase filme.

— Ai văzut ceva ieșit din comun?

— Nu încă, dar în după-amiaza asta este vizionarea unui film independent tare de tot din LA, de care vorbește toată lumea. Am auzit că regizorul e sexy rău. Vrei să vii și tu?

— Bineînțeles, i-am spus. Cum se numește?

— *Jurnalul*. Toată lumea zice că-i nostim ca filmele lui Woody Allen de pe vremea când încă era nostim.

Am plecat de la hotel la patru. Jazz reușise cumva să facă rost de singurul șofer din Antibes care avea un jeep decapotabil. Ne-am năpustit vâjâind pe alea din fața hotelului și apoi pe drumul de coastă.

— Și cu ce te îmbraci la bal în seara asta? îmi strigă Jazz cu părul ciufulit de vânt.

— Cu o McQueen. Patrick mi-a dat-o.

— Devastator! Ești aici cu Patrick Saxton și ți-a luat o rochie? O-la-la! Uimitor!

— Nu sunt cu Patrick. Doar am venit cu el. Nici măcar nu-l cunosc.

— Uite, aici e prezentarea filmului, îmi zise Jazz.

M-am uitat pe bucata de hârtie pe care mi-a dat-o. Scria:

Jurnalul

Comedie

Scrisă și regizată de Charlie Dunlain

Charlie? Charlie nu făcea filme nostime, de succes. Făcea filme deprimante, intelectuale, cu buget redus, la care nu se uita nimeni. Îmi era de ajuns că fusesem trezită din morți de un regizor fără viitor, darămite de copilul răsfățat al festivalului de la Cannes.

— Jazz, nu pot să vin. Trebuie să predau articolul. L-am bătut pe umăr pe șofer și l-am rugat: Poți să mă lași aici?

A tras pe dreapta. Am sărit din mașină.

— Dar ai spus c-ai terminat articolul! spuse Jazz.

— Ne vedem diseară, i-am răspuns și am luat-o pe jos spre hotel.

Tocmai când începusem să nu mai fiu deprimată de episodul acela, m-a năpădit amintirea mutrei aspre și dezaprobatoare a lui Charlie în barul de la Ritz. El e în stare să-mi schimbe cu 180 de grade dispoziția spre Advil. Mai rău, povestea cu mine și Eduardo trebuie să fi făcut deliciul bârfitorilor de pe ambele coaste, așa că acum ar fi fost și mai dezaprobator la adresa mea. Oricum, voiam să termin la timp articolul. E foarte important în carieră să fii superparolist, mai ales când n-ai fost tocmai parolist în ultimele săptămâni.

Ceva mai târziu, când făceam ultimele retușuri ale articolului pe laptop-ul din cameră, a sunat telefonul.

— *Bonsoir*, am răspuns eu, hotărâtă să-mi îmbunătățesc fluența francezei mele de doi bani.

— Bună, aici e Lara. Te distrezi bine? E și George Clooney acolo?

— E-atât de bine aici. Ar trebui să vii și tu cândva, am sfătuit-o.

— Îți vine să crezi că Charlie a luat premiul ăla? mă întrebă Lara. Am citit în rubrica lui Cindy Adams.

— A câștigat? m-am mirat. Ah!

De ce lucrurile bune li se întâmplă întotdeauna oamenilor groaznici, iar lucrurile neplăcute, cum ar fi chelirea prematură, li se întâmplă întotdeauna oamenilor simpatici? Dumnezeuule, sper că asta nu însemna că Charlie va veni la petrecerea amfAR.

— Te simți bine? mă întrebă Lara.

— Excelent, i-am răspuns.

— Ești afectată de povestea cu Zach și fraiera aia de supermodel?

— Un pic, cred.

— Încearcă să nu te gândești. Țștia doi sunt de domeniul trecutului și nici măcar nu se prind de chestia asta. Sună-mă când te întorci.

— Bine.

— *Au revoir*, îmi mai spuse Lara apoi închise.

Am trimis articolul prin e-mail la șase după-amiază. La New York era numai amiază, așa că eram cu cel puțin o oră înainte de termenul de predare. Am comandat la room-service două pahare de Bellini cu piersici ca să sărbătoresc evenimentul. Înainte de-o petrecere, două pahare de Bellini te liniștesc imediat, știți, e un truc genial dacă nu te lași dus de val. De fapt, după ce am băut ambele pahare, am început să mă simt atât de minunat de liniștită încât m-am gândit că poate mi-ar plăcea să dau peste Charlie Dunlain la amfAR, îmbrăcată în rochia superbă de la McQueen, la braț cu partenerul meu, un producător foarte bine cotate. Atunci o să vadă că nu sunt o ratată sinucigașă care e-n stare să atragă numai bărbați îngrozitori.

Privind în urmă, singurul reproș pe care-l aduc Bellini-ului este că, atunci când am vrut să mă îmbrac cu rochia aceea încântătoare, vapoasă, de șifon pe care Patrick mi-o dăruise, cred că nu am fost 100% atentă din cauza bulelor care se zbenguiau în trupul meu. Am ridicat rochia deasupra capului. Am încercat s-o trag pe mine. Vai! M-am înțepenit ca într-o cușcă din

vârful capului până la buric. Nu mă puteam mișca. Nu puteam să văd. Nu-mi puteam mișca mâinile nici în sus, nici în jos. Trebuie să fi uitat să deschid fermoarul. Încetișor, am încercat să mă eliberez. Tocmai când reușisem, am auzit un sunet de parcă ceva se sfâșia.

6.25 după-amiaza. Am deschis fermoarul și am dat să-mi trag din nou rochia pe mine. Atunci am văzut: o crăpătură nimicitoare – și folosesc adevăratul sens al cuvântului – se căsca în partea din spate a rochiei. Nu mai puteam să mă îmbrac cu ea și, în nici un caz, nu putea fi reparată.

Patrick o să vină în treizeci și cinci de minute. Disperată, am alergat spre camera lui Jazz și am bătut la ușă. FdRÎ au întotdeauna rochii unicat de rezervă.

— Am o urgență legată de rochia pentru petrecere, am spus dintr-o suflare când Jazz mi-a deschis.

— Nici o problemă, draguțo. Îți împrumut rochia mea de rezervă, mă liniști.

Ce sfântă! Jazz era deja gata de petrecere, îmbrăcată într-o rochie roșie, dreaptă, unicat, de la Valentino, presărată cu trandafiri de mătase. Arăta fantastic. M-am liniștit pe dată. Dacă rochia de rezervă a lui Jazz era asemănătoare, era puțin probabil să trec prin criza de proporții nucleare pe care o anticipasem. Jazz se îndreptă spre șifonier și scoase afară o rochie de mătase.

— E de la Oscar. Ultimul sezon. Foarte nouă. Poftim, îmi spuse.

Am luat rochia. Era din tafta gri-oțel. Aveam ce îmbrăca la ea. În sinea mea eram

nerăbdătoare. Am pus-o pe mine, apoi am alergat la oglindă.

Arătam ca un aisberg. Pe cuvânt, așa arătam. De ce, oare, cea mai urâtă rochie pe care a creat-o vreodată Oscar în întreaga lui carieră a ajuns la mine tocmai în seara care putea deveni cea mai strălucitoare din viața mea? Acum știu cum trebuie să se fi simțit Halle Berry în noaptea în care a câștigat Oscarul. Vreau să spun, imaginați-vă, s-a dus să ridice statueta aceea micuță, drăgălașă, aurie, în fața întregii lumi și era îmbrăcată ca o patinatoare. Nici nu-i de mirare c-a avut un atac de panică. Nu puteam să spun nimic, Jazz fusese atât de drăguță și mi-a împrumutat-o, dar și-a dat seama că-s dezamăgită. A încercat să mă încurajeze :

— Daaaa, e un pic WASPy. Dar francezii habar n-au cât de răsufat e să fii WASPy. Nu vor ști niciodată, pe cuvânt.

Nu aveam timp de pandalii. Am alergat înapoi în camera mea și m-am încălțat cu papuceii negri, care ar fi arătat șic cu rochia de șifon, dar arătau ca două ancore la aisberg și am înșfăcat geanta-plic neagră. Telefonul a început să sune.

— Sunt jos la mașină, mă anunță Patrick.

— Vin, i-am spus de parcă nu aveam nici cea mai mică problemă.

Nici măcar n-o să observe cu ce-s îmbrăcată, mi-am spus. Bărbații nu observă niciodată. M-am furișat pe scări – rochia părea să fie mai largă decât scara – și am încercat să mă strecor în mașina lui Patrick. De fapt, de-abia am încăput pe portieră cu rochie cu tot. Câteodată moda te face să te simți ca un calup de pateu.

— Bună, l-am salutat.

— Bună, mi-a răspuns. Când mi-a văzut rochia, i-a căzut fața. Credeam c-o să porți rochia Alexander McQueen. Asta-i Oscar de la Renta.

Ciudat. Bărbații care știu despre modă tot atât de mult ca și mine îmi trezesc suspiciuni. I-am povestit ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău. Asta-i rochia de rezervă a lui Jazz Conassey, am chicotit.

Patrick nu mi-a apreciat simțul umorului. De fapt, Dl. G-V n-a fost deloc încântat de povestea mea. De-abia mi-a mai vorbit toată seara. Asta-i problema cu homosexualii și heterosexuali care se pricep prea mult la modă: sar pe tine când ești îmbrăcată cu ceva interesant ca un McQueen *avant-garde*, dar să nu te prezinți într-un aisberg WASPy, că se transformă *ei înșiși* în aisberguri. Patrick a fost politicoș dar rece toată seara. L-a captivat rochia cu trandafiri de la Valentino a lui Jazz, dar am băut atât de multe pahare cu Bellini încât amorul meu propriu a rămas neștirbit. Singurul lucru pentru care m-am felicitat în seara aceea a fost faptul că n-am dat cu ochii de Charlie Dunlain. Nu s-a arătat toată noaptea.

A doua zi dimineată, am primit un alt bilețel împreună cu micul-dejun :

Plecăm la unu după-amiază. Va veni o mașină să te conducă la aeroport. Ne vedem acolo. Bronzare plăcută !

Patrick

Nu părea prea supărat. Poate aisbergul nu l-a deranjat chiar atât de mult. Poate nu era atât de superficial pe cât am crezut noaptea

trecută. Câteodată mă grăbesc și judec greșit oamenii.

Telefonul a sunat. Aaauuu! Mă durea capul. Unghiile mă chinuiau cumplit. Mă durea până și rădăcina părului, efectul unic al mahmurelii provocate de Bellini. Era Jazz.

— Bună, mă întorc la New York împreună cu tine, mă anunță ea.

— Minunat. Cred că plecăm la unu.

— Ne vedem la aeroport, îmi zise.

Vedeți, Patrick nu era groaznic. Ce drăguț din partea lui să-i ofere lui Jazz un loc în avionul lui.

Totuși, dacă Jazz venea cu noi, trebuia să-mi spăl păcatele cu o ținută de excepție demnă de un avion particular. Cu dureri de cap, mi-am tras pe mine cu grijă o rochie albă cu bretele, apretată. Mi-am pus sandalele aurii cu toc ortopedic și cerceii de aur și mi-am prins părul în coadă de cal cu eșarfa mea favorită de la Pucci. Apoi, m-am întins în pat cu o pungă de gheață pe unghii, până la amiază, când a sosit mașina. Patrick chiar era un sfânt. Îmi trimisese mașini și bilețele douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Poate, când ne vom întoarce la New York, o să-mi dăruiască o rochie nouă în locul celei pe care am rupt-o, deși, bine'nțele, nu eram 100% sigură.

În drum spre aeroport, am trecut prin Juan-Les-Pins. E un orașel micuț, cu mai multe magazinașe de unde poți cumpăra pantofi și bikini, decât vă puteți imagina. N-am putut să rezist să nu dau o raită. Șoferul opri mașina și mă atenționează:

— Cinci minute, *mademoiselle*. Mai sunt patruzeci și cinci de minute de aici până la aeroport.

Am sărit înapoi în mașină după aproximativ douăzeci și cinci de perechi de bikini, paisprezece saronguri și șase perechi de espadrile cu toc ortopedic – știți cum e vara în Hampton, e obligatoriu să-ți schimbi ținuta de piscină înainte de fiecare masă. Febra cumpărăturilor mi-a șters din minte umilința pe care am îndurat-o ieri noapte. Vreau să spun, prietenele din New York or să moară de bucurie când vor vedea espadrilele pe care le-am cumpărat pentru ele. Întotdeauna am spus, dacă ești îndeajuns de norocoasă să ieși peste hotare în călătorii nemaipomenite, adu-le prietenelor cadouri drăguțe la întoarcere. Eram abia la mijlocul lui mai și erau câteva săptămâni până la weekendul de patru iulie, dar pentru o newyorkeză nu-i niciodată prea devreme să înceapă să cumpere angro ținute de plajă.

Șoferul m-a lăsat la terminalul unu. M-am îndreptat spre poarta zero de unde decolau toate avioanele particulare. Nici urmă de Patrick sau Jazz. Probabil că încă nu ajunseseră. M-am apropiat de un bărbat în uniformă.

— *Excusez-moi, monsieur, je cherche Monsieur Patrick Saxton.*

— *Il est parti, mademoiselle, îmi răspunse.*

M-am uitat la ceas. 1.30 p.m. Nu întârziaseam decât o jumătate de oră. De bună seamă, Patrick n-o fi plecat fără mine.

— Poftim? am cerut lămuriri.

— El plecat acum o oră cu fata cu bronz.

Cum a putut să-mi facă una ca asta? Cum a putut și ea? Mai ales după ce am scris și articolul

acela drăguț despre ea. Dintr-odată, m-am simțit slăbită și m-am clătinat: paharele acelea de Bellini de la du Cap își fac simțită prezența în cele mai nepotrivite momente.

— Și eu cum mă întorc la New York? l-am întrebat.

Fără nici o îndoială, pilotul acesta încântător o să mă plaseze în G-V-ul altcuiva mai târziu. Vreau să spun, eram îmbrăcată pentru așa o ocazie.

— *Je ne sais pas*, exclamă bărbatul, ridicându-și mâinile a neputință.

Se întoarse brusc și plecă. Ținuta mea nu avusese nici un efect asupra lui. Când să iasă din sala de așteptare, mi-a făcut semn spre ușa de sticlă din față. M-am uitat într-acolo. Dincolo de stradă am văzut intrarea în terminalul 2. Inima mi-a stat în loc. Uite ce-i, n-am nimic împotriva aeroporturilor *per se*, dar în sala aceea de așteptare am zărit mai mulți oameni decât la parada de Ziua Recunoștinței organizată de Macy's anul trecut. Singurul defect al zborurilor cu avioanele private este acela că, după aceea, nu mai vrei să zbori niciodată cu o cursă de linie. Sfătuiesc persoanele care sunt pe cale să zboare cu un avion particular să o facă *numai* dacă lucrul acesta va deveni parte integrantă a vieții lor. Sincer, în momentul acela îmi doream să nu fi văzut niciodată tavanul capitonat și să nu fi mâncat sandviciurile acelea delicioase în G-V-ul fantastic al lui Patrick.

Ce tot spun! Dacă nu eram atentă, riscam să mă transform în Patricia Duff sau o persoană la fel de răzgâiată. Pot să zbor cu un avion de linie, ca oricine altcineva. Adunându-mi tot respectul

de sine, mi-am târât bagajul cu mult îngreunat vizavi. Era o căldură dogoritoare. Până am ajuns la ghișeul Air France, m-am simțit ca un pește împutit.

Stewardesa din spatele ghișeului era căruntă și aranjată impecabil. Se uită la mine ca la un leucoplast folosit.

— *Oui?* mă întrebă. Cu ce vă pot ajuta, *madame?*

De ce au franțuzoaicele obiceiul să le necăjească pe tinerele ca *moi*, spunându-le „*Madame?*”? E un gest sadic, mai ales când simți cum îți bubuie în creieri un Bellini.

— *Mademoiselle*, am corectat-o. Am pierdut zborul de New York. Când este următorul?

— La ora 15.00. Este bine?

— Bine'nțele, i-am răspuns.

— Vă costă 4376 euro.

— Poftim? am înghițit în sec.

— Nu mai avem locuri decât la clasa business.

— Dar la un alt zbor mai pe seară?

— Sunt deja ocupate *toate*.

Eram în pragul lacrimilor. Nu aveam 4376 euro de aruncat pe fereastră pe un bilet spre New York. Totuși, mi-am mușcat buza și i-am dat cardul Visa. O să consider toată călătoria drept un dezastru costisitor, din care am învățat o lecție scumpă : să nu te îmbraci niciodată ca un aisberg WASPy dacă poți să te îmbraci ca o prințesă a gheții în rochia Alexander McQueen. Dar, Dumnezeule, ar fi fost cu mult mai drăguț să fi cheltuit banii ăștia pe ceva nostim ca fotoliul acela comod, roz, dungat, de la ABC Carpet & Home de pe Broadway.

— *Merci*, îmi spuse stewardesa, smulgându-mi cardul din mână. Vă îmbarcați într-o juma' de oră.

— De la ce poartă, vă rog? am întrebat-o.

În timp ce verifica, am aruncat o privire de-a lungul ghișeelor. La câțiva metri de mine, am remarcat o figură familiară. Mi-am întins gâtul să văd mai bine: era Charlie Dunlain, înregistrându-se la ghișeul pentru LA. Ah, Dumnezeule, chiar nu voiam să mă vadă. *Detest* întâlnirile întâmplătoare, în special cu oamenii care tocmai te-au văzut, de curând, după o supradoză de Advil. Mai rău, am remarcat dintr-odată că Charlie era mai drăguț decât îmi aminteam. Era bronzat și uimitor de degajat. E singura mea cunoștință care chiar arată bine la lumina artificială dintr-un aeroport. Presupun că asta se datorează succesului. Simpla lui vedere m-a transformat în diabetică, pe cuvânt. Șocul a făcut ca zahărul din sânge să-mi scadă dramatic. Dintr-odată, m-a luat cu amețeală: probabil urma să leșin de jenă. Am întors brusc capul și m-am uitat în altă parte.

Mi-am adus aminte că, totuși, putea să fie și mai rău aseară. Vreau să spun, acum *nu* mai eram îmbrăcată cu rochia aia de aisberg WASPY, ci într-o ținută care amintea vag de Lee Radziwill¹, în Capri, în anii '70, și mă purtam cu totul altfel decât o sinucigașă, absolut normal, tocmai luam avionul de New York ca orice fată normală, fără gânduri sinucigașe. Poate ar trebui să-l salut.

1. Caroline Lee Bouvier Canfield Radziwill Ross – fostă actriță, sora mai mică a lui Jacqueline Kennedy Onassis (n. tr.).

Apoi aş putea să plec şi să nu mai vorbesc cu el niciodată.

— Bună! am strigat, simţindu-mă dintr-odată stânjenită.

Iată, am făcut-o. Şi ce dacă mă ura? Nici că-mi păsa! Charlie se întoarse şi se uită la mine. Dumnezeule, am simţit din nou că leşin. Paharele astea de Bellini sunt atât de parşive câteodată.

— O, bună, ăăă... îmi răspunse cu o voce ciudată. Apoi adăugă: Cred că te cheamă cineva, şi-mi arată ghişeu.

M-am întors şi am văzut-o pe stewardesă uitându-se dezaprobat la mine.

— *Madame*, pufăi înapoiindu-mi cardul. *Alors*, regret, dar nu puteţi pleca. Cardul v-a fost respins.

— Nu puteţi încerca din nou? am întrebat-o nerăbdătoare.

— *Non*. Următorul, vă rog.

Dintr-odată m-a încercat un sentiment de regret, mare regret, pentru supermodelele trecute. Aşa trebuie să se simtă şi ele: acum zbori cu un AP peste tot, în secunda următoare nu mai ai loc nici la clasa a doua. Pe când îmi strângeam lucrurile, Charlie mă interpelă:

— Hei, lasă-mă să te conduc la poarta ta. E chiar lângă sala de aşteptare pentru LA.

Iâh, Dumnezeule. Una e să fii abandonată de un avion particular. Aproape că aş zice că-i o lecţie instructivă. Vreau să spun, nimeni nu trebuie să ştie, nu-i aşa? Dar e cu totul altceva să fii descoperită, fără veste, de-o cunoştinţă, în toiul unui abandon G-V. În nici un caz n-o să-l las pe Charlie să-şi dea seama că n-am nici bilet,

nici bani. Ar fi atât de dezaprobator. Cu un gest degajat, mi-a luat bagajele.

— Mamă, te lasă să iei toate astea ca bagaj de mână? mă întrebă el.

— Bine'nțeles, i-am răspuns eu nonșalantă, de parcă de fiecare dată când mă imbarcam într-un avion aveam o valiză și patru pungi de cumpărături.

— Te simți... bine? mă întrebă el părând sincer îngrijorat.

— Minunat! i-am replicat.

Cu siguranță că comentariile laudative pe care le-a primit la Cannes i-au șters cu desăvârșire din memorie incidentul Advil.

— Sigur? Am fost îngrijorat pentru tine după... Paris, îmi mărturisi stânjenit.

— Mă simt bine. Totu-i minunat.

De regulă, nu spun minciuni, dar când o fac, sunt *très* convingătoare. Ne-am îndreptat spre Plecări. În sinea mea, eram mai mult moartă decât vie. Vreau să spun, n-aveam nici cea mai mică idee cum să fac rost de un bilet între locul unde ne aflam și poarta de imbarcare. Nu voiam să fiu, din nou, umilită în fața acestui bărbat. Dacă n-ar fi fost așa un gentleman, să-mi care bagajele ca un personaj din filmul *Poveste din Palm Beach*, n-aș fi fost în pericol să fiu prinsă cu minciuna. Între timp, încercam să port o discuție lejeră cu el, de parcă totul ar fi fost minunat, așa cum pretindeam.

— Mă bucur că tu și Julie... știi... ați lămurit situația, i-am zis.

— Mda, am lămurit-o. Ce fată! Formidabila Julie! spuse cu un zâmbet drăgăstos.

Chiar că-l fermecase. Era leșinat după ea. Habar n-avea ce punea ea la cale. Nici unul dintre iubii ei nu bănuia niciodată. Știți ceva? Cu puseul meu diabetic, combinat cu durerea de cap dată de Bellini, dintr-odată, mi-a părut rău pentru Charlie. Vreau să spun că, probabil, era o persoană cumsecade, indiferent dacă-l plăceam sau nu. E ca și cu parfumul acela Angel de la Thierry Mugler ; îl detest, dar asta nu înseamnă că-i un parfum prost. Vreau să spun, milioane de oameni consideră că miroase divin. Cred că Charlie este Angel-ul meu, dacă este posibil să faci o analogie între bărbații și parfumurile pe care le urăști.

Am ajuns la poarta de îmbarcare. Nu puteam să merg mai departe fără bilet.

— De fapt, o să-mi iau rămas-bun aici, i-am spus încrezătoare. Trebuie să mă duc la toaletă.

— Zbor plăcut, îmi ură dându-mi înapoi bagajele.

— Mulțumesc.

Charlie se întoarse spre lunga coadă de la punctul de control al bagajelor. M-am descurcat în mod strălucit. Nu bănuia nimic. Am așteptat până nu l-am mai văzut, apoi mi-am adunat lucrurile și m-am îndreptat spre o braserie. Un suc natural de portocale de cinci dolari face minuni cu starea ta de spirit când ai fost abandonată de un mahăr din lumea cinematografilei și aproape salvată de un regizor de film care le știe el pe toate și e supărător de drăguț. M-am așezat la o masă, mi-am băgat nasul în exemplarul din *International Herald Tribune*, am sorbit din suc și am început să mă-ntreb ce Dumnezeuului o să mă fac. Cred că mi s-a prelins pe obraz o lacrimă

rebelă. Acum, că eram singură, îmbrăcată la patru ace sau nu, eram nefericită. Mă simțeam ca o proastă.

— Ai de gând să pierzi cursa?

Se întorsese. Ce avea băiatul ăsta? Faptul că ieșea cu Julie nu-i dădea dreptul să-și vâre nasul în planurile mele de călătorie sau, că veni vorba, în planurile mele de sinucidere. Stătea acolo și-mi zâmbea de parcă viața mea era o comedie sau așa ceva.

— Da! i-am trântit-o morocănoasă.

Mișisem destul pentru o singură zi. Nu-mi mai păsa ce crede el despre mine.

— De ce? mă întrebă.

— E o problemă personală, i-am răspuns.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Ei bine, dacă chiar vrei să știi, am fost abandonată de un tip care m-a adus aici cu G-V-ul lui. Nu mai au locuri la clasa a doua. Cei de la Air France nu-mi acceptă cardul, iar logodnicul meu are o altă afurisită de logodnică.

Spre marea mea disperare, o lacrimă uriașă mi se rostogoli pe un obraz. Charlie îmi întinse batista lui. Am înșfăcat-o furioasă că este din nou martorul unei scene incomode.

— E vorba de tipul ăla, Eduardo? mă întrebă Charlie.

— Eduardo e însurat! i-am mărturisit cu vocea pierită. Ca, de altfel, și dl G-V!

Chiar dacă acum știa jalnicul adevăr despre situația mea deplorabilă, Charlie era încă ușor amuzat.

— Ei bine, poate că nu-i chiar așa de rău, îmi spuse.

— Nu-i rău? E de-a dreptul tragic!

— Nu-i rău, măcar acum ai învățat că nu-i bine să pleci în vacanță cu oameni pe care nu-i cunoști.

Ce tot spune? Îl știam pe Patrick de cel puțin douăzeci și patru de ore când i-am acceptat invitația la Cannes. Iar avea pe față expresia aceea de parcă ar fi vrut să spună c-ar trebui să fiu mai prudentă. Poate n-ar strica să fiu.

— Haide, îmi zise. Trebuie să urci în avionul ăla.

Charlie m-a dus în viteză la ghișeu, a scos un card și mi-a cumpărat pe loc un bilet. Mi-a înmănat permisul de trecere și am trecut împreună de controlul bagajelor. În tot acest timp am mers cu ochii în pământ și am păstrat o tăcere stânjenitoare. La poartă, tocmai se îmbarcau ultimii pasageri pentru cursa de New York.

— Du-te, îmi spuse, împingându-mă spre ușă.

— Mulțumesc. O să-ți dau banii înapoi, i-am zis rușinată.

— Las-o baltă. Trece-o la capitolul experiență. Doar fă-mi o favoare, nu mai accepta călătorii în avioanele particulare ale bărbaților însurați, OK?

M-am târât până la avion lividă. Charlie chiar nu mă-nțelegea. Unei newyorkeze îi este fizic imposibil să refuze vreodată o călătorie cu un avion particular.

Lista de lecturi a lui Julie Bergdorf

1. Lista comitetului de organizare a spectacolului de binefacere a Operei din New York. Julie spune că acolo se trag atâtea sfori de-l bat și pe Tolstoi.
2. Romanul *Ispășire* al lui Ian McEwan, în special pagina 135. Acolo e scena de sex sălbatic.
3. Rubrica *Nunți* din *Sunday Times*. E important să știi cine a ieșit de pe piață.
4. Apropo de piață, lista FTSE 100¹ e motivul pentru care Julie adoră *Wall Street Journal*.
5. Catalogul de primăvară de la Barneys.
6. Ultimele zece pagini din romanul *Corecțiile* de Jonathan Franzen. Julie s-a prins că nimeni n-o să ghicească vreodată că n-a citit toată cartea dacă menționează relația lui Chip cu neurologa.
7. Lista manechinelor de la prezentarea colecției de toamnă a lui Michael Kors.
8. *Drama copiilor superdotati* de Alice Miller. Chiar a ajutat-o pe Julie să nu mai fie atât de dură cu ea însăși pentru vina de-a fi atât de teatrală. Spune că-i o lectură aproape obligatorie la Spence.
9. Agenda telefonică a lui Julie. Nici nu vă puteți imagina ce nume conține și, la drept vorbind, nici ea nu poate.
10. Programul prezentărilor de modă din Paris. E bine să-l știi pe dinafară.

1. Listă ce cuprinde cele mai mari o sută de companii britanice (n. tr.).

De fiecare dată când un bucătar celebru deschide un restaurant nou în New York, lucru care se întâmplă, din câte-mi dau seama, din cinci în cinci minute, tot orașul parcă înnebunește. Fetele astea, care în mod normal n-ar pune gura pe mâncare gătită, dintr-odată-și dau seama că, totuși, mâncatul e din nou o chestie trăsnet. La cele mai multe degustări sunt prezente fete din lumea mondenă slabe ca niște scânduri, care sunt hotărâte să fie văzute la eveniment, dar nu gustă nimic. Apoi îi spun bucătarului cât de mult le-au plăcut meniul și noile mâncăruri, după care se-ntorc acasă și se înfometează pentru tot restul serii.

La câteva zile după ce m-am întors de la Cannes, am fost prezentă împreună cu Julie la un astfel de eveniment, pe Lower East Side. China Bar este un restaurant asiatic de inspirație retro, unde poți servi meniuri chinezești din anii '70, într-un decor ultramodern. Toată lumea i-a spus bucătarului cât de „formidabile“ sunt costițele de rață bine fripte. Ar fi. Nici nu

s-au atins de ele. Muffy a mers prea departe, totuși. I-a spus renumitului bucătar : „Găluștele tale sunt mai bune decât cele de la Mr. Chow’s“, ceea ce era o minciună sfruntată. Nu sunt de acord cu minciunile decât dacă sunt spuse cu un scop nobil, ca acela de a-ți ajuta semenii, de exemplu. Vreau să spun, Julie e specialistă în minciuni. Când strânge fonduri pentru ajutoarea unei școli, le spune celor care donează bani că noua aripă va fi inaugurată de Michael Douglas și Catherine Zeta-Jones, când de fapt ea e cea care face inaugurarea. Dar să-i spui unui tânăr bucătar impresionabil că-i genial când mâncarea gătită de el ar trebui să fie pe fundul fluviului Hudson, e pură cruzime.

Când am ajuns, restaurantul era atât de ticsit de fete care nu mâncau nimic și de bărbați care nu le băgau în seamă, că de-abia te puteai mișca prin mulțime. Julie înșfăcă două pahare de saketini (o băutură la modă – o corcitură între sake și martini) de pe o tavă și ne-am așezat într-un separeu.

— Hei, drăguțo, făcu ea, îmi pare rău că ai văzut fotografia aia cu Adriana și Zach.

— Mulțumesc, am spus sec.

— Oricum, ai dovada că-i complet nestatornic. Slavă Domnului că nu te-ai măritat cu el. Dar ia povestește-mi despre Patrick, schimbă Julie subiectul.

— Mi-a plăcut du Cap-ul, dar... m-am oprit în mijlocul propoziției.

Speram că Charlie nu i-a spus ce s-a-ntâmplat la aeroport. Nu voiam să știe nimeni că Patrick Saxton e-un partener de cea mai joasă speță,

care, literalmente, m-a abandonat pe un alt continent. Din fericire, n-a mai fost nevoie să dau explicații. Jolene ne-a întrerupt.

— Buunăăă! Ce mai faceți?

Jolene agita un Shanghai Cosmopolitan (altă băutură la modă – versiunea chinezească a Cosmopolitanului) într-o mână și cu cealaltă o trăgea după ea pe Lara. Ea purta pantaloni albi evazați, care-i veneau ca turnați, iar Lara era într-o rochie scurtă, neagră, acoperită cu fermoare. Probabil că-n mintea ei revenise la modă mișcarea punk. Poate chiar așa și era. Lara era plictisită, dar Jolene era îmbujorată de emoție.

— Michael Kors! decretă Jolene teatral în timp ce se apropia de masă. El! și urmă o pauză teatrală. Este! altă pauză. DUMNEZEU!!! Uitați-vă! I-ați văzut pantalonii șifonați din colecția de primăvară? Se învârti să ne arate noua ei siluetă. Ia uitați aici picioare ca scobitorile. Îți fac picioarele să arate înguste fără să mai porți colanții ăia supărători. (Jolene e 50% JAP, dar neagă asta în proporție de 100%).

— Michael Kors înțelege dedesubturile coapselor feminine, continuă ea, ca nimeni altul...

— Las-o moartă, Jolene! ripostă Julie, exasperată. Îți trebuie o nouă preocupare. De exemplu, ar trebui să mai citești câte ceva din când în când.

— Dar eu citesc tot timpul, replică Jolene. Aș estima că citesc revista *Vogue* cel puțin o dată pe zi. Mai vrea cineva un Shanghai Cosmo? Mă întorc într-un minut, spuse ea și se pierdu în mulțime. În seara asta se comporta ca o libelulă dementă. Lara se strecură pe un scaun lângă mine.

Julie părea iritată.

— Jur că intru la balamuc dacă mai pomenește cineva de noii pantaloni evazați pe care au impresia că ei i-au descoperit primii pe lumea asta. Nu-i nimic altceva de spus despre pantalonii ăștia blestemați decât mergeți și probați-i, se plânse ea.

Avea dreptate. Câteodată, conversațiile de la petrecerile newyorkeze erau atât de ordinare, încât cu greu le mai suportam. Dintr-odată, Julie se luminează la față.

— Stați așa! strigă ea. O să organizez un grup de lectură, știți, un club de citit. E singura metodă să descâlcim câlții din creierul lui Jolene. O să ne fie și nouă de folos.

— Mie-mi place să fac kickboxing la clubul Equinox ca să mă perfecționez, spuse Lara strâmbându-se.

— Exact ce spuneam, oftă Julie.

Jolene se strecură în separeu cu un alt pahar.

— Jolene, vrei să faci parte și tu din grupul meu de lectură? țipă Julie ca să acopere vacarmul petrecerii.

— Ceva asemănător cu clubul de lectură al lui Oprah? se entuziasmă Jolene.

— Nu chiar. O să angajez un profesor doxat de la NYU să ne învețe totul despre literatura importantă. Mă întreb ce-ar trebui să citim.

— Ce zici de Virginia Woolf? Arăta bine în filmul ăla, *Orele*, propuse Jolene.

— Nimeni n-are voie să pomenească de haine dacă vrea să facă parte din clubul meu de lectură, Jolene. Asta-i valabil și pentru tine, Lara, le amenință Julie. Discutăm doar despre cărți. OK?

— Am înțeles, aprobă Lara. Dar putem să vedem ecranizarea dacă nu avem timp să citim rezumatul cărții?

— Ți-a spus cineva vreodată că arăți de parcă ai face parte din *Cercul poezilor dispăruți*? întrebă Julie.

Era încântătoare așa, cum stătea cocoțată pe un teanc de cărți din biroul lui Henry B. Hartnett, un tânăr asistent la catedra de literatură engleză a NYU. La câteva zile după inaugurarea restaurantului chinezesc, Julie a făcut o vizită la catedra de limbă engleză a NYU, în căutarea unui meditator. Era hotărâtă să înființeze grupul de lectură, mai ales după ce Muffy i-a spus p-ș că Gwendolyn Baines și Cynthia Kirk aveau de gând să pună și ele de unul. Julie trebuia să fie prima.

Un pic emoționată, Julie m-a rugat să o însoțesc la întâlnirea cu „profesorul“ de la NYU, cum îl numea ea. Julie se îmbrăcase ca Sylvia Plath, într-o fustă ecosez, plisată și purta codițe împleteite, așa cum avusese Gwyneth Paltrow în film. Își pusese până și încălțăminte cu tocuri joase. Vreau să spun că până acum Julie susținea că habar n-are ce-s ăia pantofi cu talpă plată. Mă rugase să mă îmbrac și eu „academic“ pentru ca cei de la universitate să ne ia în serios. M-am conformat. În dimineața aceea m-am îmbrăcat într-o rochie clasică, cambrată, bleumarin. Doar că n-am rezistat și, înainte de-a ieși din casă, am adăugat la ținută ciorapii-plasă negri și pantofii

cu toc de la Christian Louboutin. Viața-i prea anostă fără micile accesorii la modă, nu-i așa?

Henry nu părea să aibă cine știe ce experiență în materie de tinere femei și cu atât mai puțină în materie de prințese din Park Avenue. Părea timid și păstra distanța baricadându-se în spatele unui birou ticsit cu lucrări de corectat.

— Care dispăruți? întrebă Henry perplex.

— Ești drăguț. Vreau să spun, cu ținuta asta cerebrală și cu timiditatea pe care o afișezi, domnule profesor, spuse Julie. Henry era drăguț, într-adevăr. Ținuta „cerebrală“ consta din blugii prespălați, o cămașă din in și pantofi cu șiret. Cămașa îi era puțin uzată la guler.

— De fapt, nu sunt profesor. Încă nu am fost confirmat. Sunt doar asistent. Vreți să vă înscrieți la facultate?

— Domnule *profesor*! Arăt eu a *studentă*? Nu vreau să merg la facultate, vreau, știi, să mă șlefuiesc. Și eu și prietenele mele, care au mare nevoie să se mai cizeleze, crede-mă. Nu discută decât despre Michael Kors și ce genial e tipul, și nu mai suport.

— Cine? întrebă Henry.

— Îmi place teribil că nu știi cine-i Michael Kors! se entuziasmă Julie. Poți să ne înveți despre literatură și cărți? Locuiesc la The Pierre, e foarte drăguț acolo și voi trimite o mașină să te aducă. O să am grijă de toate cheltuielile, o să-ți dau cât îmi ceri. Dacă ai putea să ne împărtășești din cunoștințele tale pentru câteva ore, o să-ți fim recunoscătoare. Te rog, nu spune nu.

Înainte ca Henry să apuce să deschidă gura, Julie turui mai departe:

— Și așa putea comanda orice fel de mâncare dorești. Ce spui? Să comand mâncarea de la Elaine's? În opinia ta, ar fi o mâncare destul de literară?

— Cred că puțină brânză și pâine prăjită e de-ajuns.

— Asta înseamnă că accepți, domnule profesor? Ah, sunt atât de fericită.

— Nu sunt profesor, domnișoară Bergdorf.

— Dar vei fi într-o zi, nu-i așa? Vreau să spun, pot să-l conving pe tata să te promoveze *chiar acum* dacă dorești, doar e sponsorul principal al universității. OK, deci, voi trimite pe cineva să te ia, marți la ora șase. E-o zi foarte bună pentru un club de lectură, fiindcă niciodată nu se întâmplă nimic marțea.

— Încă ceva, domnișoară Bergdorf.

— Da?

— Trebuie să hotărâm ce carte vreți să citiți. Deoarece trebuie s-o citiți toate până marți, ca s-o putem discuta.

— Iâh, exclamă Julie. S-ar zice că entuziasmul i-a scăzut când s-a văzut pusă în situația de a citi, cu adevărat, o carte de la cap la coadă. Dar de-aceea am nevoie de tine, să ne spui ce să citim.

— Multă lume se dă-n vânt după o carte intitulată *În mijlocul mării*, de Nathaniel Philbrick. N-am putut s-o las jos din mână.

— Ah, o poveste de dragoste! E ca în filmul acela, *Titanic*?

— Oarecum, dar cu balene, spuse Henry. Dacă v-a plăcut povestea din *Titanic*, o să vi se pară încântătoare și asta.

De când m-am întors de la Cannes, Patrick Saxton mă suna întruna ca un maniac. Pretindea că m-a abandonat la Nisa din motive de securitate – se pare că din cauza amenințărilor teroriste sau ceva de genul acesta, avionul trebuie să decoleze exact când ai anunțat că decolează. Întotdeauna am crezut că jumătate din rostul unui avion particular este acela că decolezi când ai chef, sau să nu mai decolezi dacă așa-ți vine. În opinia lui Patrick, lucrurile nu stăteau chiar așa.

— L-am implorat pe pilot să mai stea, îmi spuse Patrick la telefon, câteva zile mai târziu. Dar turnul de control a interzis orice întârziere pe pistă în ziua aceea. Îmi pare atât de rău, sper că n-a fost prea neplăcut. Chiar mi-am făcut griji pentru tine.

O-o. Te pomenești că, până la urmă, Patrick chiar era Maica Tereza.

— Îmi pare rău c-am întârziat. Am făcut o prostie cât mine de mare. Dar puteai să-mi lași un mesaj, i-am spus. Sau un bilet.

— Am încercat, dar nu m-au lăsat. Ți-am reținut, totuși, un loc la cursa de ora trei pentru New York. Credeam că o să-ți dea prin cap să întrebi.

— Mi-ai reținut un loc?

— Bineînțeles. Nu te-aș fi lăsat pentru nimic în lume acolo, fără să-ți asigur întoarcerea. Drept cine mă iei?

— Îmi pare rău. M-am speriat rău de tot, n-am mai fost în stare să-mi adun mințile.

— Aș vrea să te revăd, zise el.

— Ei bine... am ezitat.

Oare voiam să-l mai văd vreodată pe Patrick? Presupun că da. Era fermecător și nostim și, de-ndată ce divorța, putea deveni un potențial soț.

— Poate, i-am răspuns.

Nu voiam să par prea nerăbdătoare.

— Minunat, te sun să stabilim când. Apropo, poți să-mi dai numărul de mobil al lui Jazz?

— *Poftim?*! am exclamat, nevenindu-mi să cred.

— Și-a uitat pașaportul în avion. Mi-am rugat asistenta să i-l trimită, dar nu știm unde poate fi găsită.

Poate că Patrick era sincer. Nu știam ce să mai cred. Am rămas tăcută câteva secunde. Linia cealaltă suna ca nebuna. Trebuia să-mi închei convorbirea cu Patrick.

— Trebuie să-nchid, i-am spus și i-am dat numărul lui Jazz, apoi am răspuns la celălalt apel: Alo?

— Bună, sunt Jazz. Am fost atât de îngrijați pentru tine. Ce s-a-ntâmplat?

— M-am oprit să fac niște cumpărături și am întârziat, i-am răspuns.

— Și eu sunt la fel! Am pierdut atâtea zboruri din cauza cumpărăturilor, nici nu-ți poți imagina. Dumnezeu, foarte urât din partea lui Patrick că nu te-a așteptat. Totuși, e bărbatul cel mai nesuferit din New York, așa că, la ce să te aștepți? bârfi Jazz.

— Ei na, i-am replicat. Toată lumea susține că e un sfânt.

— Uite ce e, îl cunosc pe Patrick de secole. De când aveam cincisprezece ani, ba suntem împreună, ba ne despărțim. E nostim, atâta timp cât ești conștientă că e luat deja. E fantastic, dar e însurat.

— Muffy zicea că divorțează.

— Așa le spune tuturor prietenelor din ziua când s-a logodit. Nevastă-sa n-o să-l lase din mână, iar el n-o va părăsi în veci. Ea e cea cu banii. Avionul e al ei, nu al lui. Toată lumea știe asta.

— Ah! am murmurat.

— Au o convenție. Nimeni nu pune mâna pe Patrick Saxton. Lui îi convine situația. Nu-i așa că bărbații însurați sunt adorabili? Nu se gudură ca niște cățelandri bolnavi de dragoste.

— Mda, iată un avantaj, am răspuns.

— În fine, spune-mi, ai noul număr de mobil al lui Patrick? M-a invitat la festivalul de film de la Veneția din toamnă – mă duc sigur. Nu-i așa că-i drăgălaș avionul ăla cu caramellele alea roz de la toaletă? Dintre toți prietenii mei care au avioane particulare, Patrick are avionul cel mai bun.

I-am dat lui Jazz numărul și am pus receptorul în furcă. Dacă aș putea fi la fel de superficială ca Jazz, viața mea ar fi mult mai liniștită.

Habar n-aveam ce „stres incredibil“, cum îi spunea Julie, presupune invitarea a douăsprezece din cele mai bogate fete din New York acasă la tine, până nu m-a târât Julie în lumea paranoică

a cinelor tematice. Pe cuvânt, s-a lăsat în așa hal dusă de val cu organizarea întâlnirii în cadrul clubului de lectură, de-ai fi zis că pune la cale balul inaugural de la Casa Albă.

În clipa în care a lansat invitațiile și le-a trimis tuturor câte un exemplar de lectură, Julie a fost asaltată de o grămadă de neliniști specifice tagmei prințeselor începătoare. A început să-și facă griji că prietenele ei nu vor veni la clubul de lectură decât ca să vadă cum i-a decorat Tracey Clarkson apartamentul. Îi vor „diseca” simțul estetic în momentul în care vor ieși pe ușă și probabil or s-o critice că „nu are ceva dungat. *Toată lumea* are acum ceva zebrat prin casă”, îmi explică ea. O apăsa ideea că prietena ei, Shelley – care are întotdeauna pe măsuța de cafea o fructieră Royal Doulton plin cu rodii perfect coapte, ca să se asorteze cu tapetul Zuber, pictat manual – n-o să fie impresionată de propria ei colecție de fructiere. Apoi mai erau farfuriile și ceșcuțele de espresso: voia să aibă porțelanul acela franțuzesc la modă pe care-l avea toată lumea, chiar dacă nu-și amintea cum se numește și-i era prea rușine să întrebe. Auzise că lingurițele de argint Buccellati sunt la modă și se întreba dacă poate să facă rost de ele la timp. Se îngrijora că husa de pe canapea trebuie să fie perfect aranjată, să nu arate de parcă tocmai șezuse cineva pe ea și voia ca pernițele să fie înfoiate, dar nu foarte. Oare talentul menajerei în materie de călcat se va ridica la înălțimea așteptărilor ei în ceea ce privește apretatul șervețelilor de cocteil? Vârfurile apretate ale șervețelilor de cocteil sunt criteriul după care sunt judecate gazdele din New York, susținea ea

cu fața schimonosită de teamă. Era îngrozită și la gândul că unele dintre fetele pe care le invitase nu apar în fotografiile înrămate de pe pereți. Dacă cineva remarcă asta, vor fi consecințe severe de ordin social, de exemplu, va fi exclusă de pe lista invitațiilor la petrecerile în cinstea viitorilor bebeluși sus-puși.

Era cu nervii la pământ și nici măcar nu-și dăduse seama că încă nu a hotărât cu ce să se îmbrace. Prietenele puneau și ele paie pe foc:

— Wade Roper e de domeniul trecutului, susținu Jolene cu tărie când veni vorba de aranjamentele florale. Ce-ar fi să apelăm la Martine Wrightman? Ah, dar nu vom putea niciodată să ajungem la ea, fiindcă-i cu neputință.

— Să nu comanzi invitațiile la Mrs. John L. Strong de la Barneys. Ia-le de la papetăriile Kate și scrie-le de mână. Doar vrei să pară totul neoficial, o sfătui Mimi. Dacă le tipărești, o să pară că ai prea mult timp la dispoziție.

Julie mă sună plângând cu câteva zile înainte de petrecere:

— Nu mai fac față îmi spuse. Îmi doresc să nu-mi fi venit ideea clubului ăsta nenorocit de lectură. Ce glumă proastă.

Deși în sinea mea îi dădeam dreptate, era prea târziu să mai dea înapoi.

— Hai că te ajut, i-am zis, deși nu prea aveam mult timp liber. Mai aveam de finisat la articolul despre Jazz. Am auzit de tipul acesta, noul decorator de la TriBeCa. O să facă ceva nostim și nebunesc, de-o să-i lase paf pe toți. Să-l sun?

— Bine. Poți să-l aduci într-o oră?

Înainte să-l pot contacta pe Barclay Braithwaite, tânărul specialist în decorațiuni interioare, venit tocmai din Alabama (toți organizatorii de petreceri sunt din Alabama și, de obicei, nu sunt heterosexuali), m-a sunat mama.

— Iubito, n-ai mai dat nici un semn de viață. Ce mai faci? mă întrebă ea.

— A, bine, i-am răspuns în timp ce mă gândeam că sunt atât de departe de-a face bine ca de la cer la pământ.

— Nu-mi sună a bine. Sună americaneste. Când vii acasă? Ne e dor de tine.

— Nu vin, mamă, îmi place aici.

— Nu mamă, ci *mami*. În fine, sper că nu o să lipsești de la aniversarea de cincizeci de ani a tatei. Știi că te-așteaptă. În trei săptămâni. Cred că o să iasă ceva grandios, șopti mama. Toată lumea din zonă vrea să fie invitată, așa că încearcă să nu bați toba prea tare. Nu vrem să-i supărăm pe cei din sat. Știi cum reacționează ei! E îngrozitor, pe cuvânt, mai ales când ești, ca mine acum, în căutarea unei noi menajere. Ar putea veni și familia Swyre, dacă reușesc să-i contactez la timp. N-ai idee unde i-aș putea găsi, nu-i așa? Ar fi atât de minunat dacă tu și micuțul conte v-ați putea întâlni din nou.

Nu-mi venea să cred că mama încă-i obsedată de chestiile care nu-i dădeau pace când aveam șase ani. Pur și simplu, e incapabilă să priceapă că nu mai există cavaleri cu armuri strălucitoare și, oricum, nu mă omor după ei.

— Voi veni cu plăcere la petrecere, i-am spus. De-abia aştept.

Şi chiar eram sinceră. Dintr-odată m-a lovit dorul de casă. Poate o să-mi facă bine să conduc pe drumurile de ţară străjuite de garduri vii pline de hasmaţuchi. Chiar aş putea petrece câteva zile la Old Rectory, să mă odihnesc, deşi asta s-ar putea vădi a fi o treabă grea cu mama prin preajmă.

Când am ajuns la Julie acasă, am găsit-o în sufragerie împreună cu un croitor de la Barneys, care-i ajusta noua pereche de blugi Rogan. Îl adusesem cu mine pe Barclay, îmbrăcat în uniformă lui de ginşi albi şi cămaşă roz de la Charvet. Îl luasem de la biroul lui din clădirea TriBeCa şi luaserăm împreună un taxi până la Julie.

— Ştiu că hainele n-au nici o importanţă pentru chestia asta cu cititul, dar vreau să am o ținută fără fasoane, de parcă nu mi-ar sta mintea deloc la haine. De-aia îmi aranjez ginşii acum, să nu trebuiască să mă mai gândesc la ei, îmi explică ea.

Uneori am impresia că Julie e mai aiurită în privinţa problemelor de viaţă decât Lara sau Jolene, ceea ce înseamnă că-i derutată de-a binelea. Se întoarse spre Barclay afişându-şi zâmbetul acela special pe care-l păstrează pentru când are nevoie disperată de ceva şi-i spuse:

— Mulţumesc, Barclay, c-ai acceptat această urgenţă. Vreau ceva deosebit, ceva ce n-a avut nimeni niciodată. Ce părere ai?

— Fii bună, poți să-mi dai un pahar cu apă rece și rozmarin, spuse Barclay. Se servește la L'Ermitage la micul dejun. Mă ajută să gândesc.

Câteva minute mai târziu, Barclay, cocoțat pe marginea canapelei, sorbea din apa cu mirodenii de-ai fi zis că-i elixirul inspirației pentru planificarea petrecerilor. În curând a devenit limpede faptul că decorarea petrecerii lui Julie Bergdorf avea să reprezinte ascensiunea sau declinul carierei sale. Voia ca serata să fie șic, amuzantă și frumoasă în același timp.

— Mă gândesc să renunțăm la tema florală. Tema asta a fost folosită până la epuizare. Pentru tine, Julie, mă gândesc la un șic oceanic. La aperitiv, rulouri de homar, dar micuțe. Micuțe de tot! Minuscule! Cele mai mici și mai adorabile rulouri de homar din New York. Apoi stridii, servite în veselă de sidef adevărat, continuă Barclay mâzgăind în notes. Acum, dacă o să mă lăsați puțin singur, o să termin planul în câteva minute.

Barclay țâșni pe ușă. Când nu mai putea să ne audă, Julie îmi șopti :

— Ai auzit vestea cea îngrozitoare?

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

— E vorba de Daphne. M-a sunat, ieri, de la hotelul Bel-Air. A trebuit să plece de acasă, Bradley a avut o aventură cu decoratoarea. Și, deși Daphne *adoră* cum i-a decorat casa din Beverly Hills, i se face rău de fiecare dată când pășește pe covorul Aubusson din sufragerie. Poți să-ți imaginezi, să nu suporti să stai în propria-ți casă?! Mă simt atât de oribil! Am întrebat-o dacă vrea să vin să stau cu ea, dar mi-a zis că-l

are alături pe profesorul de yoga și asta-i de ajuns. Totuși, îmi fac griji pentru ea, crezi că ar trebui, totuși, să mă duc?

Ce înfiorător. Daphne a fost o soție perfectă pentru Bradley, i-a organizat, de câte ori a avut nevoie, cele mai reușite petreceri de la Hollywood. Când o prietenă aflată la ananghie spune că e OK, trebuie să treci peste dorința ei și să fii alături de ea, indiferent cât de mulți guru ar avea în preajmă.

— Poate ar trebui să mergem amândouă, i-am propus. Am putea pleca dis-de-dimineată, după clubul de lectură.

Înainte ca Julie să-mi poată răspunde, Barclay dădu buzna și o anunță:

— Dacă vrei să faci ceva deosebit, lași biblioteca să aibă un aer sobru, citiți la lumina unui felinar de catarg, apoi vii la cină cu masa asta *fantezi*. Intri în sufragerie și pleosc! Corali! Bușteni plutitori! Masa acoperită cu o față de masă de *canava naturală*! Până acum n-am folosit în Upper East Side decât pânză de in și crini. Asta ar putea zgudui puțin lucrurile. Ce-ați zice de un pește-luptător japonez în mijlocul mesei?

— Minunat! exclamă Julie. Dar să nu fii prea creativ, Barclay, altfel o să ghicească toată lumea că n-a fost ideea mea.

— N-o să știe nimeni niciodată, îi răspunse și dispăru din nou.

Julie se întoarse spre mine și-mi zise: „Oricum, Bradley spune că o vrea pe Daphne înapoi, dar ea vrea să se prevaleze de prevederile contractului prenuptial.

— Nu se poate!

— Eu încă mai cred că ar trebui să vadă ce se mai poate face cu mariajul lor. Bradley chiar o adoră, e doar spălat pe creieri, ticălosul.

Barclay s-a agitat atât de mult până să stabilească meniul, încât, la sfârșit, ziceai că el însuși e un pește-luptător.

— Cei care țin cură de slăbire, când se duc undeva, nu vor să mănânce mâncare dietetică — decât dacă e prânz, afirmă el cu hotărâre.

Alarmată, Julie ridică una din sprâncenele ei frumos pensate. Ea știe una și bună, iar asta-i mâncarea dietetică.

— Oamenii vor să se simtă în siguranță, la adăpost, în vremurile astea. Ați văzut ce se-ntâmplă în lumea asta? Groaznic! Sfatul meu este să le oferi fetelor o plăcintă de pește zdravănă, sănătoasă, spuse Barclay.

Julie oftă. Puține din prietenele ei au venit vreodată în contact cu ceva atât de substanțial ca o plăcintă de pește. A fost de acord numai pentru că era sigură că o să șocheze pe toată lumea.

După ce l-am dus pe Barclay înapoi la birou, m-am dus acasă și am sunat-o pe Daphne. Mă gândeam că o fi într-un hal fără de hal dacă, într-adevăr, Bradley a făcut ce mi-a zis Julie.

— Fugi de-aici! exclamă Daphne când îmi recunoscui vocea. Mă bucur să te aud. Ce mai faci?

— Eu sunt bine, tu ce faci? am întrebat-o.

— Mă simt minunat!

Pentru o femeie în pragul divorțului, Daphne suna îngrijorător de lipsită de griji. Poate că, locuind la Bel-Air, avea o percepție deformată asupra realității. Știu că mie-mi dă o astfel de stare când trag acolo, din cauza acelor iazuri minunate, a nufurilor și a lebedelor care apar de te miri unde.

— Am auzit de povestea cu Bradley, i-am spus. Ești sigură că te simți bine?

— Am făcut o criză de nervi când am aflat că o satisfăcea pe decoratoare – *în patul sculptat pe care am plătit-o să-l creeze, imaginează-ți* – dar, de când m-am mutat aici, Bradley e călare pe mine. Îmi trimite flori, bijuterii, blănuri – cam trist, ar trebui să știe că momentan sunt adeptă a protecției animalelor – dar, știi, cred că-mi demonstrează intenția lui clară de-a salva legătura noastră. Și eu vreau să fim din nou împreună. Dar, evident, n-o să-i spun asta imediat. Las', mai întâi, să transpire puțin. Întotdeauna am spus, ce-i scris, aia se-ntâmplă, și n-ai ce-i face.

Oare ce se-ntâmplase cu Daphne? Ce să mai vorbim de soț, când ea e cuprinsă de depresie și numai dacă aude că vrea să demisioneze băiatul care curăță piscina.

— Vrei să venim la tine? i-am propus. Zău că ne facem griji din pricina ta.

— Stați liniștite, mă simt bine. Nu te-ai simți și tu dacă ai sta în apartamentul nupțial de la Bel-Air? Nu e cazul să veniți

— Dar are cineva grijă de tine? am întrebat-o. Se ocupă cineva de tine?

— Fugi de-aici! Bine'nțele că da. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nici măcar n-am știut că am atâția prieteni. Știi cine a fost

cea mai drăguță persoană, până peste poate de dulce și amabilă când nici măcar nu era cazul?

— Annie? am presupus.

Annie e cea mai bună prietenă a ei din Hollywood, chiar dacă Daphne susține că la Hollywood nimeni nu ți-e cu adevărat prieten.

— Nuuu! Nu, *Annie* – draga de ea! – are grijă de *Bradley*, pentru că *Dominic*, soțul ei, este impresar la ICM, iar *Dominic* nu visează decât să fie impresar la CAA, iar *Annie* știe că *Bradley* taie și spânzură acolo, spuse ea pe nerăsuflăte.

Am auzit un suspin și foșnetul unui Kleenex.

— Deci cine-i persoana aia sfântă, atunci? am întrebat.

— Acum două zile, stăteam aici cu lebedele astea care mă-nnebunesc când le văd ce liniștite înoată, când a venit *Charlie*. M-a dus la Coffee Bean de pe Sunset să bem o Ice Blended Vanilla¹, absolut mortală – trebuie s-o încerci și tu – și îmi spune că *Bradley* e un prost, că sunt o femeie deosebită și că *Bradley*, fără mine, nu ar fi ajuns acolo unde e, apoi îmi spune că timpul o să aleagă. Nu cred că mai știu pe cineva din industria filmului care să le consoleze spontan pe soțiile directorilor de case de filme, când au mai mult de pierdut fiind alături de soție decât de director. E *atât de drăguț*, nici n-ai idee cât mi-a ridicat moralul. Mă simt, cum să spun, foarte... fericită, spuse *Daphne*, chicotind ușurel.

Daphne nu-i fericită niciodată. I-au spălat creierii. Trebuie să plece de-acolo.

1. Băutura răcoritoare din lapte de soia fără grăsimi, cu vanilie și gheață (n. tr.).

— Hai, vino la New York, i-am propus.

— Nu crezi că-i absolut fantastic că cineva-i atât de drăguț, continuă Daphne. Vreau să spun, a fost atât de scump.

— Julie organizează un club de lectură peste câteva zile. S-ar bucura dacă ai veni și tu.

— Pe dracu', club de lectură! strigă Daphne râzând. Chestiile astea aduc mai mult cu *Fight Club*. Nu vin, rămân aici să văd cum stă treaba cu Bradley. Promit să dau un telefon dacă intervine ceva. Dar nu-i așa că Charlie e un *scump*?

— Mda, i-am răspuns fără chef.

— Tu o duci bine? mă întrebă.

— Foarte bine.

— Am auzit că ai fost la Cannes cu Saxton. E chiar așa de bun la pat cum spune toată lumea?

— Daphne, nici măcar nu l-am sărutat! Doar am fost împreună acolo.

— Fugi de-aici! Știi cum i se spune în LA?

— Cum?

— Patrick Sexton. Nu că-i bună?!

— Nu cred că-i genul meu de bărbat.

— Fugi de-aici! E genul tău întru totul, bazat pe o relație pasageră, fără complicații. Dar fii atentă la nevastă-sa. E nebună rău de tot, mai ales dacă-l bănuiește că-i place de cineva cu adevărat. Ascultă, păstrăm legătura. Pe curând, mai spuse Daphne și închise.

Echipajul de pe *Essex* mai avea de trecut peste suferințele unei guri care încetase să mai producă salivă. Limba se întărește până ajunge,

după cum scria McGee, „o greutate fără simț, ce se mișcă prinsă de rădăcina încă moale și se lovește de dinții de-acuma străini“. Vorbirea devine imposibilă, deși cei cuprinși de suferință gem și urlă. Apoi urmează etapa „sudorii de sânge“, care presupune „o mumificare progresivă a corpului inițial viu“. Limba se umflă în așa hal încât se strecoară dincolo de maxilare. Pleoapele se crapă și globurile oculare încep să plângă cu lacrimi de sânge. Gâtulejul este atât de umflat încât respirația devine dificilă și provoacă senzația neclară, dar îngrozitoare, de înec. În final, pe măsură ce soarele absoarbe inexorabil și ultima picătură de apă din corp, nu mai rămâne decât „cadavrul viu“.

Mi-am închipuit eu că *În mijlocul mării* nu era exact povestea lui Kate Winslet și Leonardo DiCaprio. N-am pus mâna pe ea până noaptea târziu înainte de clubul de lectură al lui Julie. Am citit cam jumătate, apoi de-abia am putut să mai adorm. E diabolic de înfiorătoare. Este vorba despre scufundarea unei baleniere din Nantucket și cum a supraviețuit echipajul făcând chestii cum ar fi suptul măduvei din oasele camarazilor morți. M-a îngrozit mai tare decât filmul cu Ethan Hawke, ăla cu catastrofa aeriană în care toată lumea și-a mâncat aproapele la micul dejun. Gwendolyn Baines și Cynthia Kirk n-or să priceapă nimic. Pe la șase după-amiază Julie, în plină criză de isterie, m-a sunat:

— Doamne Dumnezeule! Tocmai am terminat cartea. Cum o să discutăm despre supraviețuirea a șase oameni numai cu sângele unei broaște țestoase, în timp ce-o să sorbim câte un Sea

Breeze¹? țipă Julie. Iar *așezarea* la masă mă înnebunește. N-am unde s-o pun pe Jazz Connassey. S-a culcat cu toți soții și prietenii invitatelor. Mimi nu discută decât cu alte gravide, iar Madeleine Kroft nu poate sta alături de persoane slabe, că o ia razna. Cynthia Kirk și Gwendolyn Baines nu-și vorbesc, fiindcă prezidează amândouă gala Teatrului de Balet American și nu se-nțeleg al cărei nume să fie primul pe invitații. Nimeni nu poate să șadă lângă nimeni. Am rămas așa de în urmă cu somnul încât în dimineața asta arătam ca Christina Ricci!!! Iâââhhh...

Nu mă puteam concentra asupra problemelor lui Julie. Singurul lucru care-mi zburda prin minte era Patrick Saxton. Conversația cu Daphne m-a făcut să văd lucrurile într-o nouă lumină. Patrick era încă și mai evaziv decât Eduardo și Zach: era un playboy de profesie, în fața căruia o fată ca mine n-avea nici o șansă. O clipă m-am imaginat pe un vas pe cale să se scufunde, înconjurată de bărbați flămânzi și neserioși, dar am reușit să alung imaginea asta. Julie era cea care avea nevoie să fie calmată. I-am spus că tocmai ies pe ușă și-o să ajung la ea în treizeci de minute.

De câte diamante ai nevoie ca să citești o carte? m-am întrebat uitându-mă la invitatele lui Julie din seara aceea. Trebuie să fi fost șaizeci

1. Cocteil din votcă, merișor și suc de grepfrut (n. tr.).

de carate numai în cerceii cu diamante ale celor douăsprezece fete adunate în bibliotecă pentru clubul de lectură. Vreau să spun, Shelley singură purta un inel cu un diamant albastru, imens, care trebuie să fi avut cel puțin zece carate. Singura persoană care nu era înzorzonată ca de un cocteil era Julie. Era îmbrăcată ca pentru un weekend la Cape Cod, în blugi Rogan și o cămașă marinărească retro. Era în picioarele goale, iar unghiile erau lăcuite cu o nuanță delicată de verde marin.

— Sunt îngrijorată de intelectul prietenelor mele. Nu cred că vreuna dintre ele a trecut de prima pagină, îmi șopti când am intrat. Nu le-am făcut *deloc* mai deștepte. Îmi iubesc prietenele, dar bijuteriile lor sunt atât de... *obositoare*. OK, hai să ne-așezăm.

Singurul lucru pe care Julie îl considera obositor în legătură cu bijuteriile era să nu aibă îndeajuns de multe piese noi. Să sperăm că-i vorba doar de o abatere temporară de la starea ei obișnuită de țărăneală.

Barclay transformase biblioteca în copia strălucitoare a unei cabine de la bordul unui vapor. Felinarele pâlpâiau de parcă prin încăpere chiar adia briza oceanului. Pe masă erau împrăștiate hărți decolorate și jurnale patinate de vreme. Un chelner ne-a servit cu Martini Bleu și Mai Tai și cu șervete de cocteil cu colțurile atât de ascuțite încât un marinar ar fi putut să-și taie beregata cu unul. Fetele s-au așezat în cerc, mai curând, într-un oval. Henry stătea într-un fotoliu mare, la unul din capetele lui. Își tot aranja înfrigurat un teanc de cărți și notițe pe genunchi,

sorbind neliniștit din pahar. Sincer, cred că s-ar fi simțit mai confortabil într-un scaun electric.

Julie și cu mine ne-am așezat comod pe canapea. Ar fi bine să lăsăm totul deoparte și să discutăm tragedia marinarilor, așa tristă cum e. Fojgăiala se diminuează, iar Henry începu timid:

— Ei bine... iată-ne! B-b-bine ați venit. Avem în față o carte... hm... minunată și eu – mă scuzați – sper că ați avut timp să citiți o parte din ea... începu el sfios.

Deși mă concentram doar asupra cuvântării lui Henry, fac pariu că 99,9% din fetele adunate erau mai preocupate de drăgălășenia indiscutabilă a lui Henry decât de cuvintele lui. Julie era literalmente vrăjită. Frânturi șoptite de conversație mi-au ajuns la ureche.

— Crezi că e un Hartnett *Hartnett*? șușoti Jolene.

— Ah, Dum-ne-zeule! Din neamul celor cu oțelul? murmură Lara.

— D-a-a-a! Sunt un fel de Kennedy ai side-rurgiei. Ar trebui să-l iei de bărbat. Una din noi ar trebui să-l ia de bărbat, spuse Jolene în șoaptă.

Jolene a uitat cam de mulțisor că-i logodită. Henry termină de vorbit și se întoarse spre Jolene.

— Deci, hm... Jolene? Se pare că ai ceva de spus? Vrei să plonjezi în discuție, ca să zic așa? o invită Henry.

— Bine'nțele! se entuziasmă Jolene. Ești din familia celor cu oțelul?

Henry își aranjă notițele și-și drese glasul. Părea stânjenit.

— Da, fac parte din ramura aceea a familiei. Dar nu ne-am adunat aici ca să discutăm despre asta. Poate ai vreun comentariu legat de carte.

— Ei bine, dacă ar fi să ținem cont de *caracterizarea personajelor*, începuse Jolene *très* serioasă, și de toate chestiile astea intelectuale, aș dori să știu, dacă, în opinia ta, când vor ecraniza cartea, în rolul căpitanului Pollard ar trebui distribuit George Clooney sau Brad Pitt?

— Nu sunt, hm, sigur, spuse Henry. Altcineva? Jazz Conassey ridică mâna.

— Bună, sunt Jazz-eee, spuse ea pe un ton provocator. Eu *chiar* am o întrebare legată de cărți. Știi cartea aia, *Opera sfâșietoare a unui geniu uimitor*? Ai idee, autorul, Dave Eggers, o mai fi, încă, neînșurat?

— Altcineva? întrebă Henry tulburat.

— Pot să pun o întrebare referitoare la tema cărții? întrebă cu seriozitate Madeleine Kroft. Crezi că scrisul ajută la slăbit? Pentru că toate scriitoarele astea, Joan Didion, Zadie Smith sau Donna Tartt, de exemplu, sunt slabe ca un țâr.

Henry își tamponă fruntea disperat. Se așternu o tăcere apăsătoare.

— Henry, ce-ar fi să citești un fragment cu voce tare? Asta ar putea să canalizeze discuția, propuse Julie.

— Bună idee, fu de acord Henry. Vă rog să deschideți cărțile la pagina 165.

Începu să citească:

„Când, în a treia săptămână, tâmplarul bolenierei muri, un membru al echipajului le propuse să mănânce din cadavrul tovarășului lor...”

— Vrei niște creveți, Henry? îl întrerupse Jolene oferindu-i o tavă cu delicatese.

— Nu, nu. Mulțumesc. Să continuu?

— Ah, da, șopti Jolene. Scuze. Scuze. E fascinant.

Henry urmă :

„Inițial, căpitanului Dean propunerea îi păru «cumplită și șocantă». Apoi, în timp ce stăteau aplecați asupra cadavrului tâmplarului, se înfiripă o discuție. «După îndelungată chibzuială matură asupra legalității sau păcatului, pe de o parte, și a nevoii imperioase, pe de altă parte», notă Dean, «judecata, conștiința etc. au fost obligate să se supună argumentelor zdrobitoare ale poftii noastre dezlănțuite...»“

— Henry, ai vrea să-ți rezerv un loc la masa mea, săptămâna viitoare, la Gala Teatrului American de Balet? îl întrebă Gwendolyn.

— Regret, Henry este deja ocupat, spuse Cynthia. Stă la masa mea. Masa cea mai bună.

— Putem merge mai departe? întrebă Henry și reluă cititul :

„Ca mai toți marinarii obligați să recurgă la canibalism, Dean începu prin a îndepărta semnele cele mai evidente ale umanității cadavrului — capul, mâinile, picioarele și pielea...“

Se auzi o bufnitură din celălalt capăt al mesei. Shelley leșinase, fapt deloc șocant, deoarece ea recurge, de obicei, la metode ingenioase de atragere a atenției.

— Dumnezeu! țipă Lara. Repede, cineva să sune la salvare!

Henry se repezi la victimă. O bătu delicat pe obraji și ea începu să-și revină.

— Mi-e greață, spuse Gwendolyn, făcându-și frenetic vânt cu mâna. Putem să aerisim puțin aici?

— N-ar trebui să mergem *toate* la spital? întrebă Jazz. Am auzit că sunt acolo câțiva doctori foarte drăguți.

Dintr-odată, toate fetele din încăpere au început să aibă simptome de atac de panică sau de indigestie. Clubul de lectură al lui Julie se transformase în haos. Era o asemenea fojgăială în cameră, încât de-abia mi-am auzit telefonul sunând. Am răspuns repede:

— Alo?

— Sunt Miriam Covington, sunt asistenta personală a lui Gretchen Sallop-Saxton. Vă fac legătura cu doamna Saxton.

N-am apucat să răspund că doamna Saxton a și intrat pe fir. Vocea ei era glacială și sumbră:

— Bună. Sunt Gretchen Sallop-Saxton. Îți dai întâlniri cu soțul meu, îmi spuse.

— Nu s-a-ntâmpat nimic... am îngăimat eu.

— Nu zău. Îmi închipui. Am auzit că, săptămâna asta, Patrick e foarte prins de tine. În caz că nu știai, se întâlnește în fiecare seară cu tot felul de actrițe, cucoane din înalta societate sau manechine. Nici una n-are vreo importanță pentru el. Am auzit că îți cauți un soț. Vreau să-ți fie clar: Patrick nu va fi niciodată soțul altcuiva decât al meu. La sfârșitul zilei, cu mine-i însurat.

A urmat o pauză, de parcă doamna Saxton și-ar fi reîncărcat revolverul cu muniție. Apoi continuă:

— Șefa ta mi-e prietenă apropiată. Mai tot timpul mă vizitează la casa din Millbrook.

Discutăm adeseori despre reducerile de personal. O slujbă ca a ta este extrem de precară, nu-i așa?

Iată o mișcare inteligentă din partea doamnei Saxton: șefa mea de redacție este alergică la fetele newyorkeze care se întâlnesc în mod deliberat cu bărbați însurați. N-o să tolereze așa ceva la ea în redacție. S-ar putea spune că doamna Saxton plantase un câmp de mine.

— Doamnă Saxton, îmi pare foarte rău pentru neînțelegere, i-am spus. Patrick este doar o cunoștință, nimic mai mult. Sincer. Vă rog nu-i pomeniți nimic șefei mele.

— Stai departe de el, mă avertiză glacial și închise.

Doamna Saxton mă băgase în sperieți rău de tot. În mod clar, nu merita să-mi pun în pericol cariera de dragul lui Patrick Saxton. Trebuia să plec de la Julie și să-l sun în liniște. Era groasă. Nu voiam să mai am nimic de-a face cu el. M-am apropiat de Julie, care era aplecată deasupra lui Shelley *à la* Florence Nightingale. Henry privea scena îngrijorat și părea oarecum impresionat de talentele ei de soră medicală.

— Julie, trebuie să plec, i-am spus.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă ea. Arăți groaznic.

— Doamna Saxton a sărit pe mine ca o sărită de pe fix. Trebuie să dau de Patrick.

— Nu poți să mă lași aici cu... fetele astea *nebune*, îmi șopti Julie, făcându-mi semn spre invitatele ei care se agitau fără noimă. Ai nevoie de o mână de ajutor. Vin cu tine. Ce-ar fi să mergem mai întâi să bem un Bellini la Chip's? O să te simți mai bine.

— Julie, mă descurc și singură, i-am răspuns. Ai grijă de invitatele tale. Vorbim mâine.

Am plecat de la petrecere și m-am dus direct acasă. Sunt unele lucruri în viață pe care nu le poate rezolva nici măcar un Bellini dat pe gât la Cipriani.

Nu este greșit să afirmi că mondenele din Manhattan sunt, în general, 100% alergice la cuvântul *carieră*. Le dă o mâncărime intensă, ca antraxul, sau așa ceva. Totuși, există o anumită carieră de care sunt dependente – dacă poți să-i zici carieră, pentru că-i genul care nu presupune prea multă muncă propriu-zisă, nu trebuie să-ți pui capsele în ordine, să fii legat toată ziua de un calculator, sau ceva sinistru, de genul ăsta. Slujba cea mai râvnită aici este să fii „muza“ unui designer. „Îndatoririle“ constau în special în statul acasă toată ziua, nu faci decât să aștepți creațiile designerului prin curier și să te lași fotografiată la câte o petrecere strălucitoare, în fiecare seară. Oricum asta fac fetele mondene, bine'nțele, dar, în această calitate, pot afirma „e o muncă istovitoare“ și nimeni nu le poate contrazice. La petreceri, cele mai multe muze agreează conversațiile care constau exclusiv în cuvântul „Super!“, pentru că poți zâmbi frumos între două cuvinte monosilabice, ceea ce-i foarte important dacă vrei să dai bine în fotografiile

din reviste. Cele mai multe muze de profesie tac chitic, pentru a-și relaxa mușchii feței când e vreun fotograf prin apropiere. Din când în când sunt răpite și trebuie să locuiască la Paris, cum a făcut, recent, o biată americană pentru dl Ungaro. Dar, în cele din urmă, a meritat, fiindcă a devenit izvorul oficial de inspirație al lui Karl Lagerfeld, care, se zvonește, are o muză în fiecare capitală, de la Moscova la Madrid.

Câteva zile mai târziu, când Jazz m-a sunat să mă anunțe c-a fost solicitată să fie muza lui Valentino, vestea nu m-a surprins deloc. Vreau să spun, angajează una nouă la fiecare cinci minute. Totuși, m-am bucurat pentru Jazz. Venează rochiile Valentino mai mult decât orice. Acum nu va mai trebui să le cumpere la prețul din magazine. (Noua carieră a lui Jazz era în siguranță, în ciuda legăturii ei cu Patrick. Gretchen Sallop-Saxton n-o va hărțui niciodată pe moștenitoarea imperiului chereștelei, ceea ce mă făcea puțin invidioasă – pe mine, în mod clar, reușise să mă zdruncine zdravăn. Oricum, Jazz avea atât de puțină nevoie de-o slujbă încât, probabil, n-ar fi văzut în amenințările doamnei Saxton decât un interludiu amuzant care să-i pigmenteze munca istovitoare de manechin Valentino.)

— Voi fi la barul de la Plaza Athénée, diseară la zece. Vii să sărbătorim? Jolene și Lara vin și ele, spuse Jazz, care le cunoștea din vacanțele petrecute în copilărie la Palm Beach. Am invitat-o și pe Julie, dar nu poate să vină. Rămâne în Connecticut și vine cu mașina mâine dimineață.

— Știu și eu, i-am răspuns fără tragere de inimă.

După evenimentele din ultimele două zile, nu prea aveam ce să sărbătoresc. După telefonul acela, doamna Sallop-Saxton a avut o tentativă de destabilizare a vieții mele sociale, încercând să mă treacă pe lista neagră a comitetului de organizare a petrecerii în beneficiul muzeului Whitney și a răspândit zvonuri pline de subînțeles despre excursia mea la Cannes cu Patrick. Când, în cele din urmă, am reușit să vorbesc cu el, după clubul de lectură al lui Julie, n-a făcut decât să râdă de comportarea nevastă-sii. Mi-a spus că întotdeauna face caz de „prietenele“ lui și că n-am de ce să mă îngrijorez. Voia să ne întâlnim din nou. Bineînțeles c-am refuzat. Mi-am dat seama că „prietenele“ lui Patrick nu-s altceva decât simpli pioni în jocul de-a șoarecele și pisica dintre el și soția lui.

— Patrick, te rog să nu mă mai suni, i-am spus. Ești simpatic, dar îmi complici viața prea mult.

— N-ai vrea să vii la toamnă la festivalul de film de la Veneția? îmi propuse el pe un ton lasciv.

— Patrick! Ai invitat-o deja pe Jazz.

— Pot s-o driblez pe Jazz, o să mă-nțelegă.

— Patrick, nu merg cu tine nicăieri. Nu pot.

— Luăm cina diseară la Carlyle, ce zici?

— Lasă-mă-n pace, OK?

— Atunci, vii în Colorado de Crăciun?

— Patrick, trebuie să-nchid, i-am spus și am pus receptorul în furcă.

Parcă vorbeam cu pereții. Eram îngrijorată. În zilele următoare m-am întrebat care o să fie următoarea mutare a lui Gretchen Sallop-Saxton și cât de mult o s-o tachineze Patrick în legătură

cu mine. Eram panicată, nervoasă și ușor deprimată. Nu voiam decât ca toată povestea cu Patrick-Gretchen-moi să se volatilizeze.

— Te roooooog, vino diseară, încercă Jazz să mă convingă. Te înveselesc eu. Ți-am spus că Patrick e îngrozitor, dar nu poți să te lași copleșită. Trebuie să mergi mai departe.

Poate că Jazz avea dreptate – o seară în compania prietenilor mi-ar putea face bine. Nu prea doream să ies duminica aceea, dar și mai puțin îmi doream să stau acasă singură. Hotărâtă să-mi ridic moralul, i-am spus lui Jazz că ne vedem mai târziu. Am aruncat pe mine o rochie neagră de șifon cu volane de la Zac Posen, mi-am pus pe umeri un șal din dantelă și am plecat.

Cu scaunele alea divine, capitonate cu piele, cu oglinzile lui vechi, aurite, și cu lumina lui galbenă, blândă, barul de la Plaza Athénée pare mai curând un budoar din anii '30. De fiecare dată când merg acolo, mă aștept, dintr-o clipă în alta, s-o văd apărând pe Jean Harlow din spatele unui stâlp, fumând o țigară Sobranie purpurie. Când am ajuns, Jolene, Lara și Jazz – toate îmbrăcate în „Val-urile“ lor cum își porecliseră rochiile de seară Valentino – stăteau la o masă din colț, formând cel mai șic trio cu putință. Jazz era mai mult decât elegantă într-o rochie-furou simplă, din dantelă neagră, cu o fundă de satin sub bust, crăpată pe coapse. Rochiile lui Lara și a lui Jolene erau și ele frumoase, dar nu tot atât de spectaculoase. E o lege nescrisă ca muzele să aibă toaleta cea mai frumoasă, iar prietenele să arate mai puțin atrăgătoare, ca niște domnișoare de companie. Ciuguleau toate din specialitatea casei – cupe minuscule de înghețată făcută în

laboratorul propriu. (În urmă cu șase săptămâni, toate fetele din New York credeau că înghețata le-ar putea ucide. Acum, că-i la modă dieta Shore Club, dintr-odată, a devenit un aliment dietetic recomandat.)

— Bună! Vrei un cocteil de șampanie? Arăți uimitoos! Nu-i așa că noile mele brățări sunt adorabile? mă întrebă Jazz zăngănindu-și brățările din aur de la încheietura mâinii. Cartier. Pentru sezonul viitor. Nu-s formidabile?

— Ba da, i-am răspuns, așezându-mă lângă ea. Aș bea niște șampanie chiar în clipa asta.

Asta-i partea bună a realității. Dacă vrei, poți oricând s-o ignori la un pahar de șampanie și o discuție aprofundată despre brățările de la Cartier. Ai putea spune că Gretchen Sallop-Saxton și sfârșitul iminent al carierei și vieții mele sociale mi s-au șters din minte cât ai bate din palme.

— Spune-mi, ți-a trimis Valentino o tonă de unicate? se interesă Jolene.

— Ei bine, răspunsul *oficial*, răspunse Jazz, este nu, fiindcă nu vreau să creadă lumea c-am acceptat slujba doar pentru hainele primite gratis. Dar vouă pot să vă spun c-am primit *câteva* chestii pe șest. Îmi place ceea ce fac, dar e *istoritor*. Mă simt prost pentru toate fetele din Upper East Side care nu au altceva de făcut decât cumpărături și vacanțe la St. Barths. Mi se rupe inima, sincer, fiindcă la fel am fost și eu și știu cât de singură te simți. Vreau să-l ajut pe dl Valentino. E-atât de *drăguț*. I-ați văzut noua frizură?

E-ngrozitor de obositor s-o ascuți pe-o fată ca Jazz, care nu trebuie să-și câștige existența, discutând despre etica muncii în America. Pe la

miezul nopții am decis să plec și am luat un taxi până acasă. Fetele urmau să se ducă la o discotecă, dar eram prea epuizată și tensionată ca să merg cu ele. Nimic nu-mi face mai multă plăcere decât o discuție despre modă, dar nu-mi doream să mai aud, încă o dată, cuvântul *Valentino*.

M-am simțit ușurată să ajung la mine la bloc. De-abia așteptam să intru, să mă schimb în colanți și să mă ghemuiesc în pat. Când am ajuns în fața ușii, am scotocit în poșetă după chei. Dar, când am vrut să bag cheia în broască, am observat ceva ciudat. Clanța era slăbită, de-abia se mai ținea în locaș. Speriată, m-am uitat mai îndeaproape. În lumina slabă din hol am văzut că broasca fusese smulsă. Era zgâriată și, pe una din fețe, se vedeau urme de zimți. Cineva îmi spărsese locuința.

Neliniștită, mi-am băgat capul pe ușă. Totul fusese răsturnat cu fundul în sus. M-am retras repede pe hol. Poate că cineva încă se ascundea înăuntru. Nu puteam risca să intru. Am închis ușa. Pe când coboram în fugă scările, am scormonit în gentuța argintie după mobil – trebuia să sun la poliție. Apoi, dacă puteam să dau de Jazz și de fete, poate aș fi înnoptat la una din ele. La naiba, telefonul nu era în poșetă! Trebuie să-l fi uitat la bar. M-am repezit în stradă, uitându-mă îngrozită în urmă. Am alergat la cabina telefonică din colț și am ridicat receptorul. Nu avea ton. Timp de câteva secunde am încremenit în întuneric, întrebându-mă ce să fac. Eram panicată, disperată să ajung undeva unde să fiu în siguranță. New York-ul pare amenințător când nimeni nu-i acasă și n-ai unde să-nnoptezi. Un taxi a dat colțul și i-am făcut semn să oprească.

I-am spus șoferului să mă ducă la hotelul Mercer, la intersecția dintre Prince și Mercer Street. Poliția putea s-aștepte până mâine. Eram îngrozită și obosită. Nu-mi doream decât să mă bag în pat.

Vreau să știți că, în noaptea aceea, n-am ales să mă duc la Hotelul Mercer pentru cearșafurile brodate de culoarea fisticului, nici pentru delicioasele pizze margherita în miniatură pe care le poți comanda la room-service, nici pentru comisionarii sexy, nici pentru că toată lumea din hotelul ăla are privirea *aceea*. Nu m-a influențat nimic din toate astea: nu-mi doream lux, ci siguranță. Nu mă puteam duce la Julie, de vreme ce era plecată din oraș, iar adevărul este că-n centrul New York-ului nu există nici un loc mai lipsit de primejdii ca Hotelul Mercer. Știu sigur asta, pentru că o grămadă de staruri rap cu probleme majore de securitate, ca Puff Daddy și Jay-Z, trag aici și se simt *très* în siguranță în holul hotelului.

Trebuie să fi fost trecut de unu dimineața când am ajuns acolo. Îmi place că holul este decorat ca un depozit imens, șic, cu pereții văruiți, și încărcat cu canapele Christian Liaigre. Mai totdeauna poți să vezi personalități ca Sofia Coppola sau Chloë Sevigny învârtindu-se pe acolo, de parcă ar fi în propria lor sufragerie sau ceva de genul ăsta. În noaptea asta holul era neobișnuit de liniștit. Nu era decât o chelneriță tinerică, băiețoasă – probabil o actriță celebră în devenire – care aranja pernițele de pe canapele și recepționarul.

— Bună seara, domnișoară. Cu ce vă pot ajuta? mă întrebă recepționarul, care ar fi arătat foarte bine într-o reclamă pentru creațiile lui Tommy Hilfinger. Era atât de prietenos că deja mă simțeam mai bine.

— Aș dori o cameră liniștită, vă rog, i-am cerut. Vreau să mă odihnesc.

— Desigur. Câte nopți veți fi oaspetele nostru?

— Doar noaptea aceasta, am oftat.

Nu putea să fie decât o chestiune de-o noapte. Douăzeci și patru de ore la hotelul Mercer este o metodă foarte costisitoare de a-ți recăpăta calmul. Recepționarul tastă ceva la calculator, apoi îmi spuse:

— Aveți camera 607. Știți, 606 și 607 sunt cele mai sexy camere din hotel. O puteți avea la preț dublu, dat fiind că-i atât de târziu. Calvin Klein a locuit aici timp de doi ani. Este cea mai liniștită cameră pe care o avem. Să-nțeleg că va fi o noapte specială?

— Nu tocmai! am răspuns. Poate să-mi aducă cineva o cană cu ceai?

— Room-service-ul e la dispoziția dumneavoastră non-stop. Aveți bagaje, domnișoară?

— Doar bagajul de mână, i-am răspuns, arătându-i poșeta argintie minusculă. Nu-mi place să car multe bagaje după mine.

— Bine, iată cheia dumneavoastră. Îmi dădu o cheie din acelea de plastic, de ultimă generație, care arată ca un card. Apoi îmi spuse: O să comand ceaiul dumneavoastră chiar acum.

— Mulțumesc mult.

M-am uitat la fața mea în oglinda liftului, în timp ce urcam la etajul șase. Dumnezeuule, mi-am

zis, am nevoie de-o exfoliere Alpha-Beta. Chiar și în lumina difuză din lift se vedeau clar cearcănele provocate de epuizare. Arătam de parcă aveam peste treizeci și opt de ani. Părul mi se pleoștise. Mi l-am prins în coadă de cal și m-am examinat din nou. Sincer, nu vedeam nici o schimbare. Dumnezeuule, arătam mai rău decât Melanie Griffith surprinsă fără machiaj.

Când s-au deschis ușile liftului, am fost înconjurată de liniștea aceea specială pe care o întâlnești doar pe holurile hotelurilor. Nu era nici cel mai mic zgomot, doar liniștea plăcută a somnului. Coridorul lung era luminat de o strălucire portocalie, soporifică. Am mers în vârful picioarelor până în capăt, dincolo de camera 606, până la 607, care era ultima ușă. Binecuvântare! Somnul era aproape. În apropiere, o fi și un mini-bar, iar ideea asta a avut darul să mă învioreze.

Am trecut cheia din plastic prin fanta de sub mânerul ușii camerei 607, apoi am apăsat pe clanță. Ușa nu s-a deschis. Am încercat din nou. Ușa era sfidător de rigidă. Dumnezeuule, poate cei de la hotel au greșit, iar Calvin Klein încă nu plecase. Va trebui să cobor în hol. M-am întors și am văzut că vine cineva. Când s-a apropiat, am văzut că are în mână o tavă de argint. Ceaiul meu! Slavă Domnului!

— Camera 607? mă întrebă.

— Mda. Dar nu pot să intru. Poți să-mi deschizi, te rog?

— Desigur.

Și-a scos propria cheie, a trecut-o prin fantă și a apăsat pe clanță. Nici o mișcare. S-a încruntat, și mi-a spus:

— Îmi pare rău. Nu pot s-o deschid. Trebuie să chem pe cineva de la pază. Mă întorc în cinci minute.

A lăsat tava pe o măsuță de pe hol și a plecat. M-am uitat la ceas. Ora două. Obosită și slăbită, m-am prăbușit pe podea. Mi-am turnat o ceașcă de ceai ca să-mi omor timpul. Am luat o înghițitură. Grețos! Era călâi. Era absolut îngrozitor să fii singură cu o ceașcă de ceai rece, într-o liniște de mormânt, pe un coridor de hotel. Unde erau băieții de la pază? Va trebui să cobor la parter, să dau singură de urma lor.

Am pus ceașca înapoi pe tavă și m-am ridicat cu greutate. Buf! S-a auzit un zăngănit înfiorător de porțelan spart când tava, cu tot ce era pe ea, s-a izbit de podea. Am auzit un zgomot înăbușit venind din spatele ușii cu numărul 606. Dumnezeu, am gândit, sper că n-am întrerupt vreo activitate sexy în camera aceea foarte sexy.

M-am aplecat să strâng puțin. Partea din față a rochiei s-a agățat și am auzit un zgomot de sfâșietură. Unul din volanele alea tâmpite mi se prinsese de colțul tăvii. Partea din față a rochiei era sfâșiată, iar bietul volan atârna prins de un fir de ață. (Asta-i problema cu rochiile de șifon – invariabil, se rup de la prima purtare. Iată de ce majoritatea fetelor newyorkeze nu contează pe ele mult timp.) M-am eliberat și am observat cum mi se lățește o pată umedă pe talie. De pe coapsa dreaptă mi se prelingeau picături de lapte.

— Futu-i, futu-i, futu-i, futu-i! am strigat bătând din picior și am tras un șut tăvii ăleia nenorocite. Nu prea-njur de felul meu, dar, când mă apucă, înjur din tot sufletul.

Aaah, acum mă simțeam mai bine. I-am mai tras un șut și m-am prăbușit pe podea într-un acces de furie demn de Courtney Love. O lacrimă mi se rostogoli pe obraz și-mi atinse buza. Urăsc istericalele, pe cuvânt. La început sunt grozave, dar se termină, invariabil, prost.

Pot să vă mărturisesc ceva p-ș? Odinioară credeam că secretul fericirii constă într-un loc șic cu room-service și mobilier de la Christian Liaigre. Ei bine, nu-i așa. Sincer, dacă ești nefericit, ești nefericit chiar dacă ai cearșafuri brodate sau nu. De-aia vezi prin reviste instantaneele paparazzilor cu celebritățile aflate la bordurile unor iahturi sau ieșind din holurile hotelurilor de cinci stele cu o mutră ce parcă ar vrea să spună că-s gata să se sinucidă sau așa ceva. Adevărul e că, atunci când ești la pământ, nu contează nici cât negru sub unghie câți Bellini sau câte rochii de seară ai. Blugii de la Chloé și exfolierile Alpha-Beta nu țin departe lucrurile neplăcute. Ești condamnat să trăiești cu lucrurile neplăcute toată viața, așa cum face Liza Minelli. Partea proastă e că urma să petrec o noapte în cel mai sexy apartament din hotelul Mercer *de una singură*. Dumnezeule, mi-am zis, probabil viața aduce mai curând cu *Fargo* decât cu *High Society*. (Sper că mă înșel, totuși, nu cred că aș suporta toată zăpada aia și hainele alea demodate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.)

Cred că plângeam de mama focului de câteva minute când am auzit un clic din camera de alături. Am privit îngrozită cum se crapă ușa camerei 606. Nu! Era ora două dimineața, probabil am deranjat un cuplu aflat în noaptea

nunții sau un cuplu care avea o aventură și nu voi mai fi primită niciodată aici. Ușa s-a întredeschis. Lumina nu era aprinsă și nu puteam vedea înăuntru. De după ușă, o voce somnoroasă șopti: „Puteți face un pic de liniște? Vreau să dorm“.

— Îmi cer scuze, am murmurat. S-a-ntâmplat un mic accident. Plec chiar acum.

Apoi s-a petrecut un fapt ciudat. Am auzit un chicotit.

— Stai așa, vin imediat, îmi spuse vocea.

Mă cuprinse un sentiment neplăcut: vocea îmi părea cunoscută de undeva. Semăna cumplit cu vocea lui Charlie Dunlain. Dar nu putea fi el. Nu. Am auzit un foșnet, apoi se aprinse lumina și un cap se iți pe ușă. Iâh! Am bănuț bine, el era. Mai rău *de-atât* nici că se putea.

— Plângi? mă întrebă.

Era ciufulit de somn și clipea din cauza luminii. Părea adormit, dar amuzat, și purta un halat alb, flaușat și papuci pufoși de hotel. De fapt, arăta de-a dreptul adorabil, însă adevărul e că toată lumea arată adorabil într-un halat de hotel. Chiar dacă eram puțin stânjenită că a apărut ca un cavaler în halat alb, flaușat, am răsuflet ușurată că-i Charlie și nu un star rap oarecare. Vreau să spun, avea o cameră și, fără îndoială, o să găsească o modalitate să intru și eu într-a mea.

— Nu, am sughițat, ștergându-mi repede ochii și suflându-mi nasul.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă Charlie.

— Aștept să vină cei de la pază, să-mi deschidă ușa, i-am răspuns.

— De ce? De ce nu ești acasă?

— De ce nu ești *tu* acasă? i-am întors-o.

— Am ceva de lucru aici, câteva zile. Dar tu locuiești în New York. De ce stai la hotel?

— Cineva mi-a spart apartamentul. Mi-a fost teamă să dorm acolo și acum nu pot intra în camera asta blestemată.

— Vrei să intri la mine? mă întrebă Charlie, privindu-mă adânc în ochi.

Dacă nu mă-nșel prea tare, aș putea să jur că Charlie avea privirea *aceea*.

Glicemia mi-a scăzut instantaneu, pur și simplu, așa cum mi s-a-ntâmplat când l-am văzut pe aeroportul din Nisa. Apoi, s-a-ntâmplat ceva ciudat, cred, dar nu pot să bag mâna în foc, pentru că în astfel de ocazii nu mai sunt eu însămi, dar cred că și *eu* aveam privirea *aceea*! Și cred că mi-a văzut-o! Apoi, din senin, m-a cuprins senzația *aceea*, gen *ai-prezervative-pentru-că-vreau-să-merg-în-Brazilia-cu-tine-chiar-acum*. (Și te-nsoțesc chiar dacă n-ai prezervative, pentru că sunt o persoană îngrozitoare. Să nu spuneți nimănui c-am zis asta, deoarece or să mă bată la cap cu BTS-urile.) Aproape simultan cu emoția asta legată de prezervativ m-a lovit sentimentul *dar-Dumnezeule-n-ar-trebuie-să-gândesc-asta-e-iubitul-celei-mai-bune-prietene-dar-asta-l-face-încă-și-mai-tentant*. Dacă nu v-a încercat vreodată unul din sentimentele astea, vi le recomand cu căldură. Adevărul e că fiecare fată ar trebui să aibă o noapte pe care știe sigur că o va regreta. E delicios până încep să te năpădească regretele.

— Intri? mă invită, din nou.

— Da, i-am răspuns eu, topindu-mă mai repede decât o cutie cu bomboane de ciocolată.

— O să sun la recepție și-o să aranjez lucrurile, îmi spuse Charlie, luându-mă pe după umeri.

Dacă-i posibil ca o cutie de bomboane de ciocolată să se topească de două ori în decurs de zece minute, atunci asta mi s-a-ntâmplat.

— OK, am șoptit.

Odată intrați, Charlie a sunat la recepție. I-au spus că cei de la pază vor veni „în curând“. Apartamentul lui Charlie era *supercool*. Dormitorul spațios dădea într-o sufragerie imensă, cu ferestre uriașe, cu vedere spre Prince Street.

— Pot să mă spăl pe față? l-am întrebat.

— Bine'nțeles.

Baia, luminată de o singură lumânare, era spațioasă, cu o cadă pătrată atât de mare încât era clar că fusese concepută cu gânduri reprobabile. Vreau să spun, pentru ce altceva au făcut-o de dimensiunea unei piscine mai mici? La ce naiba mă tot gândesc, mi-am spus. Trebuie să mă adun. Noaptea asta *nu* trebuie să fie o noapte pe care s-o regret, altfel Julie o să mă strânguleze cu lanțul de la poșeta ei Chanel, iar atunci voi avea mai multe de regretat decât noaptea asta. Am aprins lumina. Pe marginea chiuvetei era o cutiuță albă pe care scria: TRUSĂ DE NOAPTE. Am deschis-o. Înăuntru era un pachet de bombonele mentolate și o cutie de prezervative LifeStyle ultrasenzitive. Am închis-o repede. Dumnezeule, nu-i de mirare că toată lumea are privirea *aceea* în ochi.

Am găsit săpunul și mi-am spălat fața cu apă rece. M-am uitat în oglindă, nu arătam chiar atât de rău cum crezusem. De fapt, mi-am zis, chiar e ceva deosebit de sexy la o rochie de seară Zac Posen sfâșiată... În timp ce-mi ștergeam

fața, am decis să tratez problema ca un adult responsabil. Charlie era ca un frate mai mare, fioros, care îmi critica fiecare gest. Mai mult decât atât, era iubitul prietenei celei mai bune. Unele lucruri pur și simplu nu merită să-ți provoace regrete.

M-am întors în cameră. Charlie se întinsese pe pat și se uita la televizor. Arăta scandalos de drăguț. N-aș fi fost în siguranță dacă mă apropiam de el. M-am așezat pe canapea.

— Vino aici. Pari epuizată. Hai să ne uităm la un DVD până se rezolvă problema cu ușa, mă invită. Am *Moulin Rouge*.

Am început să mă simt în siguranță. Charlie e homosexual. Nici unul din bărbații normali pe care-i cunosc nu s-ar uita la *Moulin Rouge*, care, apropo, e unul dintre filmele mele favorite. Slavă Domnului că, în cele din urmă, nu e cazul să regret ceva, chiar dacă aș fi fost în stare să fac ceva regretabil.

— OK, am acceptat, ghemuindu-mă în pat. Îmi place filmul ăsta.

— Eu nu prea știu cum să-l iau, spuse Charlie. Dar m-am gândit că ție o să-ți placă.

Poate că nu eram chiar așa în siguranță. A apăsat butonul PLAY pe telecomandă.

— Hei, vino aici, spuse Charlie. Ai nevoie de-o îmbrățișare.

M-am întors spre el. M-a luat în brațe. Nu cred că vreunul din noi a mai apucat să vadă ceva din *Moulin Rouge*.

Foarte drăguț din partea hotelului Mercer că oferă oaspeților săi acea minunată Trusă de Noapte. Singura problemă e că favorizează *acel* fel de noapte. (Cei de la paza hotelului sunt de vină – n-au mai venit.) M-am trezit devreme în ziua aceea de luni la lumina liliachie a hotelului Mercer. Era începutul unui Atac de Umilință major. Noaptea care tocmai a trecut am încălcat în mod deliberat cele Două Porunci, principiile călăuzitoare după care își conduc viața amoroasă toate fetele:

1. Să nu te culci cu cineva de la prima întâlnire (Sexul consumat prematur distruge relația.)
2. Să nu faci art. 1 cu iubitul celei mai bune prietene (Asta distruge trei relații.)

Era prea iâh ca să încapă în cuvinte. Iată-mă, goală pușcă, în pat cu cineva cu care nu trebuie să fiu. Trebuie să plec imediat, în maniera lui Ingrid Bergman în ultima scenă din *Casablanca*. Dar, aaah! Arăta atât de adorabil în somn. Charlie are genele atât de lungi, metri întregi. Iar părul lui arată superdrăguț când și-l ciufulește în somn. De fapt, chiar arată mai bine așa. Când se trezește, trebuie să-i spun să și-l lase așa. Pleoapele i se întredeschiseră.

— Bună, îmi spuse zâmbind.

Arăta foarte, foarte amuzat, ca de obicei. Nu încetez să mă minunez cum reușesc bărbații să fie atât de nepăsători când fac lucruri imorale. În mod clar, Charlie avea de rezolvat niște conflicte interioare.

— Charlie...

Mi-a luat vorba din gură cu un sărut foarte lung. Am o singură problemă atunci când mă sărută Charlie; mă lovește un puseu de febră de 40 de grade, de uit cu desăvârșire ce fac. E chiar într-atât de bun. Prima oară când ne-am sărutat aseară (ceea ce, sinceră să fiu, s-a-ntâmplat chiar în timpul genericului de la *Moulin Rouge*), am crezut că n-o să-mi scadă temperatura sub 39. Marca distinctivă a sărutului lui Charlie, dacă vreți să aflați detalii, și cred că cele mai multe fete pe care le cunosc eu doresc asta, este faptul că fiecare sărut durează cel puțin 125 secunde. Vă imaginați cât de epuizată eram a doua zi dimineață. Asta în ceea ce privește sărutul. Partea *cu adevărat* regretabilă e o cu totul altă poveste.

După aproximativ 450 de secunde – cam prea mult, sinceră să fiu, vreau să zic că toți avem nevoie de oxigen – în sfârșit, Charlie m-a eliberat. Se tolăni înapoi pe pernă.

— Ce spuneai? mă întrebă.

— Ăăăă...

Ce să mai spui când descoperi că iubitul prietenei celei mai bune are o aventură? Cu tine.

— Charlie! Tu ești prietenul lui Julie! am țipat, sărind din pat. Te-ai culcat cu altcineva. Va trebui să-i spun. E strigător la cer!

— Poftim? mă întrebă zăpăcit.

— O înșeli, ești un ticălos nenorocit. Dacă eu sau Julie avem vreodată impresia că prietenii noștri ne înșală cu altcineva, ne spunem adevărul una celeilalte. Am jurat.

Ca și rezoluțiile Națiunilor Unite, convențiile dintre prietenele cele mai bune rareori permit interpretări flexibile. Nu stabiliserăm ce vom

face dacă „altcineva“ este una din noi. Nici măcar Kofi Annan n-ar fi putut media această criză.

— M-am despărțit de Julie la Paris. Știi asta. Dă-o-ncolo, se indignă Charlie, părănd ușor întors pe dos.

— V-ați *despărțit* la Paris? Mie mi-a trimis un e-mail în care îmi spunea cât de minunat decurge relația voastră, sau ceva asemănător. Apoi, când ne-am văzut pe aeroportul din Nisa, mi-ai spus că sunteți împreună.

— Dacă-mi amintesc bine, replică Charlie, cred că am spus că am pus la punct lucrurile. Am presupus că știai că nu ne-am mai văzut după Paris.

Am tăcut. Ce mă fac? Chiar dacă Charlie nu se mai întâlnește cu Julie, situația era încă până peste poate de iâh. Clauza (i) a Poruncii a Doua spune să nu te atingi de foștii iubiți decât dacă ți s-a permis în mod oficial.

— Și acum ce-i spun lui Julie? am strigat.

— Nimic, sugerează Charlie.

Asta-i partea bună a nopților regretabile. Ambii parteneri regretă atât de mult încât nimeni nu află nimic de ele.

— Bine, am aprobat.

— Acum întoarce-te în pat și hai să comandăm micul dejun.

După două croissante, două cafele cu lapte, două sute de sărutări și un minim absolut de două foarte regretabile orgasme eram bine ancorați în patul din camera 606. Eram amețită de-atâta fericire. Orgasmul este, într-adevăr, soluția la aproape orice problemă de viață. Cred sincer că n-ar mai fi un conflict în Palestina, dacă toată lumea ar avea orgasme cu regularitate. Serios,

nimeni nu s-ar mai da jos din pat la timp ca să plece la luptă.

Pe la ora zece am început să mă îngrijorez că, dacă nu mă scol în curând, noaptea de regrete care se preschimba într-o dimineață de regrete s-ar putea transforma într-o zi întreagă de regrete și apoi *chiar că* am s-o regret. Aveam multe de pus la punct în dimineața aceea – trebuia să anunț poliția în legătură cu spargerea, să-mi aranjez apartamentul, să schimb încuietorile și, acu' un secol îi promisesem lui Julie că vom prânzi împreună. În plus, aniversarea tatei era peste numai câteva zile și trebuia să mă pregătesc de plecare vinerea următoare.

În timp ce mă îmbrăcam – chestie care a durat o veșnicie, pentru că eram întreruptă de sărutările de 450 de secunde despre care v-am vorbit – a început să sune mobilul lui Charlie. Tocmai intrase în baie să se bărbierească.

— Să răspund eu? l-am întrebat.

— Te rog, veni răspunsul.

Am apăsat pe tastă.

— Alo?

— Hei, ce ciudat. Tu ești? mă luă Julie din scurt.

Am înghețat. De ce îl suna dacă tot se despărțiseră?

— Julie? am îngăimat.

— Mda. De ce răspunzi tu la mobilul lui Charlie?

— Hmm... ăsta nu-i telefonul lui Charlie. Ai sunat la mine din greșeală.

— Ah, OK. Ne vedem mai târziu la Sotheby?

— Categoric, i-am răspuns, închizând.

Aproape imediat telefonul a sunat din nou. Pe afișaj a apărut un număr din străinătate pe care nu l-am recunoscut.

— Alo? am răspuns.

— Cine-i acolo? mă interpelă o voce feminină, cu un timbru grav și catifelat.

— Sunt o prietenă de-a lui Charlie.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Pot să vă întreb cine-l caută?

— Caroline, mi-a răspuns.

— Să văd dacă-i aici.

Am intrat în baie. Charlie avea fața plină de spumă de ras. Am astupat telefonul și i-am șoptit:

— Te caută o femeie, Caroline.

— Ah... spune-i c-o sun eu mai târziu, mormăi el.

Am transmis mesajul și am închis. Știu că nu era treaba mea, dar cine naiba o fi fost Caroline? Țăsta-i dezavantajul când mănânci croissante în pat cu cineva absolut fantastic: e destul să fie doar menționată existența altei femei că-ți și vine să mori pe loc.

Cu săptămâni în urmă, Julie m-a făcut să-i promit că o să vin la Sotheby's, la un „prânz oficial” în ziua aceea. Prânzul era în cinstea viitoarei licitații a colecției de bijuterii a ducesei de Windsor. La fiecare trei luni sau cam pe-acolo, Sotheby's reușește să găsească de amanetat ceva, *orice*, care a aparținut odată Ducesei – blănuri, mobilă, acuarele, ace de păr, până și batistele ei egiptene din bumbac, cu monogramă, au făcut obiectul

unei vânzări. Casa de licitații le atrage la licitație pe tinerele cele mai bogate din New York invitându-le la o vizionare exclusivă, privată, în timpul unui prânz cu homari. Cineva de la Departamentul Clienților Privilegiați a spălat-o pe creier pe Julie, cum că nedeținerea unei piese din bijuteriile Cartier ale Ducesei ar fi o tragedie regretabilă, din care s-ar putea să nu-și mai revină vreodată.

Era dimineața târziu când am ajuns acasă de la Mercer, mi-am găsit mobilul pierdut, am vorbit cu poliția și am aranjat cât de cât apartamentul. Din câte mi-am putut da seama, singurul lucru care lipsea era blana de șinșilla. Era un dezastru, nici măcar nu era a mea. Acum Valentino n-o să-mi mai împrumute niciodată nimic. Citisem în revista *New York* despre furturile de *haute couture* comise la comandă. Se pare că i s-a-ntâmplat lui Diane Sawyer, care e vestită pentru eleganța ei, iar acum toate mondenele de pe Lista celor Mai Bine Îmbrăcate erau îngrozite că următoarea țintă va fi șifonierul lor personal. Am avut doar câteva minute la dispoziție să mă schimb pentru prânz. Am aruncat pe mine o jachetă franjurată și o fustă de dantelă unicat, și pe la unu fără un sfert eram într-un taxi, gonind spre York Avenue, la Sotheby's.

Așa cum am bănuț, m-a năpădit neliniștea rău de tot de-ndată ce am ajuns la intersecția dintre Sixth Avenue și Twenty-third Street. Ah, vina de după o noapte regretabilă! E-aproape imposibil de suportat. Julie nu trebuia să afle sub nici o formă de aventura mea de-o noapte cu Charlie. E groaznic de posesivă când vine vorba de foștii ei iubiți. Îmi închipuiam că răzbunarea

ei ar fi mai cruntă decât cea a lui Gretchen Sallop-Saxton. Când K.K. Adams s-a măritat cu un tip care a fost prietenul lui Julie în clasa a opta pentru numai trei zile, Julie a exclus-o pe viață din salonul Bergdorf. Dacă Julie află vreodată despre isprava mea cu Charlie, n-o să-mi mai vorbească niciodată și nu o să-mi mai recuperez nici una din hainele pe care i le-am împrumutat. Singurul lucru cu care mă consolam era gândul că noaptea trecută nu se va mai repeta în veci. Asta-i partea bună a aventurilor de-o noapte: prin definiție, se încheie imediat. În cele din urmă, e ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat nimic. Fie vorba *entre nous*, mi s-au mai întâmplat de câteva ori și nu-mi mai amintesc absolut nimic despre nici una din ele.

Mafia rochiilor pastel de la Chanel era deja așezată la masă. Trebuie să fi fost vreo douăzeci și cinci de fete în salon, așezate la mesele rotunde, care gemeau de bogăția aranjamentelor florale din centru, decorate cu diamante roz, perle negre și rubine roșu-aprins. La asemenea ocazii, încăperea se ornamează, de obicei, cu bijuterii în maniera dormitorului lui Elizabeth Taylor. M-am așezat lângă Julie. Purta șlapi, colanți Juicy roșu-aprins și un tricou roz Taavo, pe care scria cu litere roșii strălucitoare I AM NEW YORK.

— Ce plictiseală! îmi șopti.

Masa noastră nu era tocmai animată. Celelalte patru fete – Kimberley Guest, Amanda Fairchild, Sally Wentworth și Lala Lucasini (cred că-i o

Prințesă din Park Avenue originară din Spania) discutau de zor despre ce „tortură“ e să circuli spre Southampton pe L.I.E. din cauza traficului estival. Câteodată chiar îmi pare rău pentru fetele astea; vreau să spun, sunt drăgălașe, dar, parcă mai tot timpul, uită că ele nu sunt mamele lor.

Julie se întoarse spre mine și-și trecu degetul de-a curmezișul beregatei. Nu înțelege de ce se agită toată lumea atâta cu Long Island Expressway când ar putea lua elicopterul, așa cum face ea. Îmi șopti:

— Aș vrea ca cineva să facă un gest nebunesc, de pildă să provoace un scandal.

Am râs. Apoi îmi spuse:

— După-amiază mă întâlnesc cu Charlie. E-atât de adorabil!

— *Poftim?* am întrebat-o neîncrezătoare.

— E în oraș, am vorbit cu el mai devreme.

— Dar Julie, am crezut că v-ați despărțit.

— *Poftim?* bolborosi ea.

Acum era rândul ei să arate neîncrezătoare.

— Mi-a spus că v-ați despărțit la Paris.

— Nu-mi vine să cred! exclamă ea. Când ți-a spus?

Fără să mă gândesc, i-am răspuns:

— Noaptea trecută.

Julie se făcu stacojie la față.

— *Tu* erai la telefon, nu-i așa? Erai cu el azi-dimineață. Nu-mi vine să cred.

— Ce? am întrebat-o și se lăsă tăcerea.

— Doar nu... murmură ea.

— Nu! am replicat, înroșindu-mă de indignare.

— O, ba da! Se vede de la o poștă, mă contrazise Julie. Arăți extenuată și ai strălucirea aia în ochi.

Era chiar atât de evident că în dimineața aceea m-am sărutat timp de 450 de secunde cu o persoană de sex opus? Julie e regina ghicitoarelor. Și eu aș fi ca ea dacă aș arunca tot atâția bani pe clarvăzători. E imposibil să-i ascunzi ceva, mai ales chestii legate de amor.

— Ce-ai făcut? se interesă Amanda politicoasă.

— Nimic, i-am răspuns eu.

— S-a culcat cu *prietenul meu*! țipă Julie isterizată.

Furculițele lui Sally și Kimberley, pregătite să ducă la gură câte o bucățică de homar, se opriră în aer într-un gest teatral, chiar în dreptul buzelor. Gurile lor încremeniră larg deschise, ca două găurele negre, imaculate.

— Julie... am început.

— Cum ai putut? mă întrebă Julie acuzator. N-o să mai vorbesc cu tine niciodată, absolut niciodată. Și nici nu-ți mai împrumut vreodată diamantele mele.

Se ridică, își trânti pe masă cu zgomot șervețelul și pufni indignată. Apoi anunță:

— Sally, Amanda, Lala, Kimberley, plec!

În timp ce Julie se precipita spre ieșire, toate cele patru fete se ridicară și părăsiră la rândul lor masa. Șușoteala din încăpere încetă brusc. Toți ochii erau îndreptați spre Julie. Ajungând la ușă, se întoarse și, uitându-se țintă la mine, îmi spuse:

— Apropo, să-mi dai înapoi compleul Versace.

Ciudat. De fapt, compleul Versace era al meu, doar că-i plăcea foarte mult lui Julie și mi-l cerea cu împrumut tot timpul. Tocmai mi-l înapoiase. Cum a putut fi Charlie atât de infam? Cum am putut fi *eu* atât de proastă, m-am întrebat, când,

de fapt, cu antecedentele mele în materie de iubiți, presupun că n-ar fi trebuit să fiu prea surprinsă.

— Mă duc... până la toaletă, am spus eu, fără să mă adresez cuiva anume, când m-am ridicat de la masă.

În clipa în care am pășit pe coridor, am auzit explodând un crescendo de murmure feminine. Julie a avut dreptate. Acum, că cineva iscase un scandal, petrecerea devenise mult mai interesantă.

Cum am ieșit din clădire, l-am sunat pe Charlie la Mercer.

— Charlie, l-am luat tare când mi-a răspuns, de ce m-ai mințit? De ce mi-ai spus că te-ai despărțit de Julie, când nu-i așa? Cum ai putut?! am strigat.

— Hei, calmează-te. Chiar m-am despărțit de ea, râse el.

De ce oare i se părea, în permanență, totul amuzant? Era dezgustător.

— Ce tot îndrugi? Julie susține că nu v-ați despărțit, am strigat.

Eram furioasă pe Charlie și încă și mai furioasă pe *moi*.

— Vrei să știi exact ce s-a-ntâmplat? mă întrebă Charlie.

— Da, vreau.

— I-am spus lui Julie la Paris că nu cred că suntem potriviți unul pentru celălalt, că s-ar potrivi mai bine cu Todd și că ar trebui să fim doar simpli prieteni și nimic mai mult. Ea a zis

că nu vrea, că nu poate accepta așa ceva. Cred că mi-a zis că nu-mi permite să-i dau eu papucii, sau o aiureală asemănătoare. Presupun că i-am spus bine, dar eu tot consider că am rupt-o și ea a spus că nu s-a terminat nimic. Nu credeam că vorbește serios. Se comportă total aiurea.

De acord, povestea suna plauzibil. Singura persoană care pune capăt unei relații e Julie. Nu-mi amintesc ca vreunul din prietenii ei să fi dus până la capăt vreo încercare de a o abandona. Nu merita consecințele. Julie poate fi *très Atracție fatală* dacă-și pune mintea. Chiar dacă Charlie pusese capăt legăturii, Julie n-ar fi recunoscut asta în veci, nici în sinea ei, nici față de altcineva. În capul lui Julie, Charlie încă era iubitul ei, indiferent de faptul că el n-o mai considera iubita lui. Asta se întâmplă când ți se satisfac toate poftetele, așa cum i se întâmplă lui Julie: când cineva nu-ți cântă în strună, îl ignori și-ți închipui că totu-i bine până ajungi să te convingi că așa și e. Deși simțeam că versiunea lui Charlie era, probabil, cea adevărată, aproape că nu conta dacă cei doi se despărțiseră oficial sau nu: după socoteala lui Julie, eu încălcasem Porunca a Doua, ceea ce era de neiertat.

— Mi-a spus că n-o să mai vorbească niciodată cu mine, i-am povestit lui Charlie.

— O să-i treacă. Totuși, nu înțeleg de ce i-ai spus. M-a sunat mai devreme și nu i-am scăpat nici o vorbuliță.

— A ghicit. Spunea că arăt epuizată.

— Cinăm împreună? mă invită Charlie. Ar fi bine dacă am apuca să ne cunoaștem un pic mai bine. Până acum, de fiecare dată când ne-am întâlnit erai, oarecum, în situații *extreme*.

Știam ce vrea să zică. Ideea îmi surâdea. Mă simțeam în siguranță și dorită în același timp, ceea ce era o senzație nouă.

— Nu pot, i-am spus repede.

Dacă ai de gând să refuzi o invitație la cină cu cineva atât de adorabil ca Charlie, ar fi bine să nu stai pe gânduri, altfel îți pierzi cumpătul. Și, oricum, Charlie nu pricepea că procedura în cazul aventurilor de-o noapte stipula că ambele părți trebuie să-și continue viețile de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, indiferent de sentimente? Cina din seara următoare nu făcea parte din înțelegere — din nefericire.

— Ei, sper, totuși, să te răzgândești. Am ceva de lucru la hotel și voi fi aici toată seara. Am să te-aștept.

În ziua aceea, pe înserate, am sunat-o pe Julie de acasă. Avusesem parte de-o după-amiază oribilă și voiam să-mi recâștig prietena cea mai bună. Trebuia să-mi cer iertare. A răspuns menajera.

— Pot să vorbesc cu Julie, te rog? am întrebat.

— Nu, domnișoară.

— Este urgent. E acasă?

— Da, domnișoară, dar mi-a spus să vă zic, dacă sunați, să-i dați înapoi poșeta Hogan din piele întoarsă.

— Înțeleg, i-am spus tristă. Vreau să spun, chiar mă atașasem de geanta aceea după atâta timp. Poți, totuși, să-i transmiți că am telefonat?

Abătută, m-am prăbușit pe pat. Am fost o proastă și acum plăteam oalele sparte. Doream

cu disperare să stau de vorbă cu cineva, dar nu îndrăzneam să le sun pe Lara sau Jolene. Probabil că nici n-ar fi vrut să vorbească cu mine. Nimeni n-o să mai vorbească cu mine vreodată când se va afla ce făcusem. Și, probabil, toată lumea aflase deja. În Upper East Side, un prânz la Sotheby's e o metodă mai eficientă de răspândire a bârfelor decât e-mail-urile trimise în masă. Simțeam că nu mă mai așteaptă nimic bun pe lumea asta, probabil, doar să mă împrietenesc cu Madeleine Kroft, dacă n-o să mă refuze și ea. Nu sunt o ființă autodestructivă, dar începusem să mă simt ca nebuna aia de Elizabeth Wurtzel din *Prozac Nation*.

Chestia e că, stând întinsă pe pat, am început să mă întreb ce se-ntâmplă dacă o noapte regretabilă se transformă în două nopți regretabile, voi avea oare mai multe regrete decât după o noapte regretabilă? Oricum, încălcasem a Doua Poruncă și nu mai puteam da timpul înapoi. Nu mai aveam alte prietene bune de pierdut și nu puteam să șochez adunarea de la Sotheby's mai mult decât o făcusem deja. Lucrurile nu puteau sta mai rău de-atât, orice-aș fi făcut. Totuși, dacă ar fi să recunosc motivul real, sincer, serios, pentru care hotărâsem să-i fac o surpriză, în seara asta, lui Charlie, ei bine, noaptea trecută avusesem cea mai grozavă partidă de sex din viața mea. Știu că dr. Fensler îmi spusese că-i de rău augur și bla bla bla, dar e greu de tot să refuzi o cină cu un bărbat atât de dotat. De fapt, cu cât e mai periculos, cu atât ești mai tentată să accepți să te arunci cu capul înainte. Și oricum, nu aveam de gând să mai fac sex cu el vreodată,

după noaptea asta, jur. Pur și simplu, aveam o nevoie disperată să mă binedispun.

M-am uitat la ceas: opt seara. M-am sculat din pat și m-am uitat în șifonier. Am ales toaleta perfectă pentru noaptea regretabilă nr. 2 – o rochie cu bretele roșie creată de Cynthia Rowley. E *très* potrivită pentru cina cu bărbatul cel mai dotat din viața ta, fiindcă poți sări din ea în mai puțin de trei secunde, pe cuvânt. Mi-am pus papucii albi, mi-am prins părul în coadă de cal, m-am spălat pe dinți și am plecat.

— Puteți să-i spuneți lui Charlie Dunlain că am sosit? l-am rugat pe recepționar când am ajuns la Mercer ceva mai târziu. Are camera 606.

— 606? spuse recepționarul, tastând ceva la computer. Ah... domnul Dunlain a predat camera.

A predat camera? Cum a putut să-mi facă una ca asta? Charlie nu știa că o fată, când spune nu la o invitație, vrea să spună poate, ceea ce înseamnă da? Apoi m-a fulgerat un gând – *Caroline*. Fata care sunase mai devreme. Mi-am simțit stomacul de parcă aș fi căzut în puțul unui lift cale de treizeci și șase de etaje. În momentul ăsta nu eram în stare să mă văd încă o dată respinsă de cineva.

— Sunteți sigur? am întrebat. Trebuia să lucreze în cameră. M-a rugat să ne întâlnim aici.

— Chiar eu am îndeplinit formalitățile. A plecat spre Europa azi după-amiază.

— A lăsat vreun mesaj?

— Mi-e teamă că nu.

Când m-am trezit dintr-odată refuzând, fără vreun motiv întemeiat, o călătorie cu un AP, am știut că nu mi se năzărise revelația pe care o avusesem în Hotelul Mercer. Peste câteva zile, chiar înainte de-a pleca la Londra pentru ziua de naștere a tatei, m-a sunat Patrick Saxton. Nici n-am apucat să-i spun bună ziua că a și încercat să mă momească cu G-V-ul.

— Plec la Londra mâine și stau tot weekendul, mi-a spus. Nu vii și tu? Fără obligații.

Știu din propria experiență că „fără obligații“ înseamnă, de fapt, dator vândut. Chiar dacă, v-am mai spus, mi-e practic imposibil să refuz o călătorie cu un AP, exact asta am făcut. Un zbor cu un avion particular nu putea să mă consoleze după evenimentele din ultimele zile.

— Știi foarte bine că nu pot să accept, dar mulțumesc pentru invitație, i-am spus pe un ton jovial.

Noaptea de la Mercer schimbase totul.

— Chiar nu vrei să vii? E minunat la Londra, încercă Patrick să mă convingă.

— Plec la Londra mâine seară pentru aniversarea de cincizeci de ani a tatei.

— Foarte bine, te duci la petrecere, după care vii la apartamentul meu de la hotelul Claridges. Pe urmă, dau o fugă până la Saint Tropez, să văd de-o barcă cu motor. Mă gândesc să-mi iau un Magnum 50. Se pare că încap la pupa zece supermodele *cu tot cu picioare*. Nu ți-ar plăcea o tură de-a lungul Coastei de Azur? Apoi, poate, trecem pe la Scalinatella, în Capri. E hotelul meu preferat. Hai, vino cu mine.

— Nu pot, zbor cu altcineva.

— Cu cine? mă întrebă Patrick.

— Cu Liniile Aeriene Americane, i-am răspuns cu mândrie.

Am rămas și eu șocată de cât de ușor mi-a fost să-l refuz pe Patrick. Vreau să spun, deja eram cu totul altă persoană.

— Preferi să zbori cu un avion *de linie* decât cu mine? se alarmă Patrick.

— E mai bine să fiu pe propriile-mi picioare, i-am replicat. Sunt o fată independentă, mi-am zis, n-am nevoie de favoruri din partea unui craidon ca Patrick Saxton. Hei, am adăugat, nu-i sfârșitul lumii dacă zbor la Londra cu clasa a doua.

Dacă vreți să știți adevărul, pe dinăuntru, evenimentele din ultimele zile m-au făcut să mă simt secată de cheful de-a mai ieși în lume. Necazul cu nopțile regretabile este că, după aceea, invariabil, urmează multe zile pline de regrete,

mai puțin părțile bune, cum ar fi cel mai bun Brazilian din viață, și-așa mai departe. În mod ciudat, mă simțeam abandonată într-un fel cum nu mai simțisem în cazul altor tipi drăguți. De parcă găsisem pe cineva cu care am făcut cea mai reușită călătorie în Brazilia, dar cu care m-am și simțit ca în compania celui mai vechi prieten. Charlie n-a mai dat nici un semn de viață, ceea ce era ușor umilitor. Dintotdeauna îl crezusem un tip manierat. Totuși, dacă nu cata-dicsește să mă sune, am hotărât eu, ei bine, n-am să-l sun nici eu.

Între timp, Julie nu mi-a răspuns la nici unul dintre mesaje. Jolene mi-a spus că n-ar trebui să pun totul la suflet. M-a anunțat că Julie a dispărut într-o călătorie romantică, că-i îndrăgostită nebunește și că n-a spus nimănui cine-i fericitul ales. Nu răspundea nimănui la telefon, nici măcar dermatologului, ceea ce era o premieră pentru ea. N-am crezut un cuvânt din ce mi-a spus Jolene. Adevărul e că nu-i fusesem o prietenă bună lui Julie și meritam toate pedepsele la care mă supunea.

Mama m-a sunat în seara zilei în care am vorbit cu Patrick. Era târziu și eram obosită. Trebuie să fi fost ora trei dimineața în Anglia, dar mama părea tare vioaie. Chiar dacă de-abia așteptam să merg în vizită, telefonul ei m-a enervat rău de tot.

— Iubito! turui ea încântată când am răspuns. Sper că n-ai uitat de aniversarea tatei. I-am trimis trei mesaje lui Julie Bergdorf s-o invit și pe ea – știi că tata o adoră – dar nu mi-a confirmat. Vine?

— Habar n-am, mamă, i-am răspuns.

— Ce-i cu tine? Cât stai?

— Ajung sâmbătă și plec luni. Trebuie să scriu un articol săptămâna următoare.

— Doar trei zile! Dacă continui să te istovești în ritmul ăsta, o să te transformi în Barry Diller! Știi, cariera nu-i totul. În fine, am pus pentru tine, în camera de oaspeți, o lenjerie de vis. Lenjerie de pat irlandeză l-ar face de răs pe Pratesi. Americanii nu se pricep la lenjerie ca noi...

— Mamă, tu ești americană, i-am reamintit.

— Sunt o lady englezoaică prinsă-n capcana unui trup de femeie american, ca un transsexual, așa-mi zice profesorul de yoga. Lasă asta, am auzit că familia s-a întors, ca să vezi ce potriveală perfectă, nu-i așa?

— Care familie, mamă?

— Familia Swyre, dragă. Mă gândesc că vei dori să te întâlnești cu micul conte cât stai aici. Toată lumea spune că-i *charmant* și mai arătos decât prinții William și Harry la un loc.

Câteodată stau și mă-ntreb dacă n-o fi posibil să divorțez de mama. Aș putea invoca diferențe de opinie ireconciliabile în privința relației cu vecinul nostru. Se pare că Drew Barrymore a făcut asta și n-a ajuns prea rău.

— Mamă, amintește-ți, nu suntem exact prieteni la toartă cu familia Swyre.

— Iubito, nu vreau să dai din nou cu piciorul acestui prilej.

— În viață sunt lucruri mai importante decât visurile țesute în jurul unui bărbat, i-am spus exasperată.

(Ca majoritatea fetelor din New York, trebuie să vă mărturisesc p-ș că exact la *asta* visăm

aproximativ 95% din timp. Doar că nu recunoaștem treaba asta în public. Este mult mai acceptabil să spui că te gândești tot timpul la carieră, deși eu sunt de părere că o fată, cu cât e mai prinsă de carieră, cu atât se gândește mai mult la bărbați.)

— Ridicăm un cort în grădină, cum făcea Jackie Kennedy pe peluza de la Casa Albă. Lordul și Lady Finoulla și-au confirmat participarea, așa că sunt în culmea fericirii. La meteo au anunțat ploaie, dar ei se înșală totdeauna.

Mama e regina refuzului de-a crede ceea ce i se spune. În fiecare an a plouat de ziua tatei. În Anglia plouă la aniversarea tuturor, chiar și a reginei.

— OK, mamă. Ne vedem sâmbătă seara. Închiriez o mașină de la Heathrow și vin direct la voi. Cred că o să ajung pe la mijlocul după-amiezii.

— Minunat. Și, te rog, fardează-te pentru petrecere. Dă-te cu fondul acela de ten plăcut, pe care ți l-am luat de la Lancôme, care-i place și lui Isabella Rossellini. Altfel, tata o să fie dezamăgit.

— O să încerc, am mințit.

Mama încă nu și-a dat seama că singura persoană, în afară de ea, care se mai dă cu fond de ten în timpul zilei, este Joan Collins.

A doua zi dimineța, în timp ce-mi făceam bagajele pentru Anglia, mi-am dat seama că trebuie să mă adun. Oricât de groaznică părea situația, nu puteam să apar la ziua tatei îmbufnată. Ar fi fost un gest egoist. Vreau să spun, asta-i genul de atitudine pe care-l adoptă Naomi Campbell, dar ea își permite treaba asta, că doar are o siluetă de invidiat. Noaptea aceea, la Mercer, m-am purtat nesăbuit, din cauza disperării, a

nesiguranței și absenței totale a unor orgasme recente. Acum trebuia să suport consecințele. Am reușit cumva să am drept iubiți o brută, un mincinos patologic și un Don Juan cu o nevastă à la Glenn Close. Apoi, cireașa de pe tort, m-am culcat cu fostul iubit al prietenei celei mai bune, care a dispărut ca măgarul în ceață. Eram sortită vieții solitare – ei bine, cel puțin în următoarea săptămână și ceva. Am încercat să fiu optimistă. În cele din urmă, Julie și cu mine ne vom împăca – într-o bună zi, va dori să împrumute, din nou, compleul acela Versace, eram sigură de asta. În vinerea aceea, în timp ce mă îndreptam spre JFK să prind avionul, mi-am propus să mă bucur de ceea ce am, în loc să mă necăjesc pentru ceea ce n-am. Vreau să spun, cele mai multe fete ar da orice să aibă la fel de multe toalete Marc Jacobs ca mine.

Nimic nu-ți scade mai mult moralul decât statul la coadă la controlul bagajelor pe aeroportul JFK, la zece seara, după un om care, în mod inexplicabil, are la el patru laptopuri – fiecare a trebuit să fie scos din husă, pus separat într-o tavă de plastic, scanat, investigat, apoi reîmpachetat. Uite, clipe ca acestea o pot face pe-o fată să regrete că s-a schimbat. Dacă ai de gând să te schimbi, fii selectivă: sunt unele obiceiuri proaste care, din motive pur practice, ar trebui păstrate. Este o idee *très* nesăbuită să refuzi călătoriile cu avioanele private. Ascultați-mă pe mine, nimeni n-ar trebui să facă așa ceva.

Am ajuns la Heathrow a doua zi la ora unsprezece dimineața. Înainte să mă duc la birourile Hertz să-mi închiriez mașina, m-am strecurat într-o toaletă, să mă schimb. N-aveam de gând să apar acasă arătând la fel de rău cum mă simțeam pe dinăuntru. În timpul convalescenței de după o aventură de-o noapte, atenția acordată aspectului joacă un rol important. Vreau să spun, uitați-vă la Elizabeth Hurley, sprâncenele ei sunt tot mai frumoase după fiecare nouă despărțire. Arată întotdeauna de milioane când își face apariția în diverse zone rurale din Anglia pentru a participa la evenimente mondene lipsite de sens, cum ar fi meciurile de polo sau cricket, la care personajul principal e Hugh Grant. Inspirată de ea, m-am încuiat într-o cabină și m-am schimbat într-o bluză de cașmir oranj (DKNY¹) și pantaloni crem, strânși pe picior (de la Joie). Împreună cu accesoriile, o curea bej, cercei-lacrimă din aur, sandale turcoaz-deschis de la Jimmy Choos, cu un toc delicat, auriu, și o geantă de pânză zebrată, aveam o ținută care emana o strălucire discretă *à la Liz*. Nimeni nu va ști că la New York m-am gândit, timp de trei zile încheiate, cu ce să mă îmbrac.

Toaleta nu era tocmai 100% potrivită pentru peisajul rural englez, dar, de fapt, nu plănuiam să pun piciorul pe drumurile de țară. Singura amenințare la adresa pantofilor mei, insignifiantă, de altfel, era scurta plimbare pe care trebuia s-o fac de la mașina închiriată până la casă. Mama asfaltase aleea de la Old Rectory cu ani în urmă, când și-a dat seama că aleile cu

1. Donna Karan New York (n. tr.).

pietriș, deși erau *très* englezești și considerate de semenii săi mult mai cu ștaif decât cele asfaltate, îi făceau praf pantofii ei preferați, crem, de la Chanel.

Nimic pe lumea asta – nici măcar piscina imensă de la Hotel du Cap – nu se compară cu Anglia într-o zi călduroasă de vară. Probabil doar cu excepția plajei Macaroni Beach din Mustique, dar asta-i cu totul altă poveste.

Două ore mai târziu, conduceam micuțul Renault Clio de împrumut către satul nostru, Stibbly, la care se poate ajunge doar pe drumuri de țară înguste, întortocheate. Drumul era plin de tufișuri de hasmațuchi și muri sălbatici care se frecau de ferestrele laterale ale mașinii. Britanicilor nu le place nimic tăiat scurt, îngrijit, nici arbuștii, nici unghiile. Am trecut pe lângă ferme cu zidurile gata să se prăbușească și prin sătucuri cu case cu acoperiș de paie, cu garduri vii care mai de care mai frumoase. Englezii sunt obsedați de gardurile vii. Le dedică secțiuni întregi în ziarele de duminică, pe cuvânt. Singurele lucruri deloc pitorești în timpul drumului erau indicatoarele ocazionale pe care scria WC PUBLIC, indicând cu o săgeată spre toalete ecologice insalubre.

Pe la două după-amiază eram la aproximativ cincisprezece mile de casă. Pe un indicator scria BINE AȚI VENIT ÎN PAROHIA STIBBLY-ON-THE-WOLD. Peisajul rural arăta, ca întotdeauna, minunat, cu excepția unei clădiri întunecate și dărăpănate cunoscute mie, un fost spital în stil

victorian, care strica priveliștea. La poartă, o placă anunța: REFUGIUL PENTRU FEMEI ST. AGNES. De ani de zile clădirea era folosită ca adăpost pentru femei molestate și mame care-și creșteau copiii singure. Când eram mică, le vedeam pe fete cutreierând prin orașel fără țintă. Victime lipsite de apărare, li se puneau în spinare toate relele care se abăteau asupra orașelului Stibbly, până și căderea giruetei de pe clopotnița bisericii.

Câteva mile mai încolo am încetinit la o curbă periculoasă. Renault-ul a început să se cabreze, apoi, dintr-odată, s-a oprit. Am tras frâna de mână, am pus schimbătorul de viteze în poziție inițială și am întors cheia în contact. Motorul a turat și a turat, dar n-a vrut să pornească. Am încercat din nou. Nici o schimbare. În următoarele zece minute am încercat să pornesc mașina fără nici un rezultat.

Învinsă, am lăsat mașina să ruleze spre marginea drumului tivit cu iarbă. M-am dat jos și m-am proptit de capotă cu un oftat indispus *à la* Kelly Osbourne. Na, cum o să mai ajung acasă? Mobilul nu-mi funcționa aici (*Dumnezeule, trebuie să trec pe bandă triplă*, mi-am spus, iritată) și, oriunde priveam, nu se vedea nici o casă și nici un semn de viață. Nu se auzea decât foșnetul lanurilor de grâu ce se unduiau grațios în bătaia vântului. Uite, astea sunt clipele în care o fată regretă din toată inima că nu-i înghesuită între două supermodele la pupa bărcii cu motor Magnum al lui Patrick Saxton, chiar dacă supermodelele sunt din alea care nu știu să spună decât ce „grase” sunt. Totuși, mi-am reamintit, întorsesem o nouă pagină din cartea vieții mele. Acum trebuia să pornesc pe jos.

Mi-am pus ochelarii de soare, am luat geanta de pe bancheta din față și, după ce am încuiat mașina, am început să tropăi la vale. Dumnezeuule, pun pariu că Elizabeth Hurley nu rămâne niciodată în pană în Anglia rurală. N-ajungi emblema casei Estée Lauder dacă ești atât de idioată încât să te bazezi pe Hertz pentru un drum important. Probabil, ea ajunge în provincie cu elicopterul, în zece secunde. Am mers doar câțiva metri și am auzit zgomotul unui motor. Un tractor hârbuit se târâia la vale trăgând o remorcă plină cu vite. Șoferul era un tinerel. Poate-l convingeam să mă ducă acasă. Când s-a mai apropiat, i-am făcut semn cu mâna. Vehiculul opri, scârțâind din toate încheieturile, în dreptul meu. Am observat stratul de praf amestecat cu fire de fân ce-i acoperea vopseaua scorjită.

— Totul e-n regulă? mă-ntrebă tipul.

Dumnezeule, ce drăgălaș era. Avea păr negru, cărlionțat, și purta un tricou roșu, blugi plini de noroi și bocanci jerpeliți. Semăna leit cu Orlando Bloom. Boticul bosumflat *à la* Kelly Osbourne mi-a dispărut *pe loc*, vă dați seama.

— Da, i-am răspuns zâmbind, nevenindu-mi nimic altceva în minte.

— Pană?

— Îhî, i-am confirmat, aranjându-mi părul.

Știu că dl Muncitor Agricol nu putea avea mai mult de nouăsprezece ani, dar n-am rezistat să nu flirtez puțin într-o doară cu el. (Spre deosebire de flirtul la greu, când știi c-o să se-ntâmple ceva și ți-ai făcut din timp epilarea pubiană pentru chestia cu Brazilia.)

— S' v-ajut? mă întrebă.

Dumnezeule, ador băieții englezi care vorbesc monosilabic. Mă duc cu gândul la Heathcliff sau ceva de genul ăsta.

— Poți să mă duci până acasă?

— Unde?

— La The Old Rectory. E în Stibbly.

— Cam departe. Junincile, îmi explică, arătând spre remorcă. Dar pot să vă las lângă fermă. Puteți da un telefon de-acolo.

— OK, am acceptat. O să vină tata să mă ia.

Orlando – al cărui nume real e Dave, dar prefer să-i spun Orlando – mi-a întins mâna și m-a ajutat să mă urc în tractor. Și-a aprins o țigară răsucită cu mâna, a pornit motorul și am luat-o din loc încet, cu motorul duduind. Nu pot să spun decât: trăiască Hertz și rablele lor de închiriat. Eram atât de fericită cum ședeam acolo lângă băiatul ăsta, încât de-abia am observat că bunătate de pantaloni crem îmi erau brăzdați de-o dâră de ulei cu care m-am pricopsit când Dave m-a ajutat să urc în tractor sau că picioarele mi se-nfundau într-un balot de fân, care-mi acoperea cu praf pantofii eleganți.

Câteva mile mai încolo, Dave a oprit în fața unui pârleaz. De acolo pornea o cărare șerpuitoare de-a lungul unei coline. Nu se vedea nici o fermă. Singurul semn de viață era o turmă de oi care păștea în luncă.

— Ferma-i colo sus, zise Dave, făcându-mi semn cu capul spre colină. La cinci sute de metri.

— Iâh, am făcut eu.

În mod clar, Dave n-auzise de Jimmy Choos. Poți să mergi cu ei cinci metri, nu cinci sute.

— OK?

— Desigur, i-am răspuns fără tragere de inimă, dându-mă jos din tractor. Mersi.

Dave își văzu de drum, iar eu am sărit pârleazul. Când am ajuns de partea cealaltă, s-a auzit un flească. M-am uitat în jos. Dragii mei de pantofi aveau o margine neagră de noroi vâscos pe talpă. Uite, aici greșesc americanii. Nu-și dau seama că-n Anglia, chiar și într-o zi călduroasă, sunt peste tot băltoace invizibile. Peisajul arată încântător, dar în realitate e un câmp minat pentru pantofi. Adevărul e că, mai tot timpul, este mai curând ca în *La răscruce de vânturi*, decât ca în *Emma. Dumnezeule*, gândeam în timp ce urcam delușorul gâfâind, *retractez tot ce am spus, cum că Anglia rurală ar fi mai încântătoare decât du Cap-ul. Nu e.* Nu voiam să mai pun vreodată piciorul aici.

În vârful colinei, am dat peste o poartă de lemn, unde poteca se bifurca. Sub mine, un râu își croia drum printr-o mică vale presărată cu tufișuri și pâlcuri mițoase de oi. Departe, la dreapta, distingeam hambarele și clădirile-anexă ale fermei. La stânga, o casă mare se ițea la capătul unui teren plantat cu iarbă și pomi. Castelul Swyre, mi-am zis. Ferma alăturată trebuie să facă parte din domeniu. Trebuie să recunosc, locul arăta ca în *Gosford Park*. Vreau să spun, era cu mult mai frumos decât mi-l aminteam. Bine'nțeles, n-arăta deloc a castel, ci a conac obișnuit. Dar așa fac englezii; nimeni nu-i spune casei casă, ci conac, palat, castel. Cred că procedează așa ca să-i năucească pe străini.

Castelul Swyre arăta atât de drăguț, încât aproape că am contemplat ideea de a renunța la repulsia pentru casele de la țară. Construită din

piatră de culoarea mierii, este una din casele acelea englezești imaculate, în stil neoclasic, din secolul al optsprezecelea – știți care, alea care arată ca o căsuță de păpuși uriașă, doar că au atașate două aripi vaste. În depărtare se zăreau un lac și niște grădini frumos îngrijite. Știți ceva? În cele câteva minute în care am rămas pierdută, admirând castelul, aproape că am putut să le dau dreptate vânătoarelor de Indicatoare Maro. (Mai sunt o grămadă în New York și în Paris, doar că-n zilele noastre se dau, în special, drept creatoare de modă la Louis Vuitton. E o deghizare perfectă.)

La ora asta, probabil mama și tata se întrebă pe unde umblu. M-am uitat din nou la acareturile fermei. Erau mai aproape decât castelul, dar, în ceea ce mă privește, dacă am de ales între o fermă înglodată și un castel, întotdeauna aleg castelul. În ciuda faptului că mama m-a plictisit vreme de douăzeci de ani cu locul ăsta, cred că eram, totuși, curioasă. Puteam cere voie să dau un telefon de-acolo și, până venea tata să mă ia, puteam arunca o privire pe șest. Nimeni nu trebuia să știe cine sunt. Vreau să spun, doar nu mă apucam să bat toba cum că sunt fata vecinului care i-a fentat cu scaunele Chippendale acum nu știu câți ani.

M-am întors și am pornit pe cărarea prăfuită spre castel. Poate o să dau nas în nas cu Micuțul Conte, mă gândeam. Nu-mi mai păsa. Probabil chelea și purta pantaloni din aceia îngrozitori, reiați, de-un roz țipător, și ciorapi cu buline din aceia atât de îndrăgiți de filfizoni. Peste puțin timp, cărarea a dat într-o alee cu pietriș. Am înaintat cu pietrișul scârțându-mi sub tălpi, am

pășit pe-un grătar special, care împiedică vitele să intre pe domeniu (*très* greu cu pantofii de la Jimmy Choos, dar nu imposibil, în caz că vă întrebați). Domeniul era superb. Dumnezeuule, ador grădinile proiectate de Capability Brown! Voi nu?

Când am ajuns la intrarea principală, am observat blazonul familiei pictat deasupra ei în auriu și albastru. Așa fac cei din nobilimea britanică, în caz că nu sunteți intimidați îndeajuns, vă servesc blazonul familiei, ca să vă bage în sperieți de-a binelea. Nici nu-i de mirare că-n Anglia nimeni n-are o părere bună despre sine. Am apucat ciocanul în formă de cap de grifon și am bătut la ușă emoționată.

Câteva minute, am stat acolo așteptând sub privirile crunte ale grifonului. N-a venit nimeni. Poate nu era nimeni acasă. Pe alee nu era nici o mașină, deși asta nu însemna mare lucru – britanicii își ascund în mod obsesiv mașinile în grajduri sau hambare, chiar și pe cele foarte frumoase, ca Audi, pentru a nu fi acuzați că a) strică priveliștea ori că b) se dau mari. Am ciocănit din nou, de data aceasta mai tare. Tot n-a venit nimeni.

Acum nu mai puteam să mă întorc la fermă. Ca de obicei, pantofii Jimmy Choos mi-au blocat complet circulația sângelui la picioare și de-abia mi le mai simțeam. Am apăsat clanța. Nu m-a mirat să văd ușa deschizându-se. Filfizonii lasă întotdeauna ușa neîncuiată, de parcă ar locui la Cape Cod sau ceva de genul ăsta.

Am intrat în holul imens. Încăperea era plină de stucaturi și coronamente. Parcă eram în interiorul unui tort de nuntă. Dumnezeuule, mi-am

zis, întreținerea unei astfel de încăperi ar fi băgat-o la balamuc pe Martha Stewart.

— Alo! am strigat. E cineva acasă?

În timp ce așteptam, m-am descălțat. Podeaua de piatră mi-a răcorit plăcut picioarele umflate. Singurul sunet care se auzea era ticăitul strident al unui ceas aurit de deasupra șemineului. N-a apărut nimeni. Casa e-atât de mare și are atât de multe intrări și ieșiri încât îmi închipui că familia Swyre n-ar ști neapărat cine intră și cine iese nici dacă ar fi cineva acasă. Trebuie să fie cam ca la granița siriană, doar cu mai puțini teroriști.

Poate izbuteam să găsesc un telefon și singură. Și, în același timp, să fac și turul castelului. Am deschis o ușă lambrisată ce se deschidea din stânga holului și dădea într-o sufragerie decorată. Pereții erau acoperiți cu portrete de familie. Fețele lor, albe ca varul, aduceau cu ale unor stafii, cu paloarea lor. Aveau nevoie urgentă de-o rumeneală falsă. Câteodată chiar mă întreb cum au reușit fetele astea să supraviețuiască lipsurilor din secolul al optsprezecelea. Vreau să spun, cum se descurcau femeile fără soluție autobronzantă Bobbi Brown sau fără luciu de buze Lancôme în douăsprezece nuanțe? Singurul semn că nu mă aflam în 1760 era aparatul de proiecție și ecranul din capătul sălii – acesta trebuie să fie „centrul de conferințe“.

Mă furase peisajul. Trebuia să găsesc un telefon. M-am întors în hol. Un cordon roșu atârna în fața unei scări ce avea alături un indicator pe care scria PRIVAT, ca să interzică, presupun, accesul participanților la conferințe. Dar mă știți. Dacă văd un cordon de catifea, trebuie să ajung

de partea cealaltă. M-am strecurat pe sub el și am urcat în viteză treptele. Poate la capătul lor o fi un birou cu telefon.

Când am ajuns sus, m-am trezit în fața unui coridor lung, cu multe uși. Am deschis-o pe prima. Înăuntru era un pat cu baldachin din mătase chinezească franjurată. M-am furișat în el. Ascunsă în spatele stofei scumpe, era o mică pictură înfățișând o fată acoperită cu flori. Arăta exact ca tablourile lui Fragonard de la Muzeul Frick. Probabil e autentic, mi-am zis. Somnul vegheat de Maestru era exact genul de chestie pe care ar fi încurajat-o un lord englez.

Ultima cameră ce se deschidea de pe coridor era o bibliotecă vastă. M-am furișat înăuntru. Nu se putea să nu fie un telefon aici, m-am gândit eu. Acum voiam să ajung acasă. Peretele din spate era plin de rafturi cu cărți îmbrăcate în piele, iar, într-o parte, deasupra unui șemineu imens din marmură, era atârnat un peisaj pictat de un maestru italian. Sub el era o plăcuță aurită pe care scria *Canaletto*. Chiar nu pricep, pe cuvânt. Englezii tot spun cât de nerezonabili sunt americanii, în timp ce, în secret, ei trăiesc de parcă-ar fi la Hotel Bellagio din Las Vegas sau ceva de genul ăsta.

În celălalt capăt al camerei era un pian cu coadă acoperit cu vechi fotografii de familie alb-negru și un birou din lemn de nuc cu teancuri de hârtii pe el. În harababura aia am zărit un telefon negru, demodat. M-am apropiat și am ridicat receptorul.

În timp ce formam numărul de acasă, privirea mi-a fost atrasă de o cutiuță de medicamente ovală, aurită. Pe capacul emailat era pictată în

cele mai mici detalii o scenă englezească de război. Am ridicat-o ca să-i văd mai bine încuietoarea bătută cu pietre prețioase. Pe masă erau încă cel puțin o duzină de alte mici recipiente și podoabe decorate cu bijuterii. Aflați de la mine, englezii au, fără nici un fel de discuție, cele mai grozave tinichele. Telefonul suna și suna. De ce nu-mi răspundea, oare, nimeni?

— Pot să vă ajut? am auzit o voce cu accent britanic în spatele meu.

Am tresărit și am scăpat receptorul. Un bătrân cocârjat îmi apăru în fața ochilor. Chipul lui era atât de brăzdat de riduri că ai fi zis că-i mai în vârstă decât orice altceva din casă. Purta o jachetă neagră, ponosită, și pantaloni dungați. E bine de știut că mai sunt încă oameni pe care J. Crew n-o să-i îmbrace niciodată. N-am vrut să mă prindă cu cutiuța în mână. Am strecurat-o în buzunar. Puteam s-o pun la loc mai târziu.

— Ah, bună ziua, am îngăimat cu răsuflarea tăiată. Cine sunteți dumneavoastră?

— Sunt majordomul familiei Swyre. Ce căutați aici? mă măsură suspicios de sus până jos, uitându-se dezaprobator la picioarele mele desculțe și îngălate.

— A, am rămas cu mașina în pană în câmp și căutam un telefon, i-am răspuns agitată, ridicând receptorul de pe podea. Părinții mei locuiesc la The Old Rectory.

— Trebuie să-l anunț pe lordul Swyre. Așteptați aici, îmi spuse și ieși repede din cameră.

După ce a închis ușa, am auzit cheia întorcându-se în broască. Dumnezeuule, a crezut că vreau să fur sau așa ceva. Am înșfăcat receptorul

și am sunat din nou acasă. De data asta, cineva mi-a răspuns la primul apel.

— Mamă? am întrebat.

— *Bau!* Ce faci, gatico?

— Julie?

— Mă simt atât de bine în provincie, dar englezii pe care i-am întâlnit în Londra sunt ceva de speriat. Oamenii ăia habar n-au cine-i Barbara Walters. Îți vine să crezi că sunt acasă la ai tăi?

Cum rămâne cu neînțelegerea noastră? Dar cu iubirea secretă a lui Julie?

— Ai venit la petrecerea tatei? am întrebat-o uimită.

— Ei bine, n-am venit *numai* pentru petrecere. N-o să-ți vină să crezi. Am venit pentru proba la rochia de mireasă! Cu Alexander McQueen *în persoană!* Apoi m-a sunat mama ta și m-a convins să vin la petrecerea nemaipomenită a tatălui tău.

— Te măriți? Cu cine?

— Cu Henry Hartnett. N-o să-ți vină să crezi ce s-a-ntâmpnat. M-a invitat la un Bellini după clubul de lectură și de-atunci am fost nedespărțiți. I-am lăsat baltă pe ceilalți iubiți, până și pe bietul Todd. Henry e atât de drăguț și de bogat, e până peste poate. Face parte din familia celor cu Hartnett Steel, dar nu-i place să vorbească despre asta. Crede că sunt cea mai amuzantă fată pe care a întâlnit-o vreodată. Nici n-ai idee cât de multe avem în comun. Unde naiba ești? Te așteptăm. Apropo, vorbesc din nou cu tine. Te iert pentru toate.

Trebuie să știți ceva despre Julie. La cât e de răsfățată, poate, totuși, să fie uimitor de îngăduitoare cu boroboațele prietenilor ei. Asta-i partea

ei bună. E afectată atât de tare de sindromul atenției deficitare încât e practic incapabilă să țină supărarea mai mult de câteva zile.

— Felicitări! Spune-i tatei că sunt la castel și că trebuie să vină să mă ia.

— Ești la vecinii de alături? Ah, Dumnezeu, te invidiez. Decorațiunile interioare sunt formidabile? Sau e greșos ca la Buckingham Palace? Am auzit că familia regală e total lipsită de simț estetic.

— Julie! Trimite-l pe tata aici. Mi-a rămas mașina în pană și am intrat aici neinvitată, să dau un telefon, iar ei cred că vreau să-i jefuiesc.

— Acolo-i plin de porțelanuri de Delft și de lachei?

— Julie!

— OK, gagico, cum vrei. O să-i spun. Apropo, nunta e vara viitoare, pe 14 iunie. O să fii domnișoară de onoare.

Am pus receptorul în furcă. Julie se logodise? Fixase și data nunții? Oare persoanele logodite nu știu că-i destul de greu pentru cele nelogodite și fără să le mai pună și ele sare pe rană cu planurile lor de nuntă? Totul s-a întâmplat prea repede. Speram să nu facă un pas nesăbuit. M-am dus la ușa încuiată și am tras de clanță fără nici un rezultat. Până la urmă, am renunțat și m-am așezat lângă ușa, pe un taburet tapițat. M-am întins și mi-am pus o ureche pe gaura cheii. Am auzit vag câteva cuvinte spuse de majordom: „...spune că a rămas în pană... arată ca o țigancă... haine îngrozitor de murdare, probabil e una dintre femeile alea molestate, de la adăpost... nici măcar pantofi în picioare...”

M-am uitat la hainele mele murdare și la picioarele desculțe, pline de praf. Chiar că arătam jalnic. Vreau să spun, fusesem strălucitoare odată. Liz Hurley n-ar fi ajuns niciodată în halul ăsta într-una din călătoriile ei la țară.

— ... a intrat prin efracție... am chemat poliția. Îmi pare rău, domnule.

Poliția? Am început să bat în ușă.

— Hei, dați-mi drumul! am strigat.

După câteva minute, am auzit cheia răsucindu-se în broască. Sincer, jur că nu o să ghiciți ce a urmat. E ca și cum Michael Jackson ar fi negat că și-a făcut operații estetice sau ceva de genul ăsta. A intrat majordomul și – pe cuvânt că nu inventez nimic – imediat după el, Charlie Dunlain. Asta-i problema cu aventurile de-o noapte. Ai impresia că vrei să-i revezi, dar când se-ntâmplă, e până peste poate de grețos, mai ales dacă ultima oară când ai vorbit cu ei aveau capul în același loc unde-l avusese Chad cu mult timp în urmă. Partea și mai grețoasă era că Charlie încă arăta foarte, foarte bine. Era îmbrăcat în ținuta lui de LA – cu pantaloni de catifea-cord și un tricou. Zahărul din sânge mi-a scăzut cu repeziciune. Eram pe cale să fac un atac de hipoglicemie. Când Charlie a dat cu ochii de mine, a fost la fel de uluit.

— Ce naiba s-a-ntâmplat cu hainele tale? m-a întrebat.

Pentru moment îmi pierise graiul. De fiecare dată când mă întâlneam cu Charlie, eram cumva în dezavantaj. Și ce naiba căuta el la familia Swyre? Nu m-am simțit în viața mea atât de stânjenită. Dar de data asta eram și furioasă.

— Ce-ți pasă ție? am ripostat. Ai șters-o fără să-ți iei rămas-bun. E clar că n-ai maniere.

— O cunoașteți pe această tânără? întrebă majordomul.

— Mda, o cunosc, răspunse Charlie fără să-și ia ochii de la mine.

Mi-am ferit privirea. Vreau să spun, eram pe cale să mă topesc de tot sau să plâng, nu eram sigură care din două. Ca să încurc lucrurile și mai rău, m-am trezit întrebându-mă dacă-n Anglia se găsesc Truse de Noapte. Se lăsă o tăcere încordată, care a fost întreruptă de întrebarea majordomului:

— Să-i aduc domnișoarei un sherry?

— De fapt, aș *adora* un Bellini, am spus optimistă.

— O să bea un ceai, replică Charlie.

Nu vreau să intru în amănunte, dar adevărul e că oamenii nu se schimbă niciodată. Ca întotdeauna, Charlie se pronunța ferm împotriva Bellini-urilor.

— Desigur, spuse majordomul, grăbindu-se să iasă din bibliotecă.

— Ei bine, se pare că ne întâlnim în locurile cele mai neașteptate. Poate o să-mi explici ce cauți aici, spuse Charlie sprijinindu-se de șemineul din fața picturii lui Canaletto.

Dumnezeule, arăta adorabil, dar cine n-ar arăta așa cu un Canaletto în fundal? Totuși, eram *très* iritată. De ce mă simțeam întotdeauna ca o școlăriță certată de director de fiecare dată când îl aveam pe Charlie în preajmă?

— Părinții mei locuiesc în apropiere. Am venit la aniversarea de cincizeci de ani a tatei și mașina aia tâmpită mi-a rămas în pană. Am încercat să

sun acasă. Dar ce naiba cauți *tu* la familia Swyre? Il cunoști pe conte?

Urmă o pauză, după care Charlie spuse:

— Eu sunt contele.

— Poftim?

— E o poveste lungă, dar am plecat luni în așa mare grabă din New York, pentru că tocmai aflasem că a murit tata. Mama mea, Caroline, m-a contactat de-ndată ce-a putut – îți amintești că a sunat. Am venit cu primul avion. Am moștenit titlul.

Mi-a luat ceva timp să diger noutățile. Deci misterioasa Caroline era mama înstrăinată a lui Charlie. Nu există o altă fată, mi-am zis oarecum ușurată.

— Ah, Dumnezeuule, îmi pare atât de rău, i-am spus.

Mă simțeam groaznic. Iată-mă, posacă din cauza aventurii de-o noapte, purtându-mă nepoliticos cu Charlie, dând buzna neinvitată în casa lui și când-colo, lui îi murise tatăl. Ultimele zile trebuie să fi fost un veritabil coșmar pentru el.

— Charlie, te simți bine? l-am întrebat.

— Da. Tatăl meu a fost un ușchit – un tip destul de ciudat – și nu eram prea apropiați. Totuși, e trist.

— Dar de ce-ai ținut totul secret?

— Locuiam în America. Tata n-a spus nimă-nui că e conte. Nu folosea decât numele de familie, Dunlain. Nu te-apuci să bați toba prin LA, cum că ai sânge albastru. Apoi, locul acesta, știam vag că tata încă-l mai avea, dar era destul de misterios în privința lui. Când a murit, am aflat că moștenisem o proprietate la care nu mă gândisem vreodată și de care nu eram legat în

nici un fel. N-am fost aici de când aveam șase ani. E șocant.

De ce, oare, se complică, întotdeauna, aventurile de-o noapte mai mult decât îți poți închipui? Dacă înțelesesem bine, Dl Trusă de Noapte din fața mea este Micul Conte, Băiatul din Vecini din fanteziile maică-mii. Și eu, care credeam că Charlie e doar un tip drăguț, unul normal. Când-colo, păstrase în secret faptul că s-a născut cu lingura de argint în gură și mă păcălise în totalitate în legătură cu originea lui. Și mai avea și nerușinarea să mă numească pe mine răsfățată! Îl preferam pe Charlie cel dinainte, când era un regizor ce se lupta cu viața în LA.

Se auzi un zgomot de tocuri și o femeie atrăgătoare, între două vârste, intră în bibliotecă. Purta pantaloni de călărie bleumarin, cizme de călărie pline de glod și o cămașă albă bărbătească. Părul ei șaten era prins într-o plasă la ceafă. Părea desprinsă dintr-o reclamă Ralph Lauren, doar că era mai șic.

— Eu sunt Caroline, mama lui Charlie. Tu trebuie să fii doamna de la adăpost? mă întrebă, uitându-se la mine.

Dintr-odată mi-am amintit de vechea vrajbă dintre mama mea și mama lui Charlie, nimeni alta decât Contesa de Swyre. Încă nu fusese aplănată. Dumnezeuule, m-am gândit, penibil moment.

— Mamă! spuse Charlie. E-o prietenă din America. Părinții ei locuiesc la The Old Rectory.

Am înlemnit. Contesta s-a încordat. Știa că știu că știe că sunt fiica tipului cu Afacerea cu Scaunele.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Charlie.

— Ah, cine-a spus că viața la țară e liniștită? Mă dor picioarele de mor, se plânse contesa, schimbând subiectul din mers. Se așeză în dreptul meu, în colțul opus, pe-un scaun Louis al XV-lea, părând săcâită. Îmi ia o jumătate de oră să ajung dintr-o parte într-alta a casei.

Cineva bătu în ușa rămasă deschisă și major-domul intră cu o tavă de argint încărcată cu serviciul de ceai.

— A sosit mama dumneavoastră să vă ia acasă, domnișoară, spuse el, așezând tava în fața lui Caroline.

— Iubito! Am insistat să vin *eu* să te iau, turui mama, intrând veselă în cameră, urmată de Julie. Tata a trebuit să se ducă în oraș să aducă vinul pentru petrecerea de mâine, altfel ar fi venit el.

Mama era îmbrăcată în rochia ei roz preferată. Lucru îngrijorător, avea la gât broșa de opal pe care o poartă doar la ocazii speciale, cum ar fi ziua de naștere a Prințesei Anne. Se îndreptă spre mine și mă sufocă cu o îmbrățișare. Deși eram bucuroasă s-o văd, mi-era teamă că nu-i cel mai potrivit moment pentru apariția unei persoane-problemă ca mama.

— Ah, Dumnezeuule! Uită-te la tine! Arăți ca una dintre soțiile alea nefericite, de la balamuc. Te rog, *pune-ți* pantofi la petrecerea tatei de mâine seară. Ah, Micul Conte! spuse ea întorcându-se spre Charlie. Condoleanțe pentru tatăl tău. Îngrozitor, toată lumea din sat e alături de tine. Eu sunt vecina ta, Brooke, spuse întinzându-i mâna și făcând o reverență. (Jur că a făcut o reverență, pe cuvânt. Îmi venea să intru în pământ.)

— Mulțumesc, răspunse Charlie stupefiat.

— Ah, contesă, sunt încântată să vă reîntâlnesc după atâta timp, continuă mama întorcându-se spre Caroline, care de-abia o băgă în seamă. Ea e Julie Bergdorf...

— Bună, frumușico! o întrerupse Julie, grăbindu-se să mă îmbrățișeze.

Afișa un bronz strălucitor, de Southampton, un inel de logodnă cu un diamant imens (bine'nțele), de formă dreptunghiulară și o rochie liliachie vaporosă, pe care n-am recunoscut-o.

— Colecția Prada, 1994. Nu că-i superbă?

Julie se schimbase uimitor de când am văzut-o ultima oară. Între prințesele din Park Avenue s-a ajuns la un consens general, cum că din magazinele second-hand poți să te alegi cu o boală molipsitoare. Îmi amintesc că, odată, când eram în magazinul Alice's Underground de pe Broadway, am probat o pereche de blugi Levi's din anii '70, iar apoi ea nu m-a mai atins zile la rând de teamă să nu fi luat o hepatită B.

— Ba da, îmi place! i-am spus, sărutând-o pe obraz. În același timp, i-am șoptit la ureche: „Spune că-i contele și că ăsta-i castelul lui. E atât de ciudat“.

— Nu mai spune! murmură. Apoi se repezi la Charlie strigând, „Ah, *craiule!*“

Îl sărută pe buze. După vreo cinci secunde se trase înapoi, cu privirea atrasă de tabloul din spatele lui.

— Charlie, n-ai spus niciodată că ai pe undeva ascunse tablouri de Canaletto! exclamă ea. Uau, locul ăsta ar valora cam o sută de milioane de dolari dacă ar fi situat pe Gin Lane. Ce-ai zice dacă ai vinde totul și ai cumpăra Ibiza sau ceva de genul ăsta?

— Bună, Julie, spuse Charlie când ea-i dădu drumul

— Voi vă cunoașteți? întrebă mama surprinsă.

— Foarte bine, răspunse Julie cochetând.

— Dar pe *frumoasa* mea fiică ai cunoscut-o? întrebă mama, trăgându-mă în fața lui Charlie. Știi, nu arată așa întotdeauna. E frumoșică foc dacă se dă cu fond de ten și pudră.

— Mamă! am exclamat.

— Suntem prieteni vechi, de fapt, spuse Charlie, ușor stânjenit.

— Prieteni! Voi doi! Ce minunat!!! se bucură mama.

— Nici *n-ai idee* cât de bine se cunosc ăștia doi, spuse Julie, făcându-i cu ochiul mamei. Mai bine decât îți poți închipui, Brooke.

— Ah, vai de mine! Ce pereche încântătoare. Ce-ți spuneam eu despre *băiatul din vecini*, dragă? spuse mama înroșindu-se de plăcere. Se uită cu subînțeles de la Charlie la mine și înapoi la Charlie. Și e, aaah, atât de atrăgător. Spune-mi, ai moștenit *totul*?

— Mama! am strigat. Te rog!

Mamă chiar că ar trebui să meargă la dr. Fensler. Ar putea beneficia de o exfoliere Alpha-Beta și de-o schimbare de personalitate, în același timp. M-am uitat la Charlie. Pentru cineva mereu fericit s-ar zice că suferise o schimbare radicală de personalitate. Chipul îi era inexpresiv, neîncrezător, vrând parcă să-ntrebe *Cine mai e și femeia asta îngrozitoare*? Trebuia s-o scot pe mama de aici până n-o făcea și mai lată.

— Charlie, e adevărat ce spune Brooke, că deții jumătate din Scoția? Super! Ești un tip bazat, spuse Julie.

— Ar trebui să plecăm, mamă, am spus eu hotărâtă.

— Micule Conte, aş fi onorată dacă ai veni la prânzul dat în cinstea aniversării de cincizeci de ani a soţului meu, Peter, îl invită mama, ignorându-mă complet.

— Charlie e ocupat mâine, spuse Caroline brusc. Îşi petrece ziua cu mine înainte să mă-ntorc luni acasă în Elveţia.

— Ei bine, trebuie să vii şi tu, contesă, spuse mama. Ce minunat ar fi dacă familiile noastre ar petrece câţva timp împreună.

— Familiile noastre n-au nimic să-şi spună una celeilalte, îi răspunse Caroline cu răceală, după care se întoarse şi-şi turnă ceai.

Dintr-odată, atmosfera din cameră a devenit mai glacială decât la Polul Nord. Caroline şi mama îngheţaseră ca două aisberguri.

— Ce s-a-ntâmplat? se interesă Charlie.

— Nimic important. E o poveste veche, zise mama puţin agitată.

— Hai, spuneţi-mi, vreau să ştiu, insistă Charlie.

— Din tot satul, aştia-s oamenii de cea mai proastă calitate, Charlie. Sunt o adunătură de indivizi necinstiţi, în care nu poţi avea încredere, spuse contesa fără patimă în glas. Vreau să te ții departe de ei.

— Contesă! bolborosi mama.

— Parcă am fi într-un episod din *Forsythe Saga*! exclamă Julie captivată de scenă.

Trebuia să pun piciorul în prag până nu degenerau lucrurile şi mai mult. I-am explicat:

— Acum vreo două sute de ani, Charlie, tatăl meu i-a vândut tatălui tău nişte scaune

Chippendale neautentice. Tata și-a recunoscut greșeala, dar a fost o dispută. De-atunci, cele două familii au rupt orice legătură.

Gata, am spus-o. Ce prostesc părea acum totul.

— Asta a fost? zise Charlie mirat și oarecum ușurat.

— Da. Putem să lăsăm la o parte scaunele astea? A fost o neînțelegere ridicolă, interveni mama. Apoi, pentru orice eventualitate, se încruntă la contesă și adăugă: Mama ta a transformat totul în scandal. A fost pur și simplu îngrozitor pentru mine.

— Asta nu-i în totalitate adevărat, dar n-are nici o importanță, de vreme ce nu mai avem nimic a ne spune, replică contesa glacial.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Charlie se uită îngrijorat de la mama lui la a mea. Nu-mi dădeam seama pe cine-o să creadă. Poate i se luase un vâl de pe ochi și-și reamintea vechile povești de familie. Nimeni nu mișca și nu scotea o vorbă. În timp ce secundele se scurgeau, tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Apoi, mama emise o perlă:

— Ei bine, acum că totul a ieșit la iveală, de ce n-ați veni amândoi la petrecerea de mâine? Am comandat tartinele de la Waitrose. Făcu o pauză și se vedea cu ochiul liber cum i se-nvârteau roțițele: Vai de mine, locul acesta ar fi perfect pentru o nuntă, nu-i așa, draga mea? Ți-ar putea crea rochia chiar Vera Wang.

Asta a umplut paharul.

— Mamă, încetează! am izbucnit eu. N-o să fie nici o nuntă. Nu-i stă nimănui mintea la căsătoria mea cu Charlie, doar tu bați câmpii. Mama lui nu te poate suferi. Contesa crede că-i

cu șapte clase deasupra noastră. Și are dreptate. Charlie și cu mine n-avem nimic să ne spunem unul altuia. Zero. Nimic. Și știi ceva? Nici măcar nu-mi place de Charlie așa de mult. Câteodată-i rău și mă ia de sus. Familia Swyre nu vrea să vină la petrecerea ta de mâine. Puțin le pasă de tartinele tale. Apoi m-am întors spre Charlie și i-am spus: Îmi pare rău pentru tatăl tău, dar ăsta-i un coșmar în toată regula. Cum pot să mai am încredere în tine când tu nici măcar nu mi-ai spus că tu ești Conte? Trebuie să plec. O scoateți voi la capăt și fără mine.

Roșie de necaz și în pragul lacrimilor, am fugit din bibliotecă cu pantofii în mână. Am alergat pe scări, pe alee și am nimerit direct în brațele unui bărbat în uniformă.

— Sunteți tânăra de la Adăpost? mă întrebă polițistul.

— Da, am murmurat; nu-mi mai păsa de nimic. Mă duceți acasă, vă rog?

Trăsătura distinctivă a lui The Old Rectory este faptul că nu-i vechi deloc. Spre disperarea mamei, n-ai cum să eludezi data construcției, care este 1965, nu 1665. E o casă cu patru dormitoare, confortabilă, în stil faux-Victorian, din cărămizi roșii. Totuși, asta n-a împiedicat-o pe mama să investească în trandafiri cățărători, glicină și iederă, plantate și îngrijite ca să crească din abundență în jurul ușii și a ferestrelor într-un efort merit să o înfrumusețeze și s-o facă să arate mai autentică decât este în realitate.

Când am ajuns acasă, nu era nimeni acolo. P.C. Lyle, polițistul de care mă ciocnisem în fața castelului, a fost drăguț și mi-a remorcat mașina închiriată până acasă. M-am dus cu valiza spre ușa din spate și am intrat în bucătărie. Dumnezeu, îmi ziceam în timp ce urcam scările spre camera de oaspeți, ce naiba am făcut la castel? Dintr-odată, am regretat lucrurile pe care le-am spus mult mai mult decât aș fi crezut. Eram iritată și necăjită, dar nu-mi dădeam seama de ce. Poate din cauza diferenței de fus orar.

Eram atât de sfârșită după întâmplările acestei după-amiezi încât nu-mi mai doream decât să zac o oră în pat.

Pentru o persoană care suferă de migrene, alegerea pe care a făcut-o mama în privința tapetului e de-a dreptul inexplicabilă. Fiecare centimetru al camerei de oaspeți, inclusiv tavanul, e acoperit de un tapet cu model de trandafiri galbeni, cățărători, cu pilotă și abajururi asortate. Până și prosoapele și halatele erau galbene. Sincer, când am dat cu ochii de ele, am crezut că o să mor de durere de cap. Restul camerei era plin de hainele lui Julie, de parcă, de-ndată ce a intrat, și-ar fi golit trei valize pe pat și pe podea (probabil chiar așa a făcut). Peste tot zăceau împrăștiate pungulițe cu bijuterii, truse de toaletă, tone de farduri, două mobiluri, un iPod, haine și pantofi nou-nouți. Avea până și lumânările Diptyque și câteva fotografii înrămate cu ea și tatăl ei, aruncate peste mormanele de boarfe. Julie cară întotdeauna munți de bagaje, de zici că se mută, fiindcă a citit în *Paris Match* că Margherita Missoni, tânăra frumușică a clanului Missoni, își „personalizează” camerele de hotel cu lucruri de acasă, care o fac să se simtă mai relaxată.

Mi-am trântit valiza și geanta zebrată în mijlocul podelei și m-am prăbușit pe un pat, direct pe-o claie de haine de-ale lui Julie. Dorind cu disperare să-mi șterg din minte evenimentele recente, am sunat-o pe Jolene de pe telefonul de lângă pat.

— Buuu-nă! mi-a răspuns ea bucuroasă. Îți vine să crezi ce s-a-ntâmplat cu Julie și Henry? Am zis eu că una din noi ar trebui să pună mâna

pe el. Dar e o problemă cu nunta asta și mă întreb dacă n-ai putea influența puțin lucrurile.

— Care-i problema?

— Julie l-a rugat pe Zac Posen să-i facă rochia de mireasă. Vera Wang e-atât de distrusă încât amenință că pe viitor o să renunțe cu totul la rochiile de mireasă. Poți s-o convingi să renunțe la Zac și să apeleze la Vera? Dacă Vera se retrage până să mă mărit, o să mor. Ce naiba o să port la nuntă?

— Mie mi-a spus că Alexander McQueen îi face rochia.

— Ah, Dumnezeuule, nu-mi spune că l-a rugat și pe el!

Nunțile scot la iveală tot ce-i mai rău în tagma celor din Park Avenue. Nunțile prietenelor le canalizează obsesiile într-o singură direcție: propria nuntă. Totuși, Jolene avea dreptate. Dacă s-ar retrage Vera Wang, toată populația nemăritată din Park Avenue ar avea de suferit. Chiar atunci am auzit un telefon sunând. Trebuie să fie unul din mobilurile lui Julie.

— O să-ncerc, i-am promis. Trebuie să-nchid. Sună mobilul lui Julie. Ar trebui să răspund.

— OK. Dar nu uita de Vera și de rochia mea de mireasă!

Am răspuns la mobilul lui Julie. Era Jazz. Părea încă și mai dărâmată decât Jolene.

— Unde-i Julie? miorlăi ea.

— În clipa asta nu-i aici, i-am răspuns.

— Ah, nuuuu! Trebuie să vorbesc cu ea neapărat despre dl Valentino. Vrea cu disperare să-i creeze el rochia de mireasă. Există vreo șansă să-i scoți din cap prăpastia cu Zac Posen? *Fără s-o presezi*, dar sunt tare îngrijorată c-o să-mi pierd

slujba de muză dacă nu pun mâna pe comanda miresei Bergdorf și a domnișoarelor de onoare.

— Jazz, știu și eu.

Iată un fiasco al modei în care nu voiam să fiu deloc implicată.

— Te rooog. Valentino o să te *umple* de cadouri. Sunt pe iahtul lui, în Marea Egee. Nu vii și tu? E atât de frumos aici. Dumnezeuule, ce o să-i spun diseară la cină?

Jazz era când o oarecare moștenitoare inocentă a afacerii cu cherestea, când un satelit necruțător al imperiului Valentino. E de-a dreptul șocant când vezi cum recurge o veche prietenă la mită. Dar n-o să mușc momeala, oricât de splendidă ar fi toaleta cu care m-aș pricopsi de la Valentino.

— Jazz, trebuie să-nchid, i-am spus.

— Te simți bine? mă întrebă.

— Da, i-am răspuns. Mai vorbim, OK?

În momentul de față, problemele de carieră ale lui Jazz mi se păreau superficiale. Va trebui să și le rezolve singură. Îngrijorată că toaleta mea pentru petrecerea de mâine ar putea fi șifonată groaznic, m-am chinuit să mă salt din pat și am început să despachetez. Mi-am agățat de șifonier noua rochie mini de la Balenciaga (foarte sexy, foarte la modă, foarte probabil să treacă neobservată în Stibbly). Am scos din valiză pantofii, puloverul și lenjeria. Dar unde erau cerceii mei rotunzi, bătuți cu diamante? La drept vorbind, nu erau chiar ai mei, ci ai lui Julie. Uitase de ei, dar jur că-mi pusesem în gând să-i înapoiez de secole (de mai bine de nouă luni), și era cât pe ce să rezolv problema de câteva ori.

Am cercetat fiecare colțișor al valijoarei. Mi-am golit trusa de toaletă. Am cotrobăit printre haine. Am luat geanta și i-am golit conținutul pe pat. Am răvășit totul, dar nici urmă de cercei. Descurajată, mi-am băgat mâinile în buzunare și le-am scotocit. Am dat peste un obiect mic și tare în buzunarul drept. Mi-a sărit inima din loc când mi-am amintit de cutiuța emailată și aurită. La naiba! Am uitat cu desăvârșire s-o pun la loc după ce a dat peste mine majordomul. Am scos-o din buzunar și m-am așezat turcește pe podea. I-am săltat capacul. Interiorul era suflat cu aur. Pe capac era inscripționat textul : *Se oferă contelui de Swyre pentru vitejia arătată în bătălia de la Waterloo, 1815.*

Ah, nu. Cutiuța nu numai că era un obiect frumos, dar mai și avea o importanță istorică pentru familia Swyre. Probabil valora mii de dolari. Va trebui s-o înapoiez cumva stăpânilor de drept, fără ca Charlie să afle că o luasem. De parcă Charlie nu m-ar fi disprețuit îndeajuns. Asta o să înrăutățească și mai mult lucrurile. Nu că mi-ar fi păsat; vreau să spun, n-aveam de gând să-l mai văd niciodată. Dacă mi-ar mai oferi vreodată o altă noapte pe care s-o regret, nici măcar n-aș mai fi tentată. Mi-a fost de ajuns. De-abia așteptam să treacă ziua de mâine, să mă pot întoarce la New York, să am o aventură de-o noapte obișnuită, cu cineva pe care n-o să-l mai văd niciodată și care nu se va dovedi a fi băiatul vecinilor și a cărui familie să fie la cuțite cu a mea de-o generație.

Am auzit o ușă trântindu-se la parter și mai multe voci. Se întorseseră acasă. Am ascuns în

grabă cutiuța în geanta zebrată. Picioare grăbite urcară pe trepte și, dintr-odată, mama, tata și Julie se înghesuiră pe ușă.

— Te simți bine, iubito? mă întrebă mama. De ce te-ai tolănit peste hainele lui Julie?

— Sunt doar istovită din pricina schimbării de fus orar, i-am răspuns fără să mă ridic. Îmi pare rău de cele-ntâmplute, mamă, n-am vorbit serios despre petrecere.

— Sunt sigur că majoritatea oamenilor ar prefera să rămână blocați în trafic decât să vină la una din petrecerile mamei tale, spuse tata. Aaaauu! strigă el când mama i-a tras o scatoalcă după ceafă.

— Peter, este vorba despre petrecerea *ta*.

— Atunci, aș fi vrut să mă lași să-i invit și pe câțiva din prietenii mei.

— Mamă, sunt sigură că toată lumea o să se simtă minunat, am asigurat-o.

— După ce-ai plecat, am avut o conversație foarte plăcută cu Caroline. Știi, băiatul acela, Charlie, are mult bun-simț. A convins-o pe mama lui c-a exagerat în legătură cu scaunele alea. Ne-am împăcat. După toți acești ani! Contesa vine la petrecere împreună cu Charlie. Nu-i așa că-i o veste *bombă*?

Nu, mi-am zis eu. Poate, dacă-l sun pe Patrick Saxton, o să trimită un elicopter după mine. Mă întreb dacă există un loc de aterizare în grădina de la The Old Rectory.

— M-am gândit să mă îmbrac în compleul meu Caroline Charles, acela crem. Ce părere ai?

— Cine e Caroline Charles? întrebă Julie.

— E designerul preferat al prințesei Anna.

Dacă mama ar recunoaște faptul că-i americană și ar purta Bill Blass, ca mai toate mamele, ar arăta mult mai bine.

— Ai idee cum a reușit tatăl lui să-și piardă urma în America? mă întrebă mama.

— N-au folosit niciodată titlul. Mi-a spus Charlie, i-am replicat.

— *Titlurile* iubito, la plural. Dunlain este numele de familie, iar titlurile sunt Conte de Swyre și Viconte de Strathan. Când ai atâtea nume și te muți în altă țară, presupun că nimeni nu află vreodată cine ești cu adevărat. Nu-i înțeleg pe britanici, auzi, să-și ascundă titlurile astea minunate! E-o crimă. Apropo, soții Finnoulla vin mâine cu fata lor, Agatha. E lesbiană, dragă, dar trebuie să ne prefacem cu toții că nu știm nimic.

Mi-a fost imposibil să mă odihnesc în noaptea aceea. Poate Julie *chiar ar arăta* mai super în Valentino decât în Zac Posen, mă gândeam în timp ce stăteam trează în patul meu din camera de oaspeți. Orice, numai să nu mă gândesc la întâmplările zilei. Vreau să zic, da, Zac P. este, fără îndoială, cel mai la modă designer din lume în momentul acesta, însă chiar își dorește o fată să arate ca Chloë Sevigny în ziua nunții? Vă jur că raționamentul meu n-are *absolut nimic* de-a face cu dorința mea de-a obține o rochie Valentino pe gratis, dar, dintr-odată, m-am simțit obligată s-o împiedic pe Julie să se îmbrace ca o actriță dintr-un film cu buget limitat, ratându-și, astfel, ziua nunții.

— Julie, am șoptit. Ești trează?

— Așa și-așa. Ce s-a-ntâmpat?

— Ce zici de Valentino pentru rochie? Vreau să spun, când Debra Messing s-a îmbrăcat cu o rochie creată de el la decernarea Globurilor de Aur, s-a transformat, peste noapte, dintr-o prezentatoare TV oarecare într-o stea. Poate Zac e prea avangardist.

— I-am rugat pe mai mulți designeri să-mi creeze câte ceva. Încerc să-i fac pe toți fericiți. Apoi, o să aleg pe loc. Întotdeauna mă răzgândesc de mii de ori asupra toaletei când ies în oraș, așa că-mi închipui că am nevoie de mai multe variante pentru ziua nunții.

— Nu se poate.

— Ba da. Aah, ai văzut ce casă formidabilă are Charlie? Și toate antichitățile alea. Mă-ntreb dacă o să mă mai invite la el după ce am fost atât de rea și am ieșit cu Todd la Paris. Iâh, când mă gândesc c-am avut câte trei iubiți deodată.

Henry chiar a avut un efect pozitiv asupra lui Julie. Vreau să spun, înainte nici măcar nu-și dădea seama că se întâlnea cu trei bărbați deodată, nici vorbă de remușcări.

— Julie, pot să te întreb ceva?

— Bine'nțele.

— S-a despărțit Charlie de tine la Paris?

— Iâh! OK, mda, cred că da.

— Și de ce mi-ai spus că sunteți încă împreună?

— Ei, și tu! Fiindcă, de când lumea, nimeni n-a părăsit-o *niciodată* pe Julie Bergdorf. Habar n-am de ce-ai lăsat atâția bărbați să te părăsească. Crezi că Charlie ar vrea să vândă vreuna din picturile alea? Mi-a plăcut Canaletto-ul din

biblioteca. Ar arăta mult mai drăguț în dormitorul meu de la The Pierre, totuși.

— Nu cred că oamenii de pe-aici își vând moștenirea de familie, i-am răspuns.

— Păcat. Toată lumea crede că sunteți îndrăgostiți până peste urechi unul de celălalt. Și mai are și casa aia, și totul! Voi doi ați face o pereche atât de drăguță.

Dumnezeule, Julie se transforma în mama.

— Julie, încetează!

— N-ar fi chiar așa de rău dac-ar fi iubitul tău. Cel puțin acum știm că-și permite un șofer. E o partidă *excelentă*. Fii atentă că, după ieșirea ta de azi după-amiază și după ce ai fost atât de nepoliticoasă cu Charlie...

— Of, Doamne, chiar am fost foarte nepoliticoasă?

Începusem să conștientizez cât de neiertat de necioplită fusesem azi.

— Și încă *cum*!

Venind de la însăși regina proastelor maniere, observația era un pic exagerată. Totuși, Julie avea dreptate. Vreau să zic, pătrunsesem prin efracție în casa lui Charlie, furasem un flecușteț prețios – deși, de vreme ce el nu știa, asta nu prea conta – am avut o ieșire în fața lui, am insultat pe toată lumea, pe Charlie, pe maică-sa și pe-a mea, și toate astea chiar după un deces în familie. Privind în urmă, mi-am dat seama cât de jenată și supărată sunt în legătură cu toată povestea asta cu Micuțul Conte, deoarece am crezut că Charlie încearcă să mă păcălească. Acum, în timp ce zăceam în întuneric, m-am simțit ca o proastă. Poate am exagerat. Charlie este, probabil, o ființă decentă – chiar dacă a

profitat de mine într-un moment de slăbiciune la hotelul Mercer – care, de fapt, a fost foarte drăguț cu mine în câteva ocazii nefericite. Nu încercase să mă ducă de nas în legătură cu faptul că e conte, pur și simplu, nu era un încrezut, spre deosebire de ceilalți iubiți ai mei, Eduardo și Patrick, ca să numesc doar doi dintre ei. Vreau să zic, filfizonii englezi au ei un cod al onoarei aiurit, conform căruia niciodată nu spun nimic care ar putea fi luat câtuși de puțin drept laudă de sine. Adevărul e, am recunoscut rușinată, că Charlie are maniere impecabile și că eu m-am purtat azi ca o țoapă.

— Dumnezeule, Julie, mă simt ca o ticăloasă. Crezi că o să mă ierte dacă-mi cer scuze mâine la petrecere?

Și aș putea să-i dau înapoi și cutiuța, mi-am zis. Asta va fi o chestie la fel de grea ca și cerutul scuzelor. E atât de frumoasă, mă atașasem teribil de ea. Ar fi fost mult mai drăguț dacă pastilele mele de Tylenol ar fi stat în ea decât în ambalajul lor de carton.

— Mda, ar trebui să-ți ceri. Apoi ne vom putea bucura cu toții de petrecere și, poate, o să te și culci cu el.

— Julie, încetează! Ai un Ambien? am întrebat-o. N-o să reușesc să adorm fără un supliment chimic.

— Sigur, răspunse Julie cotrobăind într-una din gețile de pe jos. Găsi un recipient micuț din plastic, îl deschise și-mi dădu o pastilă portocalie.

Am strecurat-o în gură și am înghițit-o cu o dușcă de apă. Curată binecuvântare, mi-am zis în timp ce mă întindeam la loc în așternuturile

irlandeze apretate ale mamei. De-aș putea lua încă o pastilă de Ambien mâine dimineață, când mă scol.

— Poartă asta, mi-a ordonat Julie a doua zi, înmânându-mi o rochie de mătase roz-deschis, cu bordură de dantelă. Avea un șliț adânc, sexy, într-o parte. Era total nepotrivită pentru o petrecere englezească în aer liber.

— O să mă îmbrac în rochia Balenciaga, am ripostat eu.

— Nu se poate! Rochia aia e atât de *fumată*. Kate Hudson a purtat-o la Globurile de Aur, apoi am văzut o fotografie de-a lui Charlize Theron îmbrăcată cu ea la Cannes. Până să te dezmeticești, o s-o poarte și Rebecca Romijn-Stamos la gala premiilor MTV, iar apoi chiar că s-a zis cu ea, oftă Julie. Mi-e teamă că o rochie albă conservatoare nu-i tocmai potrivită pentru mascarada cu pune-mâna-pe-tipul-cu-castelul.

De vreme ce, oricum, nu plănuiam să pun mâna pe tipul cu castelul, chiar nu-mi păsa. Dar mi-am dat seama că, poate, Charlie n-o să mai fie așa supărat pe mine când o să-i dau înapoi cutiuța aurită, dacă o să arăt cu adevărat adorabil și îi ofeream și puțină vedere la picior. Vreau să spun, dacă poți să-ndrepti atenția unui bărbat în altă parte folosindu-te de modă, profită de fiecare prilej. M-am îmbrăcat cu rochia de mătase. Era aproape ora unu și trebuia să coborâm la petrecere.

— Arăți superb, mă complimentă Julie, care, la rândul ei, arăta superb într-o rochie verde-fistic cu bretele de la Narciso și tone de perle pe ea.

— Mulțumesc, Julie, i-am spus, luând pe furiș cutiuța aurită din geanta zebrată și punând-o în geanta-plic.

— Hai să coborâm. Altfel, mama o s-o ia razna.

— Iubitelor! Heee-eeee! Hai aici!

Mama ne făcea semne dintr-un colț umbros al cortului din fundul grădinii. Petrecerea tatei era în plină desfășurare, imaginea perfectă a vieții provinciale engleze. Oaspeții forfoteau de colo-colo sorbind din paharele cu Pimm's¹ pe gazonul din spatele casei. Trebuie să recunosc, mama făcuse o treabă minunată. A decorat totul *à la* Thomas Hardy (una din temele ei favorite). Invitații stăteau pe bănci micuțe din lemn, iar pe mese erau glastre pline cu flori de câmp – lupin, sângele-voinicului, albăstrele. Tata era în elementul lui, îmbrăcat în costumul lui favorit, pepit, înconjurat de chicotitul adolescentelor cu picioare lungi, fiicele prietenilor lui. După cum prezisese mama, soarele strălucea pe cer de parcă eram la South Beach. Dacă n-aș fi atât de încordată, mi-am zis, m-aș simți foarte bine la petrecere.

Julie și cu mine ne-am luat câte un pahar de Pimm's de pe o tavă și ne-am îndreptat spre mama. Purta compleul bej de care pomenise și pălărie. (Mama nu rata nici o ocazie să poarte

1. Cocteil cu gin, limonadă și bucățele de fructe (n. tr.).

pălărie. Vă dați seama.) Era îmbrăcată oarecum prea elegant, ca și mine și Julie. Majoritatea oaspeților purtau pălării de paie tocite și rochii de ceai învechite, după moda elitei britanice la petrecerile date în aer liber.

— Dumnezeule, oamenii ăștia n-au auzit că moda-i trecătoare? mă întrebă Julie în timp ce traversam peluza.

— Julie, englezii cred că-i de prost gust să țină pasul cu moda, i-am explicat.

— Foarte trist, replică ea cu un aer tragic.

— Iubito, te-ai dat cu fond de ten? mă interpelă mama.

— Nu, mamă. E prea cald, i-am răspuns.

— Julie, arăți fenomenal, cine ți-a creat rochia asta extraordinară? se interesă mama. Înainte ca Julie să poată răspunde, mama se uită peste umărul meu și exclamă: Ah, *contesssăă!*

Am simțit cum mă încordez toată. O să fie umilitor, mi-am spus.

— Ce minunat să ne vedem din nou. Pimm's? continuă mama.

Când Julie și cu mine am întors capul, am văzut-o pe Caroline venind spre noi. Arăta 100% șic în stilul acela britanic nedefinit. Purta pantaloni bărbătești și un șal indian diafan aruncat elegant pe umeri.

— Brooke, spune-mi, te rog, Caroline.

— Caroline. Pimm's? îi oferi mama, radioasă.

— Bună, fetelor, ne salută Caroline. Ce rochii încântătoare.

— Mulțumesc. Și tu arăți fermecător, spuse Julie.

— Julie, povestește-ne, te rog, despre nunta ta. Cine-ți face rochia? se interesă mama.

Nu puteam să mă concentrez deloc asupra conversației. Unde era Charlie?

— Ei bine, în fiecare zi e alt designer, bine'nțele, dar, deocamdată am de ales între Oscar de la Renta, Valentino, McQueen și Zac Posen. Cred că o să decid în ziua nunții, răspunse Julie.

— Și ceilalți n-or să se supere? întrebă Caroline.

— Mda, probabil, răspunse Julie zâmbind dulce. Dar știi, eu sunt extrem de răsfățată, foarte bogată și excepțional de frumoasă, așa că fac exact ce vreau. Văzând expresia șocată a lui Caroline, adăugă: E-n regulă, nu trebuie să-ți fie milă de mine. Mă plac așa cum sunt.

— Și unde-i sărbătoritul? întrebă Caroline.

— Peter fumează cu *adolescentele*, îi răspunse mama. Dar unde e micuțul tău? În drum spre noi, sper.

— Îți transmite salutări, Brooke, m-a rugat să vă spun tuturor cât de rău îi pare că n-a putut veni azi. A trebuit să plece înapoi la Los Angeles în dimineața asta.

— Atât de curând după înmormântare? exclamă mama, fără să-și poată ascunde dezamăgirea.

— Tocmai a terminat de regizat un film și se pare că cineva vrea să discute cu el despre un nou film. Trebuie să plec azi, mi-a spus. Știi cum sunt americanii când vine vorba de afaceri. Foarte insistenți, nu-i așa? spuse Caroline cu subînțeles.

Charlie nu venea? Nu-mi mai puteam cere scuze. Dintr-odată m-am simțit agitată și iritată.

— Julie, mergem înăuntru să bem niște Bucks Fizz? i-am spus făcându-i semn s-o ștergem.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă Julie.

— Ne întoarcem imediat, mamă, am spus, luând-o pe Julie de mână și trăgând-o afară din cort.

Ne-am furișat în bucătărie. Înăuntru era extrem de cald, deoarece mama insistase să-și ia un Aga, aragazul bogătanilor englezi. Absolut toți trebuie să aibă unul, așa cum toată elita americană trebuie să aibă un frigider Sub-Zero dacă vrea să-și țină rangul. Dezavantajul aragazului Aga este că trebuie să fie aprins tot timpul, chiar și vara. Era ca într-un furnal acolo, dar măcar eram singure.

— Doamne Dumnezeule, Julie, ce mă fac? am exclamat agitată.

— Dar ce s-a-ntâmplat? De ce ți s-a tăiat răsufierea? mă întrebă Julie îngrijorată.

— N-a venit.

— Cine?

— Charlie.

— Și?

— Cum rămâne cu scuzele? Cum îi mai spun că-mi pare rău c-am fost atât de nepoliticoasă și... restul?

Chiar dacă mi-era groază să-l revăd după ziua de ieri, dintr-odată mi-a părut tare rău că, în cele din urmă, Charlie nu venise.

— Trimite-i un e-mail, sugeră Julie.

— Ar fi nepoliticos. Trebuie să-ți ceri scuze în persoană dacă vrei să ai impact, i-am replicat.

— Ești total obsedată de el.

— Nu sunt! Ce mă fac? m-am văitat, mergând de colo-colo prin bucătărie.

— De ce ești atât de disperată să-ți ceri scuze personal? Ești îndrăgostită până peste urechi, sau ce ai?

— Ah, Julie, nu-i vorba despre asta. Doar că mă simt oribil pentru că ieri m-am purtat ca o idioată. Vreau să vadă că pot fi și responsabilă și matură, și că sunt o fată bună și toate cele.

— Pe cine vrei să păcălești? Ești moartă după el.

— Julie, e mai grav decât crezi. Ieri am furat ceva din bibliotecă.

— Ei, nu! Ai luat o bijuterie de familie?

— Nu, o cutiuță de medicamente.

— Iâh, făcu Julie, ușor dezamăgită. Și ce mare scofală?

Am scotocit în geanta-plic, am scos cutiuța emailată și am pus-o pe masa din bucătărie. Am deschis căpăcelul și i-am arătat lui Julie inscripția.

— Dumnezeule, ce frumoasă e! Cred c-ar trebui s-o păstrezi ca suvenir, mă sfătui Julie.

— Nu pot, i-am replicat.

— OK, atunci ne strecurăm și mergem s-o punem la loc și nimeni n-o să-și dea seama. Haide, iubito, să mergem la mașină chiar acum.

De fiecare dată când vine în Europa, Julie închiriază un BMW rapid, ca să profite de limita de viteză generoasă. Străzile spre castel, cu pantele abrupte și curbele periculoase n-au constituit o problemă – Julie le-a luat de parcă participa la Marele Premiu al Principatului Monaco.

— Julie, ia-o mai încet! am țipat în timp ce lua o altă curbă în viteză.

— Ah, Dumnezeu, scuze! spuse ea, frânând periculos. Doar că mi se pare atât de plictisitor să conduc încet.

A lăsat-o mai moale, într-o viteză mai acceptabilă. În timp ce treceam pe lângă un lan de grâu împestrițat cu maci roșii, Julie m-a întrebat:

— Nu-mi vine să cred că n-am pus problema încă, dar ce zici de inelul meu de logodnă?

Îl flutură în lumina soarelui. Piatra era atât de mare încât își putea susține propriul sistem solar.

— E formidabil, i-am spus.

— Ei, știi cum se spune. Cu cât mai mare-i diamantul, cu atât mai mult ține legătura.

Sincer, sunt puțin îngrijorată de felul cum privește Julie mariajul. De când s-a logodit, nu s-a maturizat nici pe departe pe cât crezusem.

— Deține jumătate din Connecticut, mai mult sau mai puțin. Și știi cât de mult îmi place acolo.

În mod clar, Julie era îndrăgostită. Dintotdeauna a fost alergică la Connecticut. Afirma cu fiecare prilej că numărul uriaș de femei măritate ce-și conduc Range Rover-urile fără nici o țintă și poartă helănci din cașmir identice, de culoarea vaniliei, de la Loro Piana și diamante mari cât pumnul îi provoacă gânduri sinucigașe.

— Vrei să vin cu tine? mă întrebă Julie cincisprezece minute mai târziu, în timp ce parca mașina în fața castelului.

— Nu, așteaptă-mă aici cu motorul pornit. Mă întorc în cinci minute, i-am spus punând cutiuța emailată înapoi în geanta-plic și coborând din mașină.

— OK, gagico! Să nu te lași prinsă.

Dumnezeule, mă gândeam în timp ce mă strecuram pe intrarea principală, *ar fi greșos iâh să dau nas în nas, din nou, cu majordomul*. Furișându-mă în sus pe scări și pe coridor, spre bibliotecă, m-am simțit groaznic când mi-am amintit de istericalele mele de ieri. Nu voiam decât să pun cutiuța la loc și să plec cât mai repede. Chiar dacă nu voi putea vreodată să-mi cer personal scuze lui Charlie, cel puțin aș putea să-mi răscumpăr greșeala returnând cutiuța pe care o luasem. Nu că ar fi știut cineva că-mi răscumpăram greșeala, de vreme ce, în primul rând, nu știa nimeni că o luasem.

Chiar când să intru în bibliotecă, am auzit o ușă deschizându-se în stânga mea. Am înghețat. Dacă era majordomul? Nu puteam risca să fiu aproape arestată de două ori în douăzeci și patru de ore. M-am uitat în jur. Nu îndrăzneam să înaintez, dar nici nu mă puteam întoarce. M-am tras într-o firidă întunecoasă, sub un cap de cerb împăiat. Încordată, am văzut cum se deschide ușa și apare o siluetă. Am tresărit. Era Charlie. Ce căuta aici? Nu era în drum spre LA?

S-a uitat glonț la mine. Părea și mai șocat decât mine. Ah, *Dumnezeule*, mi-am spus, acum trebuie să-mi cer scuze de la om la om și să recunosc că am luat cutiuța, să mă comport matur și să fiu sinceră în legătură cu totul. Acum, că mi se ivise ocazia asta, nu-mi era deloc pe plac. Pentru prima oară, Charlie era mut ca un pește. Mai mult decât atât, am observat o expresie ușor timidă, jenată pe fața lui. *Dumnezeule*, nu-mi

venea să cred, Charlie roșise. Se lăsă o tăcere penibilă.

— Credeam că ai plecat la LA, am spus în cele din urmă. Ce cauți aici?

— Hmm... păru Charlie din ce în ce mai stânjenit.

— Poftim?

— Sincer, nu puteam veni la petrecere, după cele întâmplate ieri.

— Înțeleg, am zis. Ce nepoliticos, mi-am zis, după tot ce se întâmplase.

— Nu voiam să te necăjesc și mai mult. Nu plec spre LA decât mâine seară. Dumnezeuule, m-ai prins, nu-i așa? spuse el sfios.

S-a-ntors roata. Pentru prima oară, Charlie era cel care își cerea scuze. Fie vorba strict *entre nous*, chestia îmi plăcea la nebunie.

— Da, te-am prins, *într-adevăr*, i-am zis, incapabilă să-mi maschez zâmbetul de satisfacție.

Mi-a zâmbit și el, întru câtva ușurat.

— Iartă-mă. N-am vrut să te jignesc. Ce rochie frumoasă.

Vedeți? A ținut figura. Cu rochia lui Julie, i-am distras atenția de la furtul pe care urma să-l repar.

— Mulțumesc, am spus.

Făcu un pas spre mine, uitându-se iscoditor.

— Deci, ai de gând să-ți faci un obicei din a pătrunde aici prin efracție?

— Nu!

La naiba, poate, totuși, roata nu se-ntorsese.

— Ei bine, atunci ce cauți aici?

— Păi...

Dumnezeule, chiar și fără Canaletto pe fundal, e, totuși, *très* drăguț, mi-am zis în sinea mea.

Purta o cămașă și pantaloni bleumarin și arăta ridicol de atrăgător. Ce păcat că mă prinsese. Vreau să spun, nu voi mai avea nici o șansă să prind încă o noapte regretabilă când va afla că sunt o hoată.

— Ei, hai, zi? mă întrebă, apropiindu-se și sprijinindu-se de perete lângă mine.

Trebuia să mă adun. Nu venisem să pun la cale un alt scenariu regretabil cu Charlie.

— Ei bine, Dumnezeu, sunt atât de jenată de ce s-a-ntâmpnat ieri, am murmurat în cele din urmă. Acum era rândul meu să roșesc. Charlie, îmi pare tare rău pentru ce-am spus. Nu cred că mama ta e o snoabă și n-am vorbit serios când am spus că ai încercat să mă păcălești și îmi place de tine...

— Nu cred că ne vom mai putea vedea vreodată, mă întrerupse Charlie.

— Serios?

— E foarte puțin probabil, îmi răspunse. Ești o fată îngrozitoare.

— Îmi pare rău, am șoptit tristă. Mi-am ridicat privirea spre el. Dacă nu mă-nșelam, avea o privire poznașă. Îți râzi de mine! am exclamat, râzând. Crezi că vei putea vreodată să ierți o persoană atât de îngrozitoare ca mine?

— Bine'nțeles că te iert. Cum aș putea să nu te iert când porți așa o rochie?

Asta-i partea bună a lui Charlie, îmi iartă totul aproape imediat. E de admirat. Celor mai mulți oameni pe care-i cunosc, ca și mie, de altfel, le ia o veșnicie să ierte chiar și un lucru mărunț, ca atunci când Julie mi-a furat șnurul Cosabella preferat. Iâh, acum va trebui să-i spun de cutiuța de medicamente.

— Nu mai fi îngrijorată! mi-a spus, văzându-mi expresia neliniștită. Ce s-a-ntâmpat?

— Ei bine, mai e ceva.

Cutiuța asta aurită ar putea distruge *armistițiul*, mi-am zis nefericită.

— Hai că n-o să mor, mă încurajă, uitându-se adânc în ochii mei.

Pentru o fracțiune de secundă, i-am întors privirea. Jur că nu exagerez când spun asta, dar întreg universul s-a adunat în privirea aia. Totul. Trecutul, viitorul, soarele, cerul, fiecare pereche de pantofi pe care a creat-o vreodată Marc Jacobs, toate Bellini-urile, toate rochiile de seară, toate călătoriile la Rio pe care le-am făcut vreodată. Dumnezeu, mi-am spus, cum am putut să-l las să-mi scape printre degete? El e adevăratul. Blând, adorabil, cel mai drăguț bărbat posibil — asta fără să mai pomenesc de cât de bun e în pat sau de castelul lui minunat și tot tacâmul (nu că aș fi fost influențată de toate astea, bine'nțele). Ce moacă am fost! În ultimele luni, nimeni n-a avut mai multă grijă de mine decât Charlie. Ce-i drept, e drept, am fost până peste poate de iritată când mi-a salvat viața la Paris, dar, dacă stai să te gândești, a fost un gest încântător. Iar când m-a urcat în avionul ăla de la Nisa spre New York, chiar dacă atunci îmi venea să-l omor, după aceea, în secret, îmi ziceam c-a fost până peste poate de dulce.

— Ce voiai să-mi spui? mă întrebă Charlie, luându-mă de mână.

Oare ce voiam să-i spun? Pur și simplu, nu puteam să deschid gura. Când m-a atins, zahărul din sânge mi-a scăzut cu cincisprezece mile. De fapt, îmi dădeam seama, în nici un caz nu sufeream

de hipoglicemie. O să-ncerc să vă explic. Dacă devii hipoglicemică doar în preajma unei singure persoane, sunt șanse mai mari să fii îndrăgostită de acea persoană decât să te fi trezit dintr-o dată doborâtă de-o formă urâtă de diabet.

— Adevărul e, Charlie, trebuie să recunosc, că am comis o faptă urâtă, i-am mărturisit, dând să-mi deschid poșeta.

Dumnezeule, câteodată îmi vine s-o strâng de gât pe Julie. Adevărul e c-a avut dreptate în legătură cu totul. Eram *très, très* îndrăgostită de Charlie, îndrăgostită și înamorată până peste poate și, iată, el pleca spre LA mâine! Poate trebuie să risc și să-i mărturisesc, fie ce-o fi, sincer, ce simt. Serios, trebuie s-o fac. Vreau să spun, dacă-i vorbesc despre cutiuța de pastile, iar apoi, imediat, îmi răscumpăr greșeala cu o după-amiază foarte romantică și regretabilă, oare va mai fi atât de supărat pe mine? Așa cum spunea și Julia Roberts în *Pretty Woman*, voiam să trăiesc basmul. I-a mărturisit lui Richard Gere ce simțea pentru el și totul s-a terminat cu bine. Și n-avea nimic în plus față de mine, cu excepția zâmbetului. Vreau să spun, ea era prostituată în filmul acela, dar lui Richard *nici că i-a păsat*.

— Să recunoști ce? mă întrebă Charlie.

Se întoarse spre mine și-și trecu degetul de-a lungul nasului și peste buzele mele. Dumnezeule, poate, în cele din urmă, o fi rost și de ceva fapte regretabile. Poate n-ar trebui să pomenesc, încă, de cutiuță. Se prefigura posibilitatea unui moment romantic și ar fi fost o prostie să-l alung. Charlie încă se uita la mine întrebător. Trebuia să spun ceva.

— Charlie, trebuie să recunosc... că a fost foarte drăguț din partea ta că ai avut grijă de mine pe aeroportul din Nisa. Îmi pare rău că am fost nerecunoscătoare.

— Cum aș fi putut să rezist? oftă Charlie. Ești exasperantă.

— Ah, am șoptit dezamăgită.

Poate, la urma urmei, nu eram Julia Roberts, ci doar *moi*...

— Nu mai fi atât de distrusă! Ești adorabilă chiar și când mă scoți din minți.

— Te scot din minți?

— Da, dar nu ca celelalte fete din New York. Ești nostimă și nici măcar nu știi că ești nostimă. E drăguț. Adesea mă gândesc că te-ai născut special pentru mine, spuse Charlie, sărutându-mă pe buze.

Jur că nu exagerez, dar sărutul a fost până peste poate. Serios, a fost sărutul săruturilor, sărutul care te face să crezi că nu mai vrei să săruți pe nimeni altcineva vreodată. Vreau să spun, poți să ai toate Bellini-urile și toate rochiile de seară din lume, poți să fii invitată să zbori în AP-uri și să ți se ofere diamante de la Harry Winston și perle de la Fred Leighton, poți să ai șase magazine Marc Jacobs la doi pași de casă și să mergi la premiere de filme și la cine de gală în fiecare seară, dar când primești un sărut ca acela, magazinele Marc Jacobs nu mai par deloc importante. De fapt, te face să te simți că nu mai vrei să mergi vreodată la cumpărături, ceea ce e relevant.

— Hei, tipilor! Dumnezeu, alarmă romantică. Repede, să sunăm la urgențe-IUBIRE!

M-am smuls din vraja sărutului vieții mele și mi-am ridicat ochii spre Julie, care stătea în capătul scărilor. Uitasem complet că mă așteaptă în mașină.

— Julie, îmi pare rău! am răs eu.

— Voi doi sunteți atât de drăguți! Arătați ca o reclamă la parfumul Eternity! Cum se face oare că am întotdeauna dreptate? N-am spus eu că voi doi vă iubiți la nebunie? Uite ce, eu trebuie să mă întorc la petrecere.

— Trebuie neapărat să vin cu tine? am miorlăit eu.

Vreau să spun, îl iubesc pe tata, dar aveam impresia că sunt în pragul unui regret extrem de regretabil și doar mă știți, dacă am de ales între un pahar de Pimm's și o călătorie în Brazilia, întotdeauna optez pentru Brazilia.

— Nu, îmi răspunse Julie. Rămâi. Când îi voi spune mamei tale că ți-ai făcut de cap cu „Micuțul Conte“ toată după-amiaza, precis o să te ierte că ai chiulit de la petrecerea tatălui tău.

— Julie, nu-mi face una ca asta! Trebuie să plec, am spus întorcându-mă spre Charlie.

— Nu cred, îmi răspunse Charlie, strângându-mă ferm de mână. Tu rămâi cu mine.

— De acord, tipilor. O să le țin departe pe mame, promise Julie. Ne vedem mâine! Chiar înainte de a coborî scările, se întoarse și adăugă: Apropo, Charlie, știu că ești o partidă grozavă cu jumătatea ta de Scoție și tablourile alea Canaletto, dar, de fapt, ea e cea care reprezintă o partidă grozavă.

Imediat după ce a plecat Julie, ne-am strecurat în camera splendidă, cu patul cu baldachin din mătase chinezească, care este, sincer vorbind,

la fel de confortabil ca paturile de la Four Seasons despre care vorbește toată lumea. Cred că apoi Charlie mi-a spus ceva *très* romantic despre cum i-a scăzut dramatic glicemia în secunda în care m-a întâlnit și că, adesea, și el s-a simțit oarecum amețit în preajma mea, în sensul bun al cuvântului. Îmi pare rău că nu-mi amintesc cu precizie frumoasele cuvinte pe care le-a folosit, deoarece nu prea era momentul propice pentru acuratețe istorică. Un singur lucru pot afirma cu certitudine: m-a sărutat mai bine de 976 secunde în șase părți ale corpului.

Oricum, săruturile lui au fost atât de delicioase încât am uitat să respir – știți cum se-ntâmplă cu săruturile profesioniste – și, când creierul e privat de oxigen pe perioade lungi ca aceea, totul e în ceață și nu-ți poți reaminti detalii intime cu o foarte mare precizie. Deci nu sunt foarte sigură ce anume s-a petrecut după săruturi, dar cred că a fost foarte regretabil, în sensul că, dacă ar fi fost un film, n-ar fi putut fi difuzat nicăieri în America. Serios, a fost hăt dincolo de Brazilia pe care credeam că o știu atât de bine, dacă înțelegeți ce vreau să zic. Sincer, credeam că știu tot ce se poate ști despre Rio și America Latină, dar acum știu că nu știu nimic. Oricum, după toate lucrurile alea regretabile, pe care, întâmplător, nu le regret deloc, vă imaginați, am fost epuizată.

— Vrei să-ți aduc ceva? mă întrebă Charlie, zâmbindu-mi de parcă eram Moș Crăciun sau ceva de genul ăsta.

Dumnezeule, arăta superb cu Fragonard-ul acela deasupra capului. Toată lumea ar trebui să

aibă posibilitatea să facă dragoste sub o pictură franceză în ulei măcar o dată-n viață, nu-i așa?

— Orice vrei.

— Orice?

— Tot ce vrei.

— *Mor* după un Bellini.

SFÂRȘIT
(Aproape)

Câteva lucruri pe care ureau să le retractez :

1. De fapt, n-am vorbit serios despre paturile cu baldachin. În cele din urmă, sunt 100% minunate. (Cutiuța aurie e sub pernă, în caz că vă întrebați ce s-a-ntâmplat cu ea.)
2. Să nu vă schimbați niciodată radical. Renunțarea la zborurile cu AP a fost o idee proastă.
3. Jolene s-a măritat, deși uită întruna aspectul ăsta.
4. Poliția a dat de urma blănii de șinșila la un magazin second-hand din Upper West Side. Valentino a fost foarte uimit când i-am trimis-o înapoi. Se pare că nici una dintre actrițe sau mondene nu-i înapoiază lucrurile de calitate.
5. Muffy are tot treizeci și opt de ani. Săptămâna viitoare împlinește treizeci și șapte.
6. Julie a prelungit logodna pe termen nelimitat. Îi place mult prea mult să se răzgândească în legătură cu aranjamentele florale ca să renunțe la distracție.
7. Vera Wang nu s-a retras din activitate. Mulțumită solidarității fără precedent dintre Prințesele din Park Avenue nemăritate, Julie i-a promis lui Vera că ea este cea care îi va crea rochia.
8. Lara încă-i *très* traumatizată de faptul că cei de la Van Cleef n-au invitat-o, al doilea an consecutiv, la vânzarea de mostre.
9. Patrick Saxton i-a lăsat mesaje lui Jazz Conassey la șase numere de telefon diferite. Evident, ea nu i-a răspuns la nici unul.

10. Charlie a închiriat castelul, pe termen nelimitat, Adăpostului pentru mamele singure. Acum toată lumea din sat se gudură pe lângă ele, inclusiv mama, care încearcă să-l facă pe tata s-o părăsească pentru a se putea muta la castel. Între timp, am pus ochii pe un apartament formidabil din Soho, pentru noi doi.

11. Acum sufăr de hipoglicemie aproape tot timpul. S-a cronicizat. O recomand cu căldură tuturor.

SFÂRȘIT

(pe bune)

Mulțumiri

Blonde de milioane n-ar fi existat fără sprijinul foarte multor persoane. Doresc să le mulțumesc lui Anna Wintour, pentru sprijinul neprețuit pe care mi l-a acordat în timpul carierei mele la ediția americană a revistei *Vogue* și în timpul pe care mi l-a luat scrierea acestei cărți; redactorilor mei, Jonathan Burnham de la Miramax Books și Juliet Annan de la Viking Books, pentru redactarea iscusită și pentru dăruirea lor; și lui Elizabeth Sheinkman, pentru că este un agent literar minunat.

Sunt norocoasă să am prieteni și colegi în New York care s-au arătat întotdeauna dispuși să-mi răspundă la întrebări, fie că a fost vorba de broderia cearșafurilor Mercer sau de detalii legate de regimul du Cap. Mii de mulțumiri doctorului Steven Victor, Marina Rust, Andre Balasy, Anthony Todd, Bill Tansy, Samantha Gregory, Sandy Golinkin, Pamela Gross, Holly Peterson, David Netto, Julie Daniels-Janklow, Alexandra Kotur, Lara Shriftman, Elizabeth Saltzman,

Stephanie Winston Wolkoff, Kadee Robins, Miranda Brooks, Hamish Bowles.

Prietenilor care m-au susținut în timpul scrierii și redactării cărții – Katie Collins, Miranda Rock, GKP; Helen James, Kara Baker, Allie Esiri, Bay and Daisy Garnett, Sean Ellis, Rita Konig, Richard Mason, Bryan Adams, Alan Watson, Matthew Williamson, Vicky Ward, Susan Block, Lucy Sykes, Alice Sykes, Tom Sykes, Fred Sykes, Josh Sykes, Valerie Sykes și Toby Rowland – îmi cer scuze pentru toate smiorcăielile și văicărelile mele. Acum putem vorbi și despre altceva.

HELEN FIELDING

*Bridget Jones
la limita rațiunii*

Pe lângă problemele pe care le are acum Bridget Jones, cele din Jurnal par niște fleacuri. Rezolvările ingenioase găsite de autoare la sfârșitul cărții care a impus-o ca autoare de succes sunt acum demontate cu la fel de mult talent și iscu-

siniță. Veți crede iarăși că eroina sa este într-un impas de nedepășit. Dar, cine știe, necunoscute sunt căile lui Bridget Jones...

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut:

- Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keys – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*

în pregătire:

- Marian Keys – *Vacanța lui Rachel*
Holly Peterson – *Dădacul*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*